

Pilot Misionar

EILEEN E. LANTRY

Majesty[👑]Press

Arad, România

2004

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LANTRY, EILEEN E.

Pilot misionar - aventuri cu Dumnezeu în locuri periculoase

/ Eileen E. Lantry ; trad.: Amelia Coricovac - Arad : Majesty Press
International, 2004

ISBN 973-86440-2-x

I. Coricovac, Amelia (trad.)

2

Originally published in the U.S.A. under the title:

Mission Pilot

Copyright © 2002 by Pacific Press® Publishing Association

Pilot misionar

Copyright © 2004 by Majesty Press International

Reproducerea în orice formă, în totalitate sau a unei părți din volumul de față se va face doar cu acordul prealabil în scris al editurii Majesty Press International.

Traducere: Amelia D. Coricovac

Corectură: Ovidiu Blaj

Redactare: Nicoleta C. Turtoi

Tehnoredactare: Marius C. Sturz

ISBN 973-86440-2-x

Editura **Majesty Press International**

Adresa: Str. Poetului Nr. 15/A, Ap.1,

Arad 310345, jud. Arad

Telefon / Fax: 0257 347 999

Mobil: 0740 116 180

SUA & Canada: 1 877 934 7999 (toll-free)

Email: info@majestypress.com

Web: www.majestypress.com

Cuprins

Cuvânt înainte	4
Deturnat!	7
Un timp pentru aducere-aminte	18
Viața în închisoare	26
Cu gândul la Becky	33
Provocări în închisoare	43
Norul începe să se ridice	53
Noaptea cea lungă	58
Din nou acasă!	67
Îngeri de partea lui	72
Prea mult stres	80
Sub o nouă conducere	86
Se naște G.A.M.A.S.	96
De la Miami la Kaikan	103
Colegiul industrial al indienilor Davis	109
Probleme în întuneric	120
Viața într-un sat din junglă	123
Râul Iordan se desparte	132
Surprize și boli	143
Dumnezeu conduce mai departe	149
Chemat la sacrificiu	154
Miracole TV	160
Fără limite	167
Leul răcnește	174
Este ceva prea greu pentru Domnul?	178
Dumnezeu reușește din nou	187
Un interviu cu David Gates	200

Cuvânt înainte

Noi credem în Dumnezeu, știm că există, vedem lucrarea mâinilor Lui și spunem că avem credință necondiționată în El. Atunci de ce rămânem surprinși când lucrează în viața noastră prin minuni?

„Pilot Misionar” proclamă în fața lumii faptele mărețe ale lui Dumnezeu și intervenția Lui directă și remarcabilă în viața lui David și Becky Gates.

Veți recunoaște mâna miraculoasă a lui Dumnezeu, care a făcut în așa fel încât organele interne ale micuțului David să funcționeze. Veți vedea de ce l-a inspirat Dumnezeu pe David, pe atunci în vârstă de numai opt ani, să-i ceară unei fete deosebite să se căsătorească cu el când va fi mare. Veți înțelege de ce l-a salvat Dumnezeu pe David, ca adolescent, dintr-un accident de avion și veți simți aceeași teamă împreună cu David sub amenințarea pistolului, în timp ce avionul său era deturnat. Nu veți avea nici o îndoială că Dumnezeu i-a ales pe David și Becky pentru un serviciu special atunci când i-a chemat, pregătit, condus și îndrumat să meargă împreună cu cei cinci copii ai lor într-un sat din junglă, fără nici un suport financiar, depinzând numai de El.

Pentru noi, cei care l-am admirat pe David de-a lungul anilor, această carte confirmă aprecierea noastră. Partea frumoasă este că sfârșitul povestirii nu poate fi spus, pentru că încă nu a fost trăit. În timp ce scriu acest cuvânt înainte, David, iubita lui soție - Rebecca (Becky) - și copiii lor încă slujesc în junglele Americii de Sud. Aproape zilnic Dumnezeu deschide noi perspective cu semne și intervenții directe pentru ca lucrarea Sa să se extindă. Multe povestiri vor urma să vă mărească dragostea față de Dumnezeu și admirația pentru un cuplu de misionari care a ales cu bucurie acest stil de viață ca să-L onoreze pe Dumnezeu și să Îi slujească în locuri primejdioase.

Astăzi, când lucrurile materiale monopolizează lumea, găsesc că este de-a dreptul încurajator să aflu cum Domnul cheamă încă, oferă mijloacele necesare și trimite misionari care să depindă total de El în slujirea lor. Viața voastră va fi binecuvântată și îmbogățită de lucrarea consacrată a familiei Gates. Așa că, în mintea și spiritul vostru, alăturați-vă lor în viața simplă din junglă, zburăți deasupra întinselor păduri tropicale, experimentați protecția îngerilor în timp ce sunt atacați de hoții din orașe, știind că Dumnezeu vă va păzi și pe voi.

În timp ce vă rugați pentru David, familia sa și amerindienii din America de Sud, amintiți-vă de binecuvântările pe care le-ați primit. Apoi întrebați-vă: „Experimentez eu viața plină de satisfacție a încrederii constante în călăuzirea lui Dumnezeu în lucrarea pe care m-a chemat să o îndeplinesc?”

Israel Leito, Președinte
Diviziunea Inter-Americane a Adventiștilor de Ziua a Șaptea
Miami, Florida
Septembrie 2001

*O fotografie de familie dintre cele mai recente, cu ocazia absolvirii Katrinei de la Laurelbrook Academy (2001)
Sus, de la stânga la dreapta: Katia, Carlos, Lina.
Jos, de la stânga la dreapta: Becky, Katrina, David, Kristopher.*

În avion (Cessna 185), înainte de a decola spre Mexic

Deturnat!

- Nu arată bine, d-le profesor. Ceața s-a așezat din plin în regiunea muntoasă.

David Gates, pilot misionar american, în vârstă de doar douăzeci și ceva de ani, se aplecă în față în carlinga aparatului Cessna 185 Skywagon și scrută orizontul. Nori groși înveleau munții Sierra Madre din partea de sud a Mexicului.

- Probabil că pe aici a plouat torențial toată ziua, continuă el. Mă tem că mica pistă de aterizare de lângă spitalul nostru va fi complet nesigură pentru aterizare.

Îi vorbi mexicanului mai în vârstă care stătea pe scaunul copilotului clar, într-o spaniolă precisă cu accent bolivian.

- Care este problema, *Capitán*?

- Pista este jos amplasată. Dacă iarba mică este acoperită cu apă, suprafața devine alunecoasă ca gheața. Chiar la o viteză de aterizare mică, frânele devin inutile. Nu aş avea nici un control asupra avionului și ne-am putea izbi de vreun copac.

Având mai mult de zece ani de experiență ca pilot, David era conștient de pericolul cu care se confruntau. Stătea încordat.

- Și ce facem atunci? întrebă profesorul Chente.

- Am să zbor la joasă altitudine și am să înconjur zona de câteva ori. Poate găsim un loc neted pe o porțiune de pământ mai ridicată. Avionul începu să piardă altitudine și coborî sub nori.

- Iată-!

Arătă spre dreapta. Razele soarelui care apunea scoteau în relief clădirile Spitalului Misiunii, liceului și grădiniței. Într-o parte, erau casele în care locuiau medicul, asistentele și muncitorii.

- Vedeți casa aceea mică de lângă pista de aterizare ? Acolo locuiește familia mea. Sunt sigur că Becky și copiii privesc acum spre cer să ne vadă. Pentru că la aeroport reparațiile la stația mea radio nu s-au terminat, nu pot să îi contactez.

Înconjură porțiunea din nou, coborând mai mult de această dată.

- Exact la ce mă așteptam - un strat de apă deasupra ierbii mici. Nu ne încumetăm să aterizăm aici. În plus, este periculos să lăsăm avionul într-o zonă nepăzită. Singurul loc sigur ar fi în interiorul hangarului.

- Ai dreptate, aprobă profesorul, un supraveghetor al școlilor Bisericii Adventiste. Am auzit că mai multe avioane particulare au fost furate în ultimele luni.

- Indicatorul de combustibil a ajuns pe roșu și este aproape întuneric. Nu avem lumini, așa că trebuie să luăm o hotărâre acum.

Făgăduința preferată a lui David îi străfulgeră prin minte: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.” *Îți mulțumesc, Doamne, se rugă el în gând. Te rog, ajută-mă să iau decizia corectă.*

- Acolo este drumul paralel cu spitalul. Este înalt, uscat și rar folosit în această perioadă a serii.

Înconjură școala până ce văzu pe cineva făcând semne cu mâna. Apoi se uită cu atenție la drum. Nici un vehicul. Ateriză și parcă avionul într-un loc larg, la marginea drumului. Un profesor și garda de securitate sosiră curând cu o furgonetă.

- Mă bucur că n-ați încercat să aterizați pe pistă. A turnat cu găleata toată ziua, comentă gardianul. Am să stau în avion la noapte. Încuiați-mă înăuntru.

- Poți să ieși când vrei, spuse David. Doar învârți mânerul.
Cu teamă în voce, gardianul protestă:

- Nu, nu. Nu vreau să știe nimeni că se poate intra sau ieși.
Nimic nu este sigur în această parte a țării.

- Mă voi întoarce dimineață devreme. Noapte bună și Dumnezeu să fie cu tine, zise David.

Merse de-a lungul drumului cu pietriș prin poiana verde, cu vegetație luxuriantă, și se uită lung la munții întunecați din depărtare. În timp ce se apropia de șoseaua care ducea la el acasă, cele două fetițe ale sale strigau entuziasmate: „Tata, ești acasă!” Carlos, care avea numai un anișor, venea șovăitor pe piciorușele lui grăsuțe, cu mânuțele întinse. Toată numai zâmbete, încântătoare lor mamă alergă să îl întâmpine pe bărbatul iubit.

- Un rege n-ar fi avut parte de o primire mai călduroasă decât aceasta, zise David bucuros, în timp ce îmbrățișa și săruta pe fiecare.

Becky se asigură că fiecare se îndreaptă spre masa unde aveau să ia cina. După ce David termină rugăciunea, ea îi servi pe copii și se așeză lângă David. Îi strânse mâna și-i zâmbi.

- Sunetul avionului tău aterizând mă emoționează totdeauna și mă face să înalț o rugăciune de mulțumire lui Dumnezeu.

- Iar eu simt un fel de bucurie divină stând aici lângă tine, mâncând din aceste delicatese și ascultând sporovăiala copiilor. După toate problemele pe care le-am întâmpinat azi, aici este pace.

După ce au terminat de mâncat, Becky propuse:

- Am să strâng masa mai târziu. Să mergem în camera de zi și să-l ascultăm pe tata cum ne povestește despre ziua lui de azi.

Cei trei copii își făcură loc pe genunchii tatălui lor, privindu-l cu nerăbdare.

- Am tot încercat să-i fac unei fete extracția unui dinte infectat, dar n-am reușit. Rădăcinile păreau să se arcuiască, unindu-se la vârfuri. S-ar putea să fie necesar să îi spargem maxilarul. Când a țipat de durere, i-am promis că mă voi întoarce cât voi putea de repede cu un chirurg stomatolog. Privirea ei plină de recunoștință a răsplătit din plin deseale opriri pe care a trebuit să le facem azi.

Totdeauna amabilă, micuța Lina întrerupse:

- Îmi pare atât de rău că a durut-o așa mult! Am să-L rog pe Iisus să o vindece.

- Mulțumesc, draga mea. Mă bucur că te vei ruga pentru ea, continuă David. Împreună cu profesorul am vizitat câteva școli izolate care au nevoie de ajutorul lui și care întâmpină probleme. Mai avem câteva de vizitat mâine și va trebui să plec devreme, pentru că am nevoie de combustibil.

- Eu văd niște omuleți somnoroși, remarcă Becky zâmbind. Este timpul să mergem toți la culcare. Dar copiii îl văd atât de rar pe tăticul lor, așa că le-am spus că pot rămâne treji să te aștepte.

* * *

A doua zi, la ora 6 dimineața, doi liceeni au bătut la ușa de la intrare a familiei Gates.

- *Capitán*, în jurul avionului dumneavoastră sunt niște soldați care vor să vă vadă actele.

- Nici o problemă, spuneți-le că voi veni imediat.

David se întoarse spre Becky.

- Sunt sigur că toate actele mele sunt în regulă. Să vedem, zise el, numărând pe degete. Am o scrisoare a președintelui țării care mulțumește organizației ADRA pentru munca pe care o face, plus scrisorile de acreditare din partea ADRA. Am un permis de la directorul aviației civile, unul de la imigrații și altul de la vamă. Tot ce se cere aici pentru a opera un avion este în ordine.

David se întoarse să iasă pe ușă, apoi se opri și se întoarse la Becky. Îi spuse în glumă:

- Oh, aproape că uitasem să te sărut. În caz că nu ne mai vedem, vreau să-ți dau un sărut.

Era doar o glumă, dar o îmbrățișă strâns pentru un moment. Becky zise că ea nu vede nimic distractiv în asta. Apoi ieși să îl întâlnească pe profesor. Împreună cu elevii, merseră cu camioneta acolo unde lăsase avionul.

- Bună dimineața, domnilor, îi salută David pe soldații care

stăteau lângă avion. Înțeleg că vreți să-mi vedeți documentele. Veți găsi totul în regulă.

Soldatul care era însărcinat cu aceasta, un căpitan, luă actele, le parcursese cu atenție și constată că David spunea adevărul. David observă numele de pe ecuson, Gonzales.

- Tu ești pilotul care a zburat cu avionul acesta acum doi ani? întrebă căpitanul Gonzales.

- Nu, eu pilotez acest avion numai de un an și jumătate. Pilotul de dinainte a plecat cam acum doi ani. Eu sunt David Gates.

Căpitanul Gonzales părea nedumerit cu privire la răspunsul primit. Întorcându-se la camionetă, soldații se strânseseră să discute, în timp ce căpitanul comunica prin stație. Apoi, soldații se întoarseră la David și la profesor:

- Așteptăm instrucțiuni, zise căpitanul. Vă rog rămâneți aici.

- Domnilor, mi-am programat azi vizite urgente în câteva sate. Tocmai am primit o telegramă care mă anunță că un bărbat este pe moarte și are nevoie să fie evacuat. Speram, de asemenea, să ajut o tânără care are un dinte infectat.

- Ei bine, nu poți părăsi locul până nu primim ordin de la general.

David simțea nerăbdare datorită întârzierii. Se frământa, pășind încoace și încolo, în timp ce soldații așteptau. Întorcându-se spre căpitan, îl întreabă:

- Ați stat aici toată noaptea?

- Da, aici am stat.

- Ați servit cina sau micul dejun?

- Nici una, nici alta, răspunse el.

David numără soldații. Îl chemă pe unul dintre elevi aflat în apropiere și îi spuse:

- Te rog, mergi la spital și adu zece tăvi cu mâncare pentru acești soldați. Sunt flămânzi.

Elevii se urcară în furgonetă și plecară.

După puțin timp, se întoarseră cu micul dejun pentru toți soldații. David opri un camion care trecea pe acolo și cumpără o cutie cu băuturi răcoritoare. Oferi una fiecărui soldat. După ce au mâncat și au băut, căpitanul Gonzales îi zâmbi lui David:

- Îți mulțumim pentru masă. A fost bună.

În sfârșit, soldații auziră vocea generalului prin stație. Alergând la camioneta lor, ascultară câteva momente, apoi se întoarseră cu mesajul:

- Ofițerul comandant vrea să zbori spre o anumită pistă.

David recunoscu numele locului.

- Dar aceea este o pistă abandonată, spuse el.

- Acolo ne vom întâlni cu el.

Un sentiment de spaimă îl copleși pe David și îl trecură apele. Un ordin de aterizare pe o pistă abandonată, înconjurat de soldați înarmați. Ceva părea teribil de suspect.

- Domnule, prefer să aterizez pe pista comercială care se află la doar cinci mile distanță de cealaltă. N-am nici un motiv să merg acolo. Știi că totul este în regulă, așa că nu este nici o problemă.

- Te vei întoarce înapoi. O scurtă oprire, ca generalul să-ți verifice documentele.

David nu-l credea pe căpitan. Simțindu-se din ce în ce mai neconfortabil cu fiecare minut care trecea, continua să se împotrivescă.

În cele din urmă, un soldat îi înfipse pușca în spate și-i ordonă:

- Urcă în avion!

Știa că nu are de ales. Nu avea nici un rost să mai discute. Căpitanul și alt soldat au urcat în spatele avionului, iar David și profesorul în față.

- Eu am un obicei, spuse David uitându-se în spate spre cei doi soldați. Înainte de fiecare zbor, mă rog la Dumnezeu cerului pentru protecție. Sunteți atât de amabili încât să vă descoperiți capul și să închideți ochii? Au consimțit, în timp ce David s-a rugat: *Tatăl meu din cer, Îți cerem binecuvântarea pentru fiecare dintre acești soldați, pentru profesor și pentru mine. Te rog, protejează-ne de rău cu îngerii Tăi sfinți. Îți mulțumesc în Numele lui Iisus. Amin.*

David decolă plin de teamă. Pentru că scosese stația radio ca să o repare, nu exista nici o posibilitate de a informa pe cineva asupra situației în care se afla sau asupra destinației sale. Ar fi dat orice să poată vorbi cu Becky. În timp ce zburau, decise să se comporte ca

și cum ar fi comunicat prin stație. Punându-și microfonul la gură, simulă un telefon către biroul conferinței.

- Vă rog, avertizați chiar acum Mexico City că suntem conduși spre aeroportul părăsit. S-ar putea să fie probleme legate de documentație. Trimiteți imediat un avocat care să se ocupe de aceasta.

Căpitanul Gonzales, așezat în spatele lui David, auzise fiecare cuvânt. Nu știa că David vorbise cu o stație radio moartă. David încheie cu:

- Recepție, recepție, da, vom ateriza în câteva minute. Vă rog, trimiteți imediat un reprezentant legal.

Încă ezitând să aterizeze pe pista abandonată, David i se adresa căpitanului:

- Voi ateriza pe pista comercială.

- Nu, nu, nu poți. Am ordin de la general să aterizezi conform instrucțiunilor sale.

- Dar mi-ați spus că voi zbura înapoi spre casă în câteva minute. Am nevoie de combustibil, pentru că acesta nu-mi va ajunge.

- Nu, spuse el ferm, ordinele sunt să aterizezi unde a spus generalul.

- Atunci se pare că va trebui să mă împuști, pentru că voi ateriza pe cealaltă pistă. Căpitanul Gonzales începu să fie extrem de nervos.

În aeroportul comercial, David umplu rezervorul cu benzină. Auzi vocea generalului țipând în stația portabilă a căpitanului.

- De ce l-ai lăsat să aterizeze acolo? striga vocea furioasă.

- Pilotul a refuzat să se supună, spunea că îi trebuie combustibil, explică Gonzales.

David vorbi încet cu operatorul de rulare pe pistă.

- Ascultă-mă cu atenție! Sunt răpit. Sun-o pe soția mea sau pe oricine altcineva de la Spitalul Misiunii. Spune-le că probabil voi fi reținut la baza forței aeriene.

Se simți încrezător că cineva va încerca să-l găsească sau să ia legătura cu persoanele potrivite.

În avion, având în spate cei patru oameni, David decolă spre

pista abandonată. De îndată ce aterizară, David simți un vârtej de emoții. Un soldat îi ordonă politicos:

- Scuzați-mă, părăsiți avionul și rămâneți în picioare acolo. Vă rog, țineți mâinile la spate în timp ce vă pun cătușele. Și stați liniștit sprijinit de perete cât timp vă leg la ochi.

Apoi David auzi altă comandă.

- Puneți-le puștile la spate. Dacă mișcă, împușcați-i.

Este oare aievea ceea ce mi se întâmplă? se gândi el. Stând nemișcat, auzi soldații scotocind cu zgomot prin avion. Curând după aceasta îi așezară pe profesor și pe David în spatele unei camionete. Cunoscând drumurile din zona aceea, David simți cotiturile rutei care ducea spre baza forței aeriene. Se gândea la Ioan Botezătorul, despre care Biblia spune: „El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el.” (Ioan 1:7) *Te rog, Doamne, se rugă el, pentru orice îmi stă în față, stai aproape și ajută-mă să fiu o mărturie pentru Tine.*

Camioneta se opri, iar soldații îi conduseră repede, legați la ochi, prin niște coridoare lungi și înguste, cu uși joase. David se aplecă de teamă să nu se lovească la cap. În cele din urmă, intrară într-o încăpere.

- Stați jos, le ordonă vocea aspră a unui anchetator.

După câteva minute, gărzile îl duseră pe profesor într-o altă cameră. Începu imediat un interogatoriu. Timp de o oră soldații îi puseră întrebări, apoi îl duseră pe David în cealaltă cameră și timp de încă o oră îl interogară pe profesor. Lucrul acesta se repetă de mai multe ori. David se gândi: *Toate acestea fac parte dintr-un plan bine pus la punct.*

Nedumerit de atâtea întrebări irelevante, David răspunse cu atenție, cerându-I lui Dumnezeu înțelepciune.

- Voi sunteți toți oameni cumsecade, nu-i așa? întrebă anchetatorul.

- Da, suntem.

- Și n-ați face nimic ilegal, nu-i așa?

- Sigur că nu.

- Dar ați împărțit Biblii.

Știind că legea interzice străinilor să distribuie Biblia, David nu se ocupase niciodată personal de aceasta, așa că răspunse:

- Nu, n-am împărțit. Sunt asistent medical autorizat. Mă ocup cu lucrarea medicală.

- Scrie că a distribuit Biblia.

- Dacă scrieți asta, nu voi semna documentul vostru.

- Bine, șterge.

Interogatoriul a durat toată ziua. Într-un final, Căpitanul Gonzales a oprit totul. Vocea sa sună blând:

- Știți, oamenii aceștia n-au mâncat. Ei ne-au servit un mic dejun foarte bun azi dimineță. Măcar atât putem face, să le servim prânzul. Aduceți-l și pe celălalt. Scoateți-le legăturile de la ochi și puneți-le cătușele cu mâinile în față. Doriți niște sandwich-uri cu pui?

- Da, mulțumesc, răspunse profesorul.

- Nu vreau să par mofturos, dar v-ar deranja ca mie să îmi faceți un sandwich cu ou?

- Deloc. Aduceți-i lui un sandwich cu pui și dați-i pilotului un sandwich cu ou.

După câteva îmbucături, David își aduse aminte de bucățița de hârtie din buzunar, pe care avea trecute informații de contact ale prietenilor și conducătorilor bisericii. Tipărite cu litere mici, se aflau acolo multe nume, numere de telefon și adrese. Ajunse în mâini greșite, s-ar fi putut abuza de aceste informații. Iar el nu voia ca vreuna dintre persoanele oficiale ale bisericii să fie arestată pe baza unor acuzații false.

Ce trebuie să fac? Am nevoie de înțelepciune, Doamne. Prin minte îi trecu o idee. Se uită împrejurul său prin cameră. Soldații vorbeau încet între ei. Ajungând cu ambele mâini în buzunar, scoase bucățița de hârtie, o îndesă în sandwich-ul său cu ou și o mâncă. După ce mestecă până la capăt sandwich-ul tare, se simți ușurat.

După ce terminară de mâncat, legați din nou la ochi și cu mâinile prinse la spate în cătușe, profesorul fu împins înapoi în camera de interogatoriu. Seria de interogatorii de câte o oră începu iarăși. Târziu, după-amiază, David auzi răspunsurile profesorului pentru prima oară. Cineva lăsase, din greșeală, ușa întredeschisă.

- Abia dacă-l cunosc pe *Capitán* Gates. Ieri ne-am întâlnit pentru prima dată. Nu știu cu ce se ocupă.

David simți că intră în pământ de rușine. Lucrase cu profesorul cot la cot încă de când își începuse slujba ca pilot misionar. *L-a coplesit teama, deci, și are nevoie de încurajare*, se gândi David.

Când soldații îl aduseră în față pentru mai multe întrebări, i se adresă profesorului:

- Trebuie să spui adevărul. Dacă începi să denaturezi adevărul, Dumnezeu nu te poate ajuta. Dacă îți vor da seama că ai spus un neadevăr, îți vei face singur rău. Știi că îngerii ne înconjură. Soldații nu ne pot atinge fără permisiunea lui Dumnezeu. E adevărat, aparent noi suntem deținuți acum, dar în realitate ei sunt deținuții și pot face numai ceea ce Dumnezeu le dă voie să facă.

Profesorul își întoarse fața spre anchetatori și spuse:

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă spun adevărul. Lucrez cu David Gates și-l cunosc bine. De aproape doi ani facem totul împreună. Vă rog, rectificați declarația mea. Mă cuprinsese teama.

Căpitanul Gonzales șterse tot.

Legăturile de la ochi au fost apoi scoase și David văzu că un funcționar bătuse aproximativ douăzeci de pagini la o mașină de scris veche. Nimic din ce spusese soldații nu-i folosi lui David drept indiciu cu privire la motivul arestării sale.

- Citește și semnează, zise căpitanul.

David și profesorul au făcut cum li s-a ordonat. După care, legați din nou la ochi, au fost conduși de soldați spre partea din spate a unei camionete. David presupunea că vor parcurge un drum lung peste munți, spre închisoare. Își dădea seama – după zgomotul din jur – când trecea printr-un oraș. La doar câteva mile depărtare, îl așteptau scumpa lui soție, cele două fetițe, Lina și Katrina, și Carlos, băiețelul lor de curând adoptat.

Acum știa cum se simțise Iosif când negustorii care-l duceau în Egipt treceau pe lângă dealurile unde trăia tatăl său, Iacov. De ce îngăduise Dumnezeu așa ceva când David se rugase pentru înțelepciune și călăuzire? Avea El în plan să-l trimită într-un loc străin, ca martor printre oameni care nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, cum făcuse cu Iosif?

Confuz și singur, David ar fi vrut să fie cu familia sa. Începea să i se frângă inima. Avea oare să-i mai vadă vreodată?

Un timp pentru aducere-aminte

Ploaia începea să-i lovească tare pe profesor și pe David în timp ce se înghesuiau unul în celălalt, cât mai aproape de cabină. Drumul șerpuit și virajele strânse îl făceau pe David să-și dea seama că începeau drumul peste munți. Plecase de acasă într-o cămașă cu mânecă scurtă și fără haină. Simțea cum vântul îi pătrunde prin oase și începu să tremure.

- Ți-e frig, *Capitán*, spuse paznicul.
- Da, îmi e destul de frig.

Scoțându-și jacheta, soldatul o întinse peste David și-i spuse cu voce amabilă:

- Poftim haina mea. Poți să o păstrezi.
- Mulțumesc mult, zise David cu voce tare, iar în gând se rugă: *Doamne, aceste acte de bunătate – masa de prânz, haina acestui bărbat – îmi confirmă că Tu ești la cârmă. Te rog, dă-mi discernământ să arăt și eu amabilitate persoanelor defavorizate pe care le voi întâlni în această călătorie.*

Legat la ochi, lovindu-se întruna de-a lungul șoselei șerpuitoare a muntelui, David avu timp să se gândească. *N-am*

de ce să mă tem pentru ce îmi stă în față. Lăsa viitorul în mâna lui Dumnezeu. În întuneric și frig, mintea lui se concentra la iubita lui soție. Anii se estompau, în timp ce în minte reveneau amintiri prețioase sufletului său.

David își aminti ce-i povestiseră părinții lui despre minunea pe care o făcuse Dumnezeu ca să-l salveze pe când era doar un bebeluș. Născut cu atrezie intestinală și malrotație (intestinele se închideau din când în când și apendicele era situat în partea stângă), David nu avea peristaltism – mușchii care trebuia să miște hrana nu funcționau. Medicul a venit la mama lui David, Meraldine, care lucra atunci ca instructor de asistenți medicali la Colegiul Medical Misionar din Maryland (tatăl lui David, Richard, era student la seminarul din apropiere) și i-a spus:

- Doamnă Gates, primul născut al dumneavoastră va muri. Nu sunt șanse să trăiască, chiar dacă i-am face operație reparatorie.

În primele săptămâni de viață, David a fost operat de trei ori. Medicul a încercat fără succes să repare intestinele micuțului. Apoi, a făcut rezecția unei porțiuni destul de importante a intestinului, dar nici aceasta nu a adus vindecarea. La a treia încercare, a transformat o parte din stomacul lui

David, în Bolivia, la zece ani

David, făcând o legătură pentru a vedea dacă forța gravitațională va ajuta alimentele să alunece în jos. Nimic nu părea să-l ajute pe micul bebeluș și nici un fel de hrană n-a trecut prin intestinalele lui în primele trei săptămâni de viață.

- Ne pare atât de rău, dar nu mai putem face nimic, a spus medicul cu tristețe. Copilul dumneavoastră va muri.

Cu credință, părinții lui David l-au rugat pe Dr. Leslie Hardinge să facă ungera fiului lor. La douăzeci și patru de ore

Becky, la 15 ani, cu maimuța ei, Jojo

după aceasta, o asistentă a început să audă pentru prima dată zgomote intestinale. Medicul a cerut o radiografie a abdomenului copilului. Șocat, el a declarat:

- Apendicele se află acum în poziția corectă. Intestinele par să funcționeze normal, deși copilul s-a născut fără un sistem nervos peristaltic funcțional.

Acest medic agnostic a continuat:

- Dacă există Dumnezeu, El a cruțat viața acestui copil și sunt sigur că trebuie să aibă planuri mari cu el.

David – care avea un an când părinții lui misionari l-au luat cu ei în junglele Boliviei – a crescut vorbind spaniola. Tatăl său, pastor și pilot misionar,

și-a luat familia din zona depresionară a junglei ca să viziteze orașul La Paz când David avea trei ani. Altitudinea de 4.600 m a făcut să-i vină rău micuțului. Își amintește și acum prima privire fugară cu care a observat-o pe simpatica fată blondă din apropiere. Mama fetei i-a spus:

- David, aceasta este fiica noastră, Becky Sue. Are 6 ani.

Becky a adus jocuri, dar înainte să înceapă să se joace, l-a întrebat, zâmbind:

- Te-ar deranja dacă ți-aș pieptăna părul încurcat? Atenția ei maternă l-a făcut să se simtă mai bine.

Mai târziu, ea a sugerat:

- Hai să pictăm cu degetul. Putem picta munții acoperiți de zăpadă pe care-i vedem pe fereastră.

Plină de idei, i-a ocupat mintea până a uitat de durerea de cap și de greață.

Tatăl lui Becky, Monroe Dale Duerksen, trezorer al Misiunii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Bolivia, vizita adesea zona depresionară a junglei, unde locuia David. Uneori își aducea și familia cu el. David făcea tot felul de planuri, iar Becky îl urma. Umblând cu picioarele desculțe prin junglă, adunau flori și prindeau fluturi colorați și insecte neobișnuite.

- Avem nevoie de bani ca să ne cumpărăm înghețată și gumă de mestecat. Ai vreo idee? a întrebat-o David într-una din zile.

- Hai să pictăm fiecare un tablou cu Jojo, frumoasa mea maimuțică, a sugerat Becky. Iar aceasta a durat ceva, pentru că le era greu să o facă pe Jojo să pozeze pentru portret.

Când au terminat, David a spus:

- Îmi plac desenele noastre cu Jojo. Uite ce idee am. Hai să găsim capace de la cutiile de conserve, să le dăm găuri și să punem șnururi în orificii, ca pentru o ramă de tablou. Lipim desenele cu maimuța - împreună cu cele mai bune picturi ale noastre - în ramă și le vindem.

Micii întreprinzători au găsit mulți cumpărători pe la casele din sat.

Familiiile Gates și Duerksen au călătorit odată împreună, cu barca misiunii, oprindu-se în fiecare sat să-i trateze pe cei bolnavi. David își amintea că în acea călătorie împlinise 5 ani. Când cei doi s-au făcut mai mari, lui David și lui Becky le plăcea să pescuiască de pe prora bărcii. Îi plăcea să o audă pe Becky râzând în timp ce aruncau peștii înapoi în apă și îi priveau cum se îndepărtează înotând.

- Hai să construim o casă în copac, propuse David într-o zi.
- Dar nu ne putem cățăra atât de sus pe trunchi, obiectă Becky.

- Nu, dar putem să coborâm copacul la noi și să facem o casă din ramuri. Știi să folosești maceta și toporul.

Cu milioanele de copaci ai junglei Boliviei, pierderea unuia nu-i deranja pe micii constructori. Trei zile au tot tăiat, până ce copacul a căzut. Desculți, le venea ușor acum să escaladeze trunchiul în poziție orizontală pentru a face din ramurile lui o căsuță primitoare. Numai că – atunci când copacului i s-au uscat ramurile – și-au găsit casa mai puțin primitoare și au pornit în căutare de noi aventuri.

Misiunea a cumpărat pământ în zona depresionară a junglei și cele două familii erau implicate în punerea bazelor unei ferme de vite. Aici, elevii locali puteau lucra timp de un an pentru a strânge bani să-și plătească școala. Familia lui Becky locuia într-o casă mică. Atunci când familia lui David a venit în vizită, a trebuit ca toți copiii să doarmă într-o singură încăpere.

- Grozav, a chicotit Becky, putem să spunem povești și să ne amuzăm înainte să adormim.

În noaptea aceea, David a dormit într-un hamac, deasupra lui Becky, care a dormit pe podea. Cu piciorul, ea împingea hamacul, legănându-l să adoarmă. Dintr-odată, lui i s-a făcut rău și a vomitat. Becky s-a prefăcut că doarme, de teamă să nu fie acuzată că i-a făcut rău lui David.

Când David a ajuns la vârsta de 8 ani, a anunțat-o pe Becky:

- Când mă fac mare am de gând să mă căsătoresc cu tine.
- Serios? Foarte bine. O să fiu bucuroasă să mă mărit cu tine când o să fim suficient de mari, i-a răspuns tânăra de 11 ani.

Hotărând că trebuie să-i dea lui Becky un cadou de logodnă, David a mers cu economiile lui într-un magazin din micul orașel Santa Ana.

- Vreau să cumpăr o sticlă de parfum.
- Un parfum? Ai deja o prietenă? a întrebat vânzătorul.
- Într-un fel, a răspuns el într-o doară.

Încântat de ceea ce cumpărase, i-a oferit lui Becky frumoasa

sticluță. Câteva zile mai târziu, fratele lui Becky, Jimmy, s-a apropiat de David și i-a spus:

- Știi ce face Becky cu parfumul pe care i l-ai dat tu? Parfumează maimuța după ce îi face baie.

David a simțit că i se frânge inima – irosea cadoul lui de logodnă pe maimuță. Nu înțelegea fetele și nici nu realiza că această maimuță era foarte, foarte importantă pentru Becky. Timp de 7 ani o luase peste tot cu ea, o îmbrăcase și o iubise mult. În fiecare vineri după ce se spăla ea, îi făcea baie și lui Jojo. Când se dădea ea cu parfum, o dădea și pe Jojo.

Când Becky a împlinit 13 ani, părinții ei s-au întors în Statele Unite pentru ca tatăl ei să poată studia la Universitatea Loma Linda, din statul California. În timpul liceului, Becky a studiat la mai multe școli în Louisiana, Arkansas, Kentucky și Tennessee. Mulți ani, David și Becky nu s-au mai văzut. David nu a știut niciodată că Becky nu respinsese parfumul, cadoul lui din dragoste. Abia după mulți ani i-a aflat motivul. Ea împărțise prețiosul cadou cu animalul pe care-l iubea cel mai mult.

Când David avea 11 ani, familia lui a plecat din America de Sud la Universitatea Andrews, în Michigan. Mai târziu, au locuit timp de 10 ani în Collegedale, Tennessee. David își amintea fiorul pe care l-a simțit când a întâlnit-o din nou pe Becky. Dar timpul și circumstanțele îi schimbaseră, iar el începea să se simtă neconfortabil. Ar mai vrea ea, studentă la Southern Missionary College, să aibă de-a face cu un elev de liceu?

În inima ei, Becky știa că ea încă păstra sentimente pentru David. În fiecare an – de ziua lui – se gândea la el și la promisiunea lor unul față de celălalt. Vor fi vreodată împreună?

Într-un Sabat, familia Gates – care locuia lângă universitate – a invitat-o pe Becky și colega ei de cameră, Joy, să ia împreună masa de prânz. După ce au terminat de mâncat, David le-a sugerat:

- Am de muls o vacă. Fetelor, nu vreți să veniți cu mine?

În timp ce se îndreptau spre grajd, David a remarcat:

- Joy, părul tău blond este atât de frumos.

Becky a simțit un junghi de gelozie și s-a gândit: *O admiră pe ea, nu pe mine.*

S-a hotărât pe loc să-și lase părul lung.

Nici David, nici Becky nu au mai amintit nimic de promisiunea lor din copilărie. Diferențele de vârstă și educație păreau copleșitoare și fiecare se întâlnea cu altcineva. Cu inima grea, David a tras concluzia că nu mai avea nici o șansă să se căsătorească cu Becky.

Este adevărat că atunci când se întâlneau din întâmplare, aveau scurte discuții, ca între prieteni. Dar chiar și atunci când sporovăiau despre una și alta, Becky se gândea: *E doar un copil și nu-l mai interesez deloc.* Iar David se gândea că este prea mic pentru ea. Toate acestea păreau să însemne sfârșitul visurilor lor din copilărie.

Plăcutele reverii ale lui David fură brusc întrerupte când camioneta încetini și opri. Auzi scârțâitul unei porți și își dădu seama că ajunseseră la închisoare. Căpitanul Gonzales le desfăcu legăturile de la ochi și le ordonă să-l urmeze. David se uită la ceasul de la mâna căpitanului. Trei dimineața. Bărbații discutaseră pe drum aproape ca între prieteni. Gardianul închisorii îi salută în timp ce intrară.

- Ți-am adus doi deținuți, zise căpitanul. Du-i în celula A, chiar acolo, dar nu vreau să încui ușa celulei.

- Ce-ai spus, căpitane? Sunt deținuți și-mi spui că nu vrei să încui ușa de la celulă?

- Nu, acești domni nu vor fugi. Și mai vreau să lași ușa deschisă. E un ordin. Ai înțeles?

- Da, domnule.

În timp ce căpitanul pleca, le-a urât:

- Noapte bună, domnilor!

Gardianul trecu pe lângă David și profesor.

- Lucrez aici de mult timp, zise el, și n-am avut nici un deținut pe care să nu-l pot încuia. E ciudat. Dar vă spun un lucru. Dacă puneți piciorul în afara celulei, vă împușc.

Stând întinși pe paturile de campanie, David se întoarse spre profesor.

- Acesta este a treia dovadă de bunătate de când am fost arestați. Ar putea însemna faptele căpitanului că noi suntem

deținuți, dar de fapt nu suntem? Cu siguranță, în toate acestea este mâna lui Dumnezeu. Nu înțeleg acum, dar am încredere că Dumnezeu are un plan. El ne-a chemat, rămâne credincios și putem avea încredere în El. Când va considera de cuviință, va rezolva totul.

Viața în închisoare

David și profesorul au rămas în celulă două zile. Ca să treacă timpul mai ușor, își împărtășeau făgăduințe biblice. Le oferea Dumnezeu o pauză să se pregătească pentru ce le stătea în față sau, ca în cazul lui Ioan Botezătorul, o perioadă în închisoare să-i pregătească să „mărturisească despre lumină” (Ioan 1:8)?

- Va fi interesant să vedem cum „Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”, zise David.

A treia zi, gardianul le-a ordonat:

- Veniți cu mine!

Camioneta i-a dus în orașul din apropiere, unde se găsea biroul procurorului districtual. Într-o cameră de audiere, diferiți funcționari băteau la mașina de scris. Un ofițer s-a ridicat și a început să citească acuzațiile împotriva lui David și a profesorului. Abia atunci au aflat cauza răpirii lor.

- Ați fost învinuiți de mai multe delictе referitoare la folosirea avionului.

David ascultă o listă lungă de activități ilegale – care părea să cuprindă tot ce le trecuse lor prin cap.

- Sunteți acuzați de toate acestea, sună vocea vorbitorului.

David știa că nu folosise niciodată avionul în scopuri ilegale. Dar cel însărcinat cu audierea nu le dădu nici o posibilitate să facă vreo declarație. David se gândi: *Se pare că acești oficiali guvernamentali au în plan să stea în șir strâns și să tragă în noi ca un pluton de execuție.*

- Avem un martor care să confirme că acuzațiile sunt adevărate. David auzi numele unui deținut. Dorește să depună mărturie împotriva voastră.

- Duceți-i la închisoare, strigă ofițerul.

David reținu numele deținutului și își spuse: *Când ne vom întoarce la închisoare, voi avea o confruntare cu omul acela. Și voi afla ce l-a făcut să depună mărturie despre ceva în întregime fals.*

În camionetă, David a înțeles că erau duși la închisoarea federală. În timp ce intrau în închisoare, David își propuse iarăși: *Trebuie să-l găesc pe cel care m-a acuzat pe nedrept.* Gardianul închise poarta în spatele lor și le luă amprente. Din acel moment, gândul de se confrunta cu cel care-l acuzase dispăru din mintea lui David.

Gardienii îi duseră pe David și pe profesor în curtea interioară a închisorii. Imediat, o mulțime de alți deținuți îi înconjurară.

- Aha, deci voi sunteți marii delincvenți.

- Ce vreți să spuneți?

În mâini, aveau cele mai recente ziare. Titlul de pe prima pagină anunța: „Spitalul Adventist de Ziua a Șaptea este suspectat de folosirea medicilor și asistentelor, precum și a avioanelor, pentru activități ilegale. Ei antrenează viitori asistenți medicali să comită infracțiuni. Conducătorii grupului au fost arestați.”

David își dădu seama că acesta era un complot politic pentru a se aduce dezonoare Bisericii lui Dumnezeu. Se întoarse spre deținuți și spuse:

- Voi credeți tot ce citiți pe prima pagină a ziarului? Cineva a mințit. Adevărul este că noi suntem misionari ai bisericii.

- Nu-i adevărat. Știm că aveți bani. Se vede că sunteți bine îmbrăcați, ceea ce dovedește că aveți bani, ca toți criminalii.

- Nu, noi nu avem bani.

- Ba aveți. Trebuie să aveți o mulțime de bani.

- Ne pare rău, băieți, dar vă înșelați. Nu ne-am ocupat niciodată cu crima și nici nu avem bani.

- Ascultați. Avem ceva să vă spunem, strigă purtătorul de cuvânt al deținuților. În această închisoare noi, deținuții, administrăm totul. Și vă cerem să ne plătiți bani. Dacă nu, veți fi obligați să curățați toate latrinele de două ori pe zi.

- Și?

- Nu vreți să curățați latrinele acestea. Sunteți, evident, oameni culți care n-ar face niciodată munca asta.

- Sunt asistent medical. Sunt misionar al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Nu mă consider prea bun sau prea cult ca să pot curăța latrine.

- Domnule Gates, nu vreți să curățați aceste latrine. Sunt fecale peste tot. Țevile sunt afară, stricate toate. Apa se infiltrează în sezonul ploios și tot ce este înăuntru plutește peste tot în baie. Trebuie să scoateți toată mizeria aceea în fiecare zi. Sunt sigur că nu vreți să aveți de-a face cu toată treaba asta urât mirositoare.

- Cred că mă judecați greșit. V-am spus că sunt asistent medical, obișnuit să curăț reziduurile umane. Odată am lucrat într-un azil. Nu m-a deranjat deloc să-i curăț pe bătrânii aceia. Puneți-mă la încercare.

- Nu, domnule Gates. Avem de gând să-ți dăm o șansă. Știm că nu vrei să te apuci de munca asta. Îți dăm două zile să te hotărăști. Dacă nu plătești până atunci, va trebui să o faci.

- Pot să vă spun de pe acum. Vă rog să-mi dați o găleată și o lopată și mă apuc imediat. Peste două zile vă voi răspunde la fel. Nu vă plătesc nici un bănuț.

Profesorul îl întrerupse pe David:

- Eu nu sunt de acord. Poate ar trebui să plătim.

David se uită la el.

- Ești liber să plătești, dacă vrei. Trebuie să iei singur deciziile, dar pe mine nu mă deranjează să fac muncă de jos. Mamele nu par să aibă nici o problemă când schimbă scutece murdare. Nu le place la primul scutece, dar după două sau trei, se obișnuiesc – nu e cine știe ce.

În noaptea aceea, gărzile i-au înșirat pe deținuți pe cinci rânduri lungi. Lui David și profesorului li s-a ordonat să treacă în rânduri diferite. După ce fiecare rând a fost numărat, deținuții au primit ordin să treacă în celulele lor, câte șaptezeci de bărbați într-o celulă, după care au fost închise ușile în urma lor.

În celulă, David a distins șiruri lungi de paturi din ciment cu un spațiu de trei picioare între șiruri, ajungând aproape până la tavan. Șeful celulei îi informă pe noii deținuți:

- Plățiți trei dolari pentru un pat, sau dormiți pe podea.

Rămânând la ideea lui, David decise că dacă începe să plătească pentru toate lucrurile, cererile nu se vor mai opri niciodată. Vor pretinde mereu din ce în ce mai mulți bani. În plus, paturile de ciment ar fi fost la fel de tari ca podeaua.

- Eu dorm pe jos, i se adresă el șefului celulei.

- Pentru că ești nou venit, trebuie să dormi lângă patul meu, porunci el.

Știind că de obicei doarme profund, David se confrunta cu o nouă problemă. Se gândi: *Acești oameni îmi vor fura tot ce am. Ce să fac? Cum celula era îmbăcsită și umedă, se hotărî: Îmi voi lua portofelul, cheile, pieptenul și stiloul și le voi îndesa în pantofi. Apoi îmi voi înveli pantofii cu cămașa și am să-i folosesc ca pernă, dormind numai în pantaloni.* Rezolvând și această problemă, se întinse pe jos. Cum își puse capul pe zgrunțuroasa sa pernă improvizată, își aduse aminte ceva important. Uitase să se roage. Se ridică și îngenunche, așteptându-se ca cineva să arunce cu ceva în el sau să strige obscenități. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă, așa că începu să-și verse amarul Prietenului său.

Doamne, am nevoie de Tine. Nu știu de ce ai îngăduit să trec prin această traumă. Urăsc acest fel de tratament. Mă simt deprimat și frustrat. Știi cât de mulți oameni depind de vizitele noastre cu avionul. Cine îi va mai ajuta acum? Cine va face munca pe care mi-ai încredințat-o? Va rămâne nefăcută.

Va mai recupera vreodată Biserica avionul? De ce permiți să sfârșesc în acest loc oribil? Care este motivul pentru care m-ai adus aici? Trebuie să îți spun cât de îngrozitor mă simt. Știu că ești cu mine. Te rog, ajută-mă să supraviețuiesc. Învață-mă să am încredere. Dă-mi înțelepciune să dau

mărturie pentru Tine, chiar și atunci când nu înțeleg. Fii cu Becky și cu copiii și – când vei hotărî Tu – reunește familia noastră. Te iubesc, deși mă simt nenorocit. Te rog toate aceste lucruri în Numele lui Iisus, care a suferit mult mai mult pentru mine. Amin!

David se întinse din nou. Apoi cineva strigă:

- Hei, tu! Ești credincios, sau ce?

- Da, sunt. Sunt misionar pentru Dumnezeu. Lucrez pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

- Crezi în Dumnezeu?

- Cu siguranță.

- Crezi că Dumnezeu există?

- Da, știu că există. Îl cunosc personal.

- Atunci, răspunde-mi la niște întrebări.

David se rugă în gând pentru înțelepciune. Șaptezeci de perechi de urechi ascultau ce vorbeau ei. Curând, altă voce îi întrerupse. Apoi altcineva puse o întrebare, apoi un altul, apoi încă unul, mai bine de două ore. Mereu și mereu, Duhul Sfânt aducea în mintea lui David versete din Biblie. În întuneric, acești oameni își goleau inimile, întrebând despre un Dumnezeu pe care tânjeau să-L cunoască. Ascultau toți, fascinați. David știa că Dumnezeu aranjase această audiență în captivitate.

În dimineața următoare, imediat după ce se trezi, David îngenunchie pentru rugăciune.

- Stai așa, stai așa, strigă un deținut tânăr și alergă spre el. Te deranjează dacă mă rug cu tine?

- Nu, deloc. Mă bucur că mi te alături. Cei doi se rugară împreună și David știa că Dumnezeu zâmbește.

A doua seară, un al treilea i se alătură lui David pe genunchi pentru rugăciune. Acum Dumnezeu îi asculta pe trei dintre copiii Săi. Apoi, numărul se ridică la patru, cinci, șase și ajunse la unsprezece. Dumnezeu știa după ce tânjeau inimile lor. Le înțelegea dorința de a se alătura familiei Sale. Oare acesta să fie motivul pentru care-l trimisese pe David printre ei – să aducă încurajare în acest loc întunecat?

Mulți deținuți au venit pe rând la David să-i spună povestea lor. Un bărbat îi spuse:

- Am soție și copii. Sunt nevinovat. Cineva mi-a făcut o înscenare pe nedrept. Am o sentință de zece ani, iar soția și copiii mei suferă.

Ochii altui bărbat s-au umplut de lacrimi.

- Nu am făcut nimic rău, dar trebuie să stau aici cincisprezece ani și nu am pe nimeni care să aibă grijă de familia mea.

Un val de tristețe trecu peste David. Știa că nici el nu se putea aștepta la dreptate. La cât timp va fi condamnat? Și cum se va descurca Becky cu două fetițe, una de cinci și cealaltă de trei ani, și cu Carlos, de un an?

* * *

La trei zile după arestarea lui David, Becky nici măcar nu bănuia unde era David și nu știa dacă avea să-l mai vadă vreodată. Locuiau la granița cu Guatemala și își aducea aminte că un alt misionar, Leon Cummings, fusese răpit. I se întâmplase asta și lui David? Îl duseseră gherilele în vreo ascunzătoare din junglă? Îl torturau oare? Vor cere o răscumpărare sau îl vor ucide numaidecât? Gânduri teribile îi umpleau mintea în timp ce-L ruga pe Dumnezeu: *Te rog, adu-mi-l înapoi.*

În acele zile, Becky își simțea stomacul strâns. Nu putea să mănânce. Cântarul din baie arăta 45 kg, ceea ce însemna că pierduse mai mult de 3 kg în trei zile. A încercat să se forțeze să mănânce, dar stresul făcea înghițitul aproape imposibil.

Știind că trebuie să se țină tare de dragul copiilor, a căzut pe genunchi și a cerut: „Doamne, trebuie să mă ajuți. Sunt gata să mă prăbușesc. Am nevoie de pacea Ta în această agitație. Am nevoie de ea chiar acum. Știi cât prețuiesc făgăduința Ta din Ioan 14:27: *„Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte’.”*

În acel moment, Becky simți pacea lui Dumnezeu care o învăluia. Câteva ore se comportă din nou normal. Apoi, o copleși din nou o spaimă grozavă. Căzu pe genunchi și repetă cererea: „Te rog, Doamne, am nevoie de pacea Ta. Încep să o pierd.” Toată ziua

și în timpul nopților pline de neliniște cerea împlinirea făgăduinței din Ioan 14:27. Prețuia acea făgăduință cum un om care se înecă prețuiește aerul.

Prietenii treceau pe la ea și o întrebau:

- Becky, cum poți să fii atât de tare?

- Nu sunt tare, răspundea ea. Mă sprijin puternic pe Iisus. Fără promisiunile Sale, nu aș putea trece prin așa ceva, pentru că nu știu ce i se întâmplă lui David. Dar Dumnezeu știe. Un singur lucru știu. Dumnezeu ne dă putere specială în împrejurări deosebite.

Într-o seară, fetița de trei ani, Katrina, o văzu pe mama ei plângând.

- Mămico, un înger poate să deschidă ușa.

Nedumerită, Becky întrebă:

- Care ușă?

- Știi tu. Ca atunci cu Petru.

Becky își aduse aminte că le citise copiilor, cu câteva săptămâni înainte, povestirea biblică despre evadarea apostolului Petru. Se ridică și o îmbrățișă pe Katrina.

- Draga mea, tu ai mai multă credință decât are mămica ta. Îți mulțumesc că mi-ai adus aminte.

În fiecare oră, Becky experimenta încercarea de foc pe care Petru o menționează în prima sa epistolă (vezi 1 Petru 4:12-13). Înțelegea că Dumnezeu îi îngăduie să ia parte la suferințele lui Christos. Dar în timpul suferinței, nu se putea bucura. Numai prin credință realiza că într-o zi se va bucura și atunci gloria Sa va fi dezvăluită.

Cu gândul la Becky

David știa că mulți ochi îl urmăreau când, în timp ce se pregătea de culcare, doi dintre deținuții i se alăturară pentru rugăciune. În timp ce se întinse pe jos și liniștea umplu încăperea, simți prezența dulce a lui Iisus.

Dar somnul nu voia să vină. Nu-și putea opri avalanșa de gânduri. Avioanele jucaseră un rol important în viața lui și acum se gândea la cel pe care tocmai îl pierduse – motivul arestării și închiderii lui – și la celelalte avioane cu care zburase. Își amintea cum îl binecuvântase Dumnezeu cu primul lui avion. Pentru că zburase adesea cu tatăl lui în copilărie, a dorit să ia lecții de zbor în timpul ultimilor doi ani de facultate. Hotărât să facă rost de bani pentru cursuri, și-a găsit o slujbă la colegiu.

Curând s-a asociat cu doi prieteni, care dețineau un avion mic. Datorită orelor lungi de muncă, a cumpărat și partea celorlalți. Înainte de absolvire, la 18 ani, avea propriul avion.

Într-o zi, înainte ca David să-și ia permisul de pilot, tatăl său, pilot cu experiență, l-a luat pe David în avionul lui, într-un zbor spre mica pistă de la Georgia-Cumberland Academy, în nordul

statului Georgia. Pastorul Gates a aterizat de două ori, de fiecare dată observând o combină care tăia porumbul, pe câmpul de lângă pistă.

David a vrut să încerce la rândul lui o aterizare.

- Este prea puțin loc pentru tine, l-a avertizat tatăl lui. E riscant să aterizezi, deoarece combina aceea lucrează atât de aproape de marginea pistei. Eu am fost nevoit să deviez lateral. Voi ateriza și-l voi ruga pe mecanic să se îndepărteze puțin, înainte de a prelua tu comenzile.

Cessna 140 „Becky Sue“

Tatăl lui David a aterizat normal, dar exact după ce a atins pământul, trenul de aterizare s-a blocat, iar roata din stânga a căzut de sub avion. Aripa stângă a căzut, iar ei și-au luat brusc zborul peste

câmp. Combina care lucra în cerc le-a apărut în față. Neavând nici un control asupra vitezei avionului, pastorul Gates a împins în jos botul avionului și a lovit frontal combina cu 110 km pe oră. Datorită acestei manevre rapide, avionul nu l-a atins pe cel care conducea combina.

Apoi, o tăcere de mormânt! Când David și tatăl său au ieșit, le curgea sânge din cap și din brațele rănite. Centurile de siguranță le-au salvat viața. Atât avionul cât și combina erau grav avariate.

Medicul dintr-o secție de urgență din apropiere i-a bandajat.

- Rănile nu sunt grave, dar va dura ceva timp să se vindece, le-a spus el.

În timpul convalescenței, David a primit o scrisoare de la Becky, care se întorsese acasă pentru un semestru.

„Îmi pare atât de rău că avionul tău s-a prăbușit”, scria ea.

„Mi-am dorit întotdeauna să învăț să zbor și speram să învăț cu avionul tău. Mă bucur mult că v-ați rănit prea grav.”

Pentru că avionul era asigurat, David l-a înlocuit curând cu un altul. O rază de speranță a străfulgerat mintea lui David. Oare Dumnezeu folosea accidentul spre bine prin acest contact pozitiv din partea lui Becky? Din moment ce prietena lui dinainte îl părăsise, s-a simțit liber să-i răspundă. Curând, scrisorile lor au devenit frecvente.

La scurt timp, Becky și părinții ei au venit să viziteze piloții convalescenți. După plecarea lor, tatăl lui David a spus:

- Am noutăți pentru tine. Mama lui Becky tocmai i-a spus mamei tale că Becky s-a despărțit recent de prietenul ei pentru că pe el nu-l prea interesa viața de misiune, care este scopul vieții ei. Și a făcut aluzie la faptul că Becky încă vorbește despre promisiunea pe care ți-a făcut-o în copilărie, David.

Absolvirea lui David de la Collegedale Academy

- Chiar așa, tată? Un timp m-am simțit deprimat în legătură cu asta, gândind că n-am nici o șansă cu Becky. E nemaipomenit.

David și-a adus aminte de făgăduința din Filipeni 1:6: „Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Iisus Christos.”

S-a rugat: *Îți mulțumesc, Doamne. Nimic nu este prea greu pentru Tine. Dacă Tu vrei ca Becky și cu mine să lucrăm împreună pentru Tine, arată-mi, Te rog, ce să fac.*

Obișnuit să acționeze rapid, David a trecut imediat de la

tristețe la sentimentul că este în al nouălea cer. I-a scris lui Becky o scrisoare, a expediat-o, dar a primit-o înapoi patru zile mai târziu. În entuziasmul său, uitase să pună timbru.

Prietenia lor s-a dezvoltat repede. Becky a venit să asiste la festivitatea de absolvire a lui David, de la Collegedale Academy. Se simțea atât de mândră de el! După ceremonie, stăteau împreună afară și ea încerca să nu tremure din cauza brizei reci. I s-a oprit parcă inima atunci când el și-a dat jos roba de absolvire și i-a așezat-o tandru pe umeri.

Curând, au început să discute despre interesul lor comun pentru misiune. Becky studiase tehnologia medicală la colegiu. Într-o seară, mergând prin campusul colegiului, David i-a făcut o propunere.

- Dacă amândoi vrem să fim misionari, trebuie să urmăm cursuri pentru asistenți medicali. Oriunde ne-ar chema Dumnezeu, cunoștințele medicale îi pot ajuta pe oameni.

- Dar, David, totdeauna mi-am spus că nu voi deveni asistent medical. Nu crezi că, părinții noștri fiind asistenți, ramura medicală este suficient reprezentată în familie?

David rămase tăcut, dându-i lui Becky timp să se gândească.

- Sunt sigură că nu vreau să devin asistent medical, continuă ea încet, dar dacă nu voi fi nevoită să lucrez într-o secție de spital, ei bine, poate cunoștințele acestea prin care să-i ajutăm pe cei bolnavi vor spori slujirea noastră misionară.

- Nici eu nu vreau să fac din aceasta o profesie, ci doar un mijloc de a-i ajuta pe alții.

- De acord, David, și eu vreau. Să mergem la departamentul pentru asistenți medicali și să ne înscriem.

Directoarea a clătinat din cap:

- Îmi pare rău. Am acceptat deja toți studenții pe care-i putem pregăti anul acesta. Dar vă putem trece pe lista de așteptare. Veți avea numerele 78 și 79. Ați putea totuși să susțineți un examen de evaluare a cunoștințelor.

Peste câteva zile, David și Becky s-au întors la departamentul pentru asistenți să-și ia rezultatele.

- Ați scris bine, a remarcat directoarea. Ați urcat la pozițiile

7 și 8 în lista de așteptare. Totuși, sunteți prea jos pe listă ca să fiți acceptați anul acesta.

Trei săptămâni mai târziu, în prima zi de înscrieri la colegiu, David i-a sugerat lui Becky:

- Sunt sigur că Dumnezeu dorește aceasta pentru noi. Hai să nu ne înscriem la nici un curs azi, ci să așteptăm și să ne rugăm.

A doua zi, dimineața, au întrebat din nou.

- Îmi pare rău, nici o șansă.

Cu toate acestea, cei doi au așteptat nerăbdători toată ziua, reamintindu-I lui Dumnezeu că toate lucrurile sunt posibile cu El. (vezi Marcu 10:27)

- Dacă aceasta este dorința lui Dumnezeu pentru noi, El va rezolva totul. Dacă nu este, ne va descoperi niște planuri mai bune, a spus Becky încrezătoare.

- Înscrierile se fac până la ora patru, mormăi David, privind-și ceasul. Mai avem doar cinci minute ca să ne înscriem. Să mergem să vedem dacă sunt ceva progrese. S-au apropiat de masa consilierilor pentru asistenți.

- Două locuri rămân libere, dar credem că vor veni cele două tinere, le-a spus directoarea.

- Se fac înscrieri de două zile, iar ele nu au apărut până acum. Cred că am să vorbesc cu decanul studenților, a comentat David.

- Cum doriți, a răspuns ea, indicându-i biroul decanului de cealaltă parte a holului unde se făceau înscrierile.

David i-a împărtășit decanului dorința lor de a urma cursurile medicale pentru a fi mai bine pregătiți pentru slujirea misionară.

- Avem o problemă, a adăugat David. Dacă nu intrăm anul acesta la cursuri, nu mai putem aștepta încă un an. Pur și simplu nu vom mai urma cursurile medicale. Ori le facem acum, ori continuăm cu profesiile pe care le aveam înainte, cum era planul.

- Veniți cu mine. Mergem să vorbim cu directoarea departamentului pentru asistenți medicali.

Apropiindu-se de biroul directoarei, decanul a întrebat:

- Este adevărat că există două studente pe listă care nu s-au înscris și nici nu v-au contactat? Dacă este așa, mi se pare rezonabil să-i acceptați pe cei doi la cursurile pentru asistenți.

La doar câteva minute după terminarea înscrierilor, David și Becky au semnat și au fost înscriși la un curs de doi ani. Becky s-a întors spre David în timp ce părăseau mesele de înscriere.

- Nu-i așa că Dumnezeu este mare? Acum putem studia împreună să devenim asistenți. Nu mă deranjează să-mi schimb specializarea, chiar în anul terminal. Știu că aceasta este voia lui Dumnezeu.

Cei doi au început să facă totul împreună, dar Becky considera că trebuie să aștepte până după ce-și terminau cursurile de asistenți, ca să se căsătorească.

David a obiectat:

- Becky, tot timpul târăgănezi lucrurile. Pur și simplu nu vrei să te miști mai repede. Poate că eu mă mișc prea repede, dar tu, la celălalt capăt, trași înapoi. Cred că tu ești plugul iar eu sunt tractorul.

- Să fie așa pentru că Dumnezeu știe că avem nevoie de echilibru? Eu prefer să aștept „în Domnul”, în timp ce tu semeni mai mult cu Pavel, tot timpul „alergând cursa”, a răs ea, iar David nu a mai avut cu ce să o contrazică.

La câteva luni după începerea cursurilor, au luat parte la nunta unor prieteni ca domnișoară de onoare și cavalier de onoare. În timpul festivității, un prieten i-a întrebat:

- Voi doi aveți de gând să vă căsătoriți? Din întâmplare, părinții lui Becky au auzit întrebarea și au răspuns:

- Ne așteptăm în orice moment să ne anunțe că au de gând să se căsătorească.

- Ce vrei să spui cu „în orice moment”? a întrerupt David. Becky spune că ea vrea să aștepte până terminăm colegiul. Cum să „ne așteptăm în orice moment”, când planurile ei sunt peste un an sau doi? În anul acela, când David s-a întors acasă de Crăciun, tatăl lui l-a întrebat:

- Sunteți deja logodiți?

- Nu, tată, nu m-aș logodi fără să vorbesc mai întâi cu tine. Te respect destul de mult ca să îți cer părerea.

- Crezi că te vei căsători cu Becky?

- Sunt sigur că mă voi căsători cu ea.

- Ești sigur că ai găsit persoana pe care o iubești și cu care vrei să te căsătorești?

- O, da, am găsit-o. Este exact ce-mi doresc. Amândoi Îl iubim pe Domnul și avem o țință măreață – să devenim misionari și să-i ajutăm pe cei care au nevoie.

În cazul acesta, ești – practic – logodit, chiar dacă nu ai cerut-o încă oficial în căsătorie.

- Emoțional suntem logodiți. Eu îi aparțin ei, iar ea îmi aparține mie.

- Eu și mama ta am discutat și am ajuns la concluzia că sunteți cuplul ideal. Prin faptul că ați crescut amândoi în Bolivia, Dumnezeu v-a pregătit. Ați fost întotdeauna prieteni. Dar ne este teamă pentru voi. Dacă relația voastră devine mai apropiată și așteptați prea mult, s-ar putea să comiteți o greșală care v-ar putea distruge sau – cel puțin – leza căsnicia. Ca să vă păstrați relația, ar trebui să vă îndepărtați puțin câțiva ani. Oricare dintre aceste variante, noi le considerăm nefaste. Așa că, dacă vrei să te căsătorești, ai binecuvântarea și permisiunea noastră.

Surprins, David își dădea acum seama că ambele perechi de părinți sprijineau planul lor de a se căsători. Fără să mai irosească timpul, David o sună pe Becky:

- Ești ocupată acum? Este o zi atât de frumoasă! Mă gândeam că poate dăm o tură cu *Becky Sue*.

- Sună bine, a răspuns ea. Ne întâlnim acolo.

Gândindu-se la el, a zâmbit. Cât îi plăceau ochii lui căprui neastâmpărați cu gene lungi și zâmbetul lui fermecător. Când ea a început să-i spună „înalț, brunet și chipeș”, el i-a spus „micuță, blondă și frumoasă”. Își amintea ziua în care el o luase plin de entuziasm să-i arate cum botezase micul Cessna 140. Pe botul avionului era scris cu litere mari numele *Becky Sue*.

Câteva momente mai târziu, Becky a ajuns la aeroport și l-a găsit pe David făcând ultimele verificări la *Becky Sue*.

- Vin imediat, i-a spus el zâmbind.

A terminat repede și a venit lângă ea. Cu tandrețe, i-a luat mâinile în ale lui, privind adânc în ochii ei albaștri, și i-a spus:

- Știu că te-am mai rugat o dată, dar vreau să te întreb din nou, lângă *Becky Sue*.. Vrei să fii soția mea?

Fața lui Becky s-a conturat într-un zâmbet frumos.

- Aș fi încântată să devin soția ta, a șoptit ea.

David a crezut că-i va ceda inima de atâta bucurie.

- Hai să discutăm despre detalii, în timp ce zburăm, a propus el.

Nu-și putea aduce aminte unde au zburat. Știa un singur lucru: această tânără încântătoare - care stătea lângă el - va fi a lui pentru totdeauna.

În timp ce David întorcea avionul spre locul de aterizare, cerul în amurg, roșu-portocaliu aprins, le desfășura în față soarele care apunea. În timp ce se delectau cu frumusețea din fața lor, Becky a exclamat:

- Privește, Dumnezeu decorează cerul pentru a sărbători acest moment deosebit.

Chiar înainte să aterizeze, David s-a întins și a sărutat-o pe Becky pe obraz, primul lor sărut.

- Nu crezi că te grăbești puțin? a întrebat ea.

- Deloc, a răspuns el cu sinceritate.

- David, eu sugerez să aștepti cu următorul sărut până de Ziua Îndrăgostiților.

- Nu prea sunt de acord, i-a spus el zâmbind dar, din moment ce este ideea ta, nu am de ales.

Au hotărât ca David să ceară permisiunea părinților ei, înainte ca logodna să devină oficială. Așa că au condus toată noaptea, ajungând la spital dimineața, pe 1 ianuarie 1979. Părinții ei lucrau în schimbul de noapte, tatăl ei ca tehnolog medical, iar mama ca asistentă la secția de urgență.

David l-a găsit mai întâi pe tatăl lui Becky.

- Ce faci aici așa devreme, dimineața? Tocmai ai fost aici de Crăciun.

David și-a adunat curajul și a dezvăluit secretul:

- Aș vrea să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră.

Dale Duerksen a zâmbit:

- Lasă-mă să mă gândesc. A făcut o pauză în timp ce ochii îi

clipeau des. Ca să-ți spun adevărul, m-am gândit deja la aceasta. Aș fi încântat!

Perechea fericită s-a repezit în sala de urgențe, unde lucra Patti, mama lui Becky. Ocupată cu o pacientă dificilă care țipa la ea în legătură cu o poliță de asigurare care nu permitea tratamentul la spitalul acela, Patti nu i-a observat.

I-au auzit cuvintele pline de tact:

- Ne-am bucura să vă tratăm, dar asigurarea dumneavoastră nu ne permite lucrul acesta. Mergeți, vă rog, la spitalul care se află câteva mile mai jos și cei de acolo vor avea grijă de dumneavoastră.

*Ziua nunții, la ferma familiei Gates,
în Apison, Tennessee*

Deodată, Patti și-a ridicat ochii și a strigat:

- Becky, David! și a alergat către ei.

Femeia a continuat să strige, până când și-a dat seama că striga la pereți.

Patti și-a dat imediat seama:

- Voi doi v-ați logodit? a întrebat ea entuziasmată, îmbrățișându-i pe amândoi.

Fetele lor îi dădeau răspunsul.

Betsy, sora lui Becky, și logodnicul ei, Ted Burgdorff, și el un misionar care crescuse în Bolivia, își planificaseră nunta curând. Cei patru s-au hotărât să se căsătorească în aceeași zi, sub copacii din grădina cu foișor, lângă heleșteu, la ferma familiei Gates, lângă Collegedale, Tennessee. Trandafirii complet înfloriți din grădină

erau tot ce aveau nevoie. Dale, tatăl lui Becky, a pășit spre altar cu câte o fiică la fiecare braț.

Întins pe podeaua tare de ciment, David își revedea frumoasa mireasă. Aproape că putea auzi cuvintele tatălui și ale bunicului său oficiind căsătoria. Inima lui bătu mai tare, amintindu-și vocea ei dulce, spunând „Da”. Pe data de 17 iunie 1979, Becky a devenit partenera lui pe viață. Nu mai conta vârsta, pentru că el tocmai împlinise 20 de ani, iar ea 23. Erau una în Christos Iisus.

Un sforăit puternic l-a trezit pe David din reverie. Realitatea urâtă îl lovi din nou. Când o va revedea pe Becky? Cât timp va fi reținut între pereții acestei închisori?

Provocări în închisoare

În dimineața de Sabat, David și profesorul au discutat:

- Noi vrem să ținem Sabatul închinându-ne lui Dumnezeu aici în închisoare. Trebuie să aibă El un plan special pentru noi în legătură cu Școala de Sabat, a remarcat David.

- Dar cum? a întrebat profesorul. Știi că nu ne putem duce la oficialii închisorii să le cerem permisiunea pentru servicii de cult. Nu ne-ar îngădui.

- Am o idee. Hai să le prezentăm altă cerere.

Împreună, au mers la șeful închisorii:

- Domnule, am putea să facem o lucrare medicală pentru ceilalți deținuți?

Acesta s-a arătat interesat.

- În ce constă?

- Eu am diplomă de asistent medical. Profesorul de lângă mine conduce școlile bisericii noastre pentru toată partea de sud a Mexicului. Am vrea să le vorbim deținuților despre sănătate și educație. Credeți că este în regulă?

- Absolut. Poftim microfonul. I-l întinse lui David. Fă un anunț.

- Atenție, toată lumea. Începând cu ora 9:30, vom conduce o

întâlnire specială pentru toți cei care vor să învețe mai mult despre educație și sănătate. Dacă aveți întrebări legate de sănătate, vă rugăm puneți-le, iar noi vom încerca să răspundem. Sunteți rugați să veniți.

- Mulțumesc, a spus directorul închisorii, iar David i-a înapoiat microfonul.

Mai târziu, David a aflat că Dumnezeu săvârșise o minune în dimineața aceea. Deținuții aveau o ierarhie strictă și exista o regulă nescrisă că nimeni nu putea folosi microfonul dacă nu petrecuse cinci ani în închisoare. Dar, în acel moment, spunând „Anunță întâlnirea”, directorul închisorii îi scurtase lui David pedeapsa.

Închisoarea avea mai mult de 400 de deținuți. Aproape 350 au venit să asculte. Gardienii nu mai văzuseră niciodată atât de mulți la o întâlnire. Pregățiți pentru neplăceri, ei s-au aliniat pe laterale și în spatele încăperii, cu puștile pregătite.

În timp ce privea oamenii care se aliniau, David se ruga în gând: *Doamne, știi că m-am îndoit că Tu ai permis răpirea și arestarea noastră, dar acum știi de ce ai îngăduit aceasta. Nu am avut niciodată atât de mulți invitați la Școala de Sabat. Înțeleg că Ți ții promisiunea ca să mai aibă loc o minune. Folosește-ne în timpul acestei ore ca să aducem slavă Numelui Tău.*

I-au condus pe deținuți în intonarea câtorva imnuri creștine pline de viață. Profesorul s-a rugat, apoi le-a prezentat avantajul educației creștine în sudul Mexicului. A urmat David, care le-a spus despre planul lui Dumnezeu pentru omenire, despre modul în care Dumnezeu a creat omul cu o sănătate și un regim alimentar perfecte, iar apoi despre pătrunderea păcatului și a răului și despre degradarea neamului omenesc. A explicat planul minunat al lui Dumnezeu de a restaura oamenii după Chipul și asemănarea Lui. A arătat cum cele opt legi naturale ale sănătății vor fi benefice tuturor.

- Dacă Adam și Eva ar fi ascultat de Dumnezeu și nu de diavol, am mai fi încă în Paradis. Nu ar mai fi nevoie de închisori. Satana a degradat rasa umană, ducând-o la păcat și egoism. Unii dintre voi se află aici pentru că sunt vinovați de păcat și egoism. Alții s-ar putea să fie aici pe nedrept, din cauza egoismului și urii

altora. Dar există speranță pentru fiecare dintre voi, dacă acceptați dragostea necondiționată a lui Dumnezeu și darul mântuirii fără plată, al lui Iisus Christos. Amintiți-vă, El a suferit și a murit în locul vostru.

După ce David a explicat semnificația Jertfei și planul mântuirii, a așteptat întrebări. Mâini au țâșnit de peste tot. În sfârșit, la ora 13:00, s-a oprit:

- Prieteni, avem nevoie de o pauză pentru masa de prânz, dar dacă vreți să vă întoarceți după-amiază, vom continua.

S-au întors într-un număr mare și programul a continuat toată după-amiaza. Când întâlnirea a luat sfârșit, deținuții roiau în jurul lui David.

- De câteva zile simt o durere acută aici, i-a spus un bărbat. Poți să mă ajuți?

Altul a exclamat:

- Sufăr de dureri de cap de săptămâni întregi.
- Mie îmi este greață și vomit tot ce mănânc.
- Am această excrescență la ochi și mă doare continuu.

Plângerile nu mai conteneau.

Într-un târziu, David a spus:

- Să mergem la directorul închisorii. Nu pot să vă examinez aici. Poate are el vreo sugestie.

Directorul închisorii i-a spus:

- Avem un mic dispensar. Mai demult, obișnuia să vină un medic la închisoare, să vadă pacienții, dar asta era demult. Dacă poți, folosește-l. Vino cu mine să ți-l arăt. Este gol acum.

- Eu sunt doar asistent, nu sunt medic. Dar dacă pot să ajut pe cineva, voi fi bucuros să încerc, a explicat David, în timp ce se îndreptau spre încăperea respectivă.

S-a uitat în jur și a văzut câteva instrumente prăpădite, dar nici o carte de medicină pe care să o consulte.

- Ați putea anunța că voi vedea pacienții mâine dimineață, după micul dejun.

Începând cu acea zi, David consulta zilnic cel puțin cincizeci de pacienți. Și-a dat seama curând că unii deținuți sufereau de afecțiuni grave, care necesitau intervenții chirurgicale. Directorul

închisorii i-a permis lui David să-i telefoneze directorului medical de la Spitalul Misiunii de lângă casa sa. Din nou, David a simțit mâna lui Dumnezeu, pentru că a putut da de veste scumpei lui soții, Becky. Se întreba cum face față acestei crize acasă, cu copiii, și dorea să ia legătura direct cu ea.

Ocazia de a vorbi cu Becky s-a ivit o singură dată. După ce a primit încuviințarea să folosească telefonul, David a sunat întâmplător acasă la un prieten care locuia la câteva mile de spital. Cum spitalul nu avea telefon, după ce și-a terminat cumpărăturile, Becky a trecut pe acolo să o vadă pe prietena ei, Jane. Scopul principal era să se intereseze dacă mai au vreo veste despre David. Câteva minute după ce Becky a intrat în casă, a sunat telefonul. Era David, care suna de la închisoare.

David dorea să împartă cu ea norul negru al disperării care atârna deasupra lui.

- Se pare că voi rămâne aici 14 ani, așa că va trebui să vă mutați aici ca să putem fi împreună în zilele de vizită, i-a spus el.

- Vei fi plătit în continuare, în următorii 14 ani?

- Nu știu, dar după cum stau lucrurile acum, directorul legal al închisorii mi-a spus că sunt șanse să se întâmple lucrul acesta.

- David, trebuie să îți spun ce s-a întâmplat noaptea trecută. Fetele stăteau în pat cu mine și ascultau povestioara de seară despre evadarea lui Petru din închisoare. Katrina a întrebat: "Mami, nu crezi că Iisus poate deschide ușa închisorii pentru tati, cum a făcut pentru Petru?" Am răspuns: „Ba da, poate.” Apoi a întrebat: „Nu crezi că ar trebui să ne rugăm în seara aceasta ca Iisus să facă același lucru pentru tati?” „Cred că ar trebui”, i-am răspuns. Ea a întrebat: „Crezi că o va face?” „Dacă este voia Lui”, i-am spus. Și, David, în timp ce ne rugam, El m-a umplut cu o pace extraordinară. Am știut că Dumnezeu este o Prezență vie care ne încuraja pe noi și pe tine cu dragostea Sa protectoare.

Conversația telefonică a durat doar câteva minute, dar a însemnat enorm pentru amândoi.

La spitalul misiunii, medicul a făcut pregătiri pentru a putea opera la dispensarul închisorii. În ziua următoare, a făcut drumul lung de la spital - peste munți - cu pachetele cu

materiale chirurgicale. N-a întâmpinat nici o problemă să intre în închisoare.

- Bună ziua, Dr. Mauricio, l-a salutat David. Nu aveți idee cât de bucuros sunt să vă văd.

- *Capitan*, nu pot să te văd în spatele gratiilor închisorii. Nu arăți la fel.

- Nici nu mai sunt același.

Gardianul a început imediat să caute în materialele chirurgicale. În timp ce deschidea primul pachet, David a strigat:

- N-ai voie să deschizi ambalajele acelea sterile. Le vei contamina și își vor pierde sterilitatea.

- Avem ordin să deschidem orice pachet care pătrunde în închisoare.

- Oprește-te și cheamă-l repede pe directorul închisorii, a spus David ferm.

David i-a explicat directorului:

- Domnule, gardienii nu trebuie să deschidă aceste pachete. Medicul le-a adus de la spital ca să le folosească în operație. Trebuie menținute sterile, astfel încât pacienții să nu se infecteze.

- Nu le mai deschide! a ordonat șeful închisorii. Nu deschideți nimic din ce aduce Gates. Este clar?

- Da, domnule.

Toate pachetele și echipamentul au mers direct la dispensar. Medicul, asistat de David, a făcut 15 operații minore în ziua aceea și mai multe în ziua următoare. Câțiva bărbați aveau nevoie de intervenții chirurgicale mai complicate, pentru care medicul a luat legătura cu un alt chirurg local.

Datorită vizitei medicului, Biroul Bisericii Adventiste în Slujba Comunității a primit aprobarea de a aduce haine în închisoare. Femeile din bisericile din apropiere, auzind că pilotul misionar a fost închis, au început să aducă mâncare cu orez, legume și fructe. David și profesorul n-ar fi putut să mănânce toată mâncarea bună adusă pentru ei. David l-a întrebat pe director:

- Ne permiteți să împărțim mâncare și altor deținuți?

Mulți au venit nerăbdători să primească. Un bărbat i-a șoptit lui David:

- Sunt membru în biserica ta. Îmi dai din mâncarea ta?
- Cum să nu. Dar am o întrebare. Asta înseamnă că vinerea mănânci numai pește?

- Da.

- Și sâmbăta mănânci numai porc?

- Da.

David a râs.

- Data viitoare, te rog să nu mă mai minți. Nu trebuie să faci parte din biserica mea. Oricine are nevoie de hrană poate să primească, indiferent de biserica de care aparține. Poți să primești mâncare când dorești, dar, te rog, spune adevărul.

Deținuții, fiind închiși în celulă de la șase seara până la șase dimineața, experimentau o oarecare libertate în timpul zilei. Dimineața, soțiile și familiile lor îi puteau întâlni în curtea închisorii. Câțiva au adus alimente care să fie gătitе și vândute altor deținuți. David a căutat și a găsit lucruri bune în legătură cu această închisoare, atât de multe, încât i-a scris o scrisoare directorului.

Stimate Domn,

Sunt impresionat de felul în care conduceți această închisoare. Din consiliul închisorii fac parte acei deținuți care sunt de încredere și care ajută la menținerea disciplinei în închisoare. Invitați familiile deținuților aici. Copiii au privilegiul să stea cu ambii părinți în timpul zilei. Mă îndoiesc că lucrul acesta se întâmplă undeva în Statele Unite.

Înțeleg că ambasada Statelor Unite v-a transmis că, dacă voi fi condamnat, voi putea să îmi ispășesc pedeapsa în Statele Unite. N-am de gând să ispășesc nici o pedeapsă, nici aici, nici în Statele Unite, dar aceasta este problema lui Dumnezeu, nu a mea. Orice s-ar întâmpla, aleg să rămân în Mexic, unde-mi voi putea vedea soția și copiii zilnic. Este bine că permiteți vizitele conjugale de două ori pe săptămână, așa încât soțiile deținuților mai vechi pot rămâne în timpul nopții, iar cele ale deținuților mai noi, în timpul zilei.

Appreciez, de asemenea, faptul că există o echipă organizată de volei. Este un exercițiu fizic bun și-ți dă șansa de a uita – pentru câteva ore – că trăiești în închisoare. Ceilalți deținuți îmi apreciază îndemânarea și m-au rugat să rămân în închisoare ca să ajut echipa lor să câștige. Am ales să nu accept această invitație.

Ați făcut mult ca viața din închisoare să fie suportabilă. Vă mulțumesc.

David Gates

Lui David i se părea greu de îndurat monotonia vieții în închisoare. Fiecare zi părea o veșnicie. Natura lui energică lăncezea în închisoare. Putea totuși continua lucrarea medicală. David își dădea seama că această ocupație nu numai că ușura suferința deținuților, dar îi alina și lui durerea din inimă. Cel puțin, se consola el, comitetul de conducere a închisorii nu-i ceruse niciodată să curețe latrine.

În primele lui zile de închisoare, observase un bărbat mai în vârstă, cu părul alb, care îl privea. Arăta ca un american, dar vorbea extraordinar de frumos spaniola. Într-o zi, s-a apropiat de David.

- Bună, numele meu este Donovan. Am auzit că ești aici pentru acte criminale, spuse bărbatul.

- Pentru asta am fost adus aici, dar nu sunt vinovat de asta. De fapt, sunt misionar medical.

- Așa? Cărei biserici aparții?

- Aparțin Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

- Unde ai învățat spaniola? O vorbești ca un băștinaș.

- Am crescut în Bolivia.

- O, ai crescut în Uniunea Inca, a spus bărbatul cu un zâmbet care arăta că știa despre ce este vorba.

- Stai puțin, cum de știi despre Uniunea Inca?

- Părinții mei misionari m-au crescut și educat ca adventist de ziua a șaptea. Am pornit împreună cu tatăl meu lucrarea lui Dumnezeu în Columbia. Vezi cicatricea aceasta de glonț în piciorul meu? O gloată de oameni condusă de un preot s-a opus

ca eu și tatăl meu să le împărtășim credința noastră. Au atacat biserica și au început să-i taie pe oameni în timp ce ieșeau pe ușă. Tatăl meu a avut tăieturi de sabie pe spate, dar am scăpat amândoi. Celălalt misionar care era cu noi n-a supraviețuit. L-au tăiat în bucățele mici, au aruncat bucățelele într-un sac de iută și l-au azvârlit pe treptele bisericii cu mesajul: „Așa îi tratăm pe toți misionarii străini.”

Am trăit vremuri pline de violență. În multe țări din America de Sud, misionarii au întâmpinat greutăți mari și persecuții teribile. Cu toate acestea, m-am decis să intru în serviciul misionar. Am studiat teologia la Colegiul Pacific Union. Mai târziu, mi-am luat masteratul și doctoratul în educație. Când s-a deschis prima oară Colegiul Antilian în Cuba, m-au numit director. Tatăl meu era Secretarul Diviziunii America de Sud.

- Îl cunosc pe fratele tău, l-a întrerupt David. Când eu și părinții mei lucram în Bolivia, el era cel care ne trimitea prin poștă cecul lunar de la biroul Diviziunii.

- Da, lucra acolo ca trezorier asociat.

Plin de compasiune, David l-a întrebat amabil:

- Atunci de ce ești aici în închisoare?

- Mi-am permis să mă întorc împotriva Bisericii. Am renunțat la soția și familia mea. Timp de câțiva ani m-am ocupat de turism, apoi m-am implicat în traficul de droguri. Zece ani am supravegheat încărcarea avioanelor cu droguri și trimiterea lor în afara Columbiei. M-au prins în Mexic și m-au condamnat la 13 ani de închisoare. Am ispășit aproape 9 ani.

- Acum știu de ce m-a trimis Dumnezeu aici, a exclamat David. Dumnezeu m-a adus aici pentru tine.

- M-am decis să nu mai privesc niciodată înapoi. Aș fi vrut să pot, dar nu pot.

- Donovan, Dumnezeu vrea să privești înapoi acum. M-a adus aici, un copil misionar din America de Sud – exact ca și tine – pentru ca tu să poți vedea imaginea de ansamblu. Ai renunțat la soția ta, la copiii tăi, la căminul și la Dumnezeul tău. Ești un om singur, care suferă, dar poți găsi pace, întorcându-te la Dumnezeu. Ți-ai format o nouă familie?

- Da, am o soție din Costa Rica și doi copii, care vin să mă viziteze la închisoare în fiecare zi. Nu vreau să ajungă copiii mei ca mine și să treacă prin ce am trecut eu.

- Sunt la școală?

- Da, sunt la o școală de stat, dar mi-aș dori să poată merge la o școală a bisericii și, de asemenea, să se ducă la biserică.

A doua zi, David a vorbit cu familia lui Donovan, care a venit să-l viziteze la închisoare. Cu ajutorul membrilor și al conducătorilor bisericii, David a făcut rost de burse pentru copii, ca aceștia să poată urma o școală a bisericii. Curând au început să frecventeze Școala de Sabat.

De multe ori, cei doi se întâlneau să stea de vorbă, să se roage și să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Deținutul întreba mereu, cu îndoială:

- Îl mai interesează pe Dumnezeu de soarta mea, după tot ce am făcut? Care este voia lui Dumnezeu pentru mine?

David i-a împărtășit speranța și promisiunea din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu l-a luat înapoi pe fiul îndărătnic și a scris „iertat” deasupra fiecărui păcat al său.

Pentru David, lupta interioară creștea. Fiecare zi în închisoare făcea ca norul gros care-l înăbușea să devină și mai greu. Uniunea Mexicană acționase repede, trimitându-l pe pastorul Hayasaka - consilierul juridic - să încerce să-i elibereze pe cei doi. Oricum, acesta a adus prea puțină speranță. După multe ore de încercări zadarnice de a-i elibera pe cei doi, consilierul juridic a venit la închisoare și a cerut să-i vadă pe David și pe profesor.

- Îmi pare rău, dar cred că nu putem face nimic, le-a spus pastorul Hayasaka. Armata este hotărâtă să vă oprească avionul. Vor face orice, chiar dacă aceasta înseamnă să vă țină în închisoare. Când se va apropia pronunțarea sentinței, probabil vor fabrica dovezi care să vă demonstreze vinovăția. După ce vor verifica toate acuzațiile cu martori și vă vor dovedi vinovați cu probe, nu va mai fi nici o cale să vă eliberăm. Am încercat de nenumărate ori să intru la tribunal să văd dosarele voastre, dar nu mi s-a permis. Nu găsesc nici un avocat catolic care să apere un protestant. Mă tem că nu există nici o apărare pentru voi în acest oraș.

A continuat:

- Am o singură speranță. Am auzit de un nazarinean, singurul avocat care ar apăra un protestant. Rapoartele spun că este respectat, dar nimeni n-a vrut să-mi spună unde pot să îl găsesc. Am mers și am întrebat zile întregi fără să găsesc vreun indiciu. M-am rugat mult. Acum am venit să mă rog cu voi, oameni buni. Numai Dumnezeu poate ajuta în această situație disperată.

- „Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere”, a citat David, în timp ce îngenuncheau împreună.

Norul începe să se ridice

După rugăciune, pastorul Hayasaka a prins credință și curaj. A doua zi, dimineața devreme, a început să-l caute pe avocatul protestant. Mergea, se uita și întreba pe toată lumea cu care se întâlnea. Nimeni nu-i dădea nici o informație.

După câteva ore, s-a oprit într-un loc liniștit să vorbească cu Dumnezeu. *Dumnezeule scump, nu pot să mai caut. Dacă Tu vrei să-l găsesc pe avocatul nazarinean care-i va apăra pe Capitán Gates și pe profesor, trebuie să mă conduci la el. Nu știu încotro să mă îndrept. Te rog, dă-mi îndrumarea Ta divină.*

Directorul a deschis ochii și s-a uitat deasupra capului său. A văzut o firmă mică pe care scria „Notar public”. Știa că în America Latină un astfel de titlu se referea întotdeauna la un avocat. A pășit în birou.

- Caut un avocat nazarinean în acest oraș. Ați putea să-mi spuneți unde este?
- De ce ați intrat în biroul acesta? a întrebat secretara, din spatele biroului.
- Căutam de ore întregi și m-am oprit să mă odihnesc. Apoi

am văzut firma aceea, a răspuns el arătând cu degetul. Așa că am intrat aici, în primul birou. Îmi spuneți, vă rog, unde se află?

- Da, vă voi spune. Puțini oameni știu acest lucru, dar chiar acesta este biroul lui.

Înălțând o rugăciune de mulțumire, pastorul Hayasaka a urmat-o pe scări, până în biroul avocatului.

După ce s-a prezentat, pastorul Hayasaka a expus detaliile cazului. Avocatul a spus:

- Da, mă interesează să-i ajut pe acești oameni. Să mergem la tribunal să examinăm dosarele.

La tribunal, avocatul a studiat o vreme dosarele.

- Nu găsesc nici o dovadă pentru condamnarea lor. Amândoi au spus ceea ce trebuia când au răspuns la întrebări. Nici dacă aș fi stat lângă ei nu i-aș fi putut ajuta să răspundă altfel decât au făcut-o. Cu siguranță, Dumnezeu le-a dat înțelepciune când au fost interogați. Totuși, dacă guvernul va fabrica dovezi, vom avea mult de luptat. Nu cunosc nici o cale prin care să se poată dovedi că dovezile lor sunt în întregime false. Dacă ei vor fabrica probe din ceea ce vor spune că au luat din avion, cum vom dovedi noi, apărarea, că acești oameni nu sunt vinovați? A făcut o pauză, a clătinat din cap și a sugerat:

- Hai să ne rugăm împreună și să-I cerem lui Dumnezeu înțelepciune.

Serviciul medical din închisoare a continuat, David tratând mulți pacienți în fiecare zi. În exterior, apărea ca un asistent creștin iubitor, care este fericit că are ocazia să-L slujească pe Dumnezeu având grijă de nevoile celor care suferă. În interior, însă, se lupta cu gânduri pesimiste, depresie și descurajare. În interiorul lui izvorau gânduri de felul: „Ce-mi pasă mie cum te simți tu?”

Pacienții aveau diferite plângeri:

- Mă doare aici.

- Am această scurgere.

- Nu pot să dorm noaptea din cauza durerilor de spate.

Acoperit de un nor de disperare, simțind că fierbe pe dinăuntru, David s-a gândit: *Mare lucru! Nu crezi că eu am probleme mai mari decât ale tale, amice?*

Se lupta degeaba să scape de atitudinea aceasta. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că dragostea nu se identifică întotdeauna cu o emoție. Iubirea creștină este o acțiune. Putea să-i asculte. Putea să-i pese de nevoile lor. Deși nu se simțea un creștin iubitor, putea să exprime simpatie. Putea să se bazeze pe Dumnezeu să dea pe față acea compasiune pe care nu o simțea.

În sufletul lui, tânjea după libertate. Voia să fie cu Becky și cu copiii, să scape de tratarea nevoilor fizice ale deținuților. În disperare, s-a rugat: *Doamne, tot ce pot să fac este să mă încred în Tine că îmi vei schimba atitudinea. Până atunci, dă-mi roada Duhului să pot continua să lucrez ca Iisus. Știi că vrei să alin suferința. Dă-mi gândirea și dragostea lui Iisus.*

După această rugăciune, David a rămas uimit de felul în care Dumnezeu îi dădea putere să fie răbdător când simțea că-l cuprinde nerăbdarea. Zi după zi, simțea prezența lui Dumnezeu, care Se apleca să-l învețe lecția încrederii. Înainte, David își folosise inteligența ca să rezolve cele mai multe dintre problemele sale. Acum se simțea neputincios. Nu putea să facă nimic, decât să se supună lui Dumnezeu.

Într-un târziu, a luat decizia grea a supunerii depline: *Doamne, chiar dacă voi sta aici 14 ani (oh, sper că nu mă vei ține aici atât de mult), voi avea încredere în Tine. Aș prefera să fiu eliberat din închisoare, pentru că știi că nu sunt vinovat de acuzațiile care mi se aduc. Dar, chiar dacă Tu nu vei aranja lucrurile astfel încât să-mi recapăt libertatea, tot voi avea încredere deplină în Tine. Abia îmi începusem cariera misionară, dar dacă aceasta urmează să fie misiunea mea în următorii 14 ani, aleg să am încredere în Tine, indiferent ce s-ar întâmpla.*

Și, *Doamne, dacă aceasta este o perioadă de instruire pentru mine, ca aceea pe care i-ai pregătit-o lui Moise pentru o lucrare viitoare, ca să învâță să am răbdare, dependență de Tine și o încredere care să nu oscileze, atunci așa să fie. Îți mulțumesc pentru orice plan ai cu mine. Nu îmi este teamă, atâta timp cât mâna mea este în mâna Ta.*

Dumnezeu a așezat două gânduri în mintea lui David: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12) și „Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși.” (Eclesiastul 11:1) Pentru că i-a tratat cu amabilitate pe soldați în

ziua răpirii, a fost tratat la rândul lui cu amabilitate. Tratarea nevoilor fizice și emoționale ale deținuților putea să aibă ca rezultat schimbarea atitudinii lor. Duhul Sfânt i-a șoptit: „Lui Dumnezeu Îi place să transforme binecuvântările dăruite în binecuvântări primite. De fiecare dată când dăruim, primim cu mult mai mult.”

Mai târziu, David a auzit un zvon că directorul închisorii observase orele lungi pe care el le petrecea acordându-le deținuților asistență medicală. Surprins de hainele și de mâncarea aduse de biserică și uimit că adventiștii au plătit un medic să ajungă peste munți pentru operații mai mici, iar apoi au stabilit cu un chirurg local să îngrijească de cazurile mai grave, directorul s-a simțit impulsivat să acționeze. S-a hotărât să-i facă o vizită procurorului districtual și să-i împărtășească ceea ce văzuse.

- Voi spuneți că adventiștii aceștia sunt criminali, i s-a adresat directorul procurorului districtual. Hai să-ți spun ceva. Acesta este cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în închisoarea mea. Ei aduc tot timpul servicii medicale și-i ajută pe toți deținuții. Au trimis un medic de dincolo de munți ca să opereze. Aduc haine și mâncare și-i ajută pe deținuții noștri cu tot ce pot. Dacă nu-ți retragi acuzațiile, voi fi obligat să public un articol despre adventiști și lucrarea extraordinară pe care o fac în închisoarea noastră.

Hmmm, s-a gândit procurorul. Nu pot permite publicarea unui astfel de articol.

Brusc, procurorul districtual l-a convocat pe consilierul juridic adventist, pe care-l evitase până atunci. Privindu-l din spatele biroului, i s-a adresat tăios:

- Suntem gata să ne retragem acuzațiile împotriva oamenilor tăi.

- Chiar așa?

- Da, în locul unui delict grav, îl vom acuza pe Gates de implicare într-o infracțiune.

- De ce vreți să faceți asta?

- Vă puteți apăra ușor pe baza aceasta. Nu există nici o probă care să arate că este adevărat. Oamenii tăi pot să iasă pe cauțiune și să meargă acasă.

În multe țări din America Latină, procedurile legale sunt însoțite de cereri de bani. Consilierul juridic a întrebat:

- Cât mă va costa?
- Cinci sute de dolari pentru cauțiunea oficială și cinci sute pentru „alte cheltuieli”.

A plecat imediat să obțină banii. Chiar înainte de a se întoarce el cu banii, autoritățile îl eliberaseră pe profesor.

Necunoscând motivul pentru care fusese eliberat profesorul, David s-a simțit copleșit în timp ce-l urmărea cum pleacă. Înăbușit de descurajare, I s-a plâns lui Dumnezeu: *Deci, au ales să-și elibereze conaționalul și să-l păstreze pe american în închisoare. Amândoi suntem nevinovați. Doamne, nu e drept. Cât mă vei mai lăsa aici să mă înveți lecțiile supunerii și dependenței de Tine? Fă să mă odihnesc în dragostea Ta, în timp ce îmi dai pace deplină.*

Noaptea cea lungă

Somnul nu voia să vină, în timp ce David se zvârcolea și se întorcea pe podeaua de ciment din celulă. Se ruga iar și iar. *De ce, Doamne? Este acesta planul Tău pentru mine? Părea să audă din nou: „Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: Ce pot să-mi facă niște oameni?”* (Psalmi 56:11)

Îmi pare rău, Doamne. Știu că ești cu mine și am încredere că Îți vei aduce planul la îndeplinire. Dă-mi gânduri mai vesele.

Din nou, gândurile sale s-au întors spre Becky și spre primii lor ani de căsnicie. Își amintea spiritul de echipă pe care el și Becky îl cultivaseră după ce și-au terminat instruirea și au devenit asistenți medicali. Datorită încurajărilor ei, și-a terminat pregătirea aviatică profesională. Cum nu primiseră nici un telefon prin care să fie chemați la slujire misionară, au acceptat invitația de a li se alătura părinților lui David în Pucallpa, Peru, ca misionari voluntari, fără nici un salariu. Șase luni au lucrat cu oamenii din junglă.

David zâmbi în timp ce-și aducea aminte de rugăciunea lor dintr-una din zile: *Doamne, Te rugăm, dă-ne o idee cum să ne întreținem și, în același timp, să continuăm lucrarea misionară.*

Ziua următoare, David a văzut în sat un bărbat care purta o pălărie cu inscripția: „Noi ne încredem în aur”. S-a grăbit spre el și l-a întrebat:

- De unde scoateți aur aici?

- Din râu.

- Poți să-mi arăți cum se face?

- Sigur, nici o problemă. E muncă grea, dar există aur pentru oricine vrea să sacrifice timp. David abia aștepta să-i spună lui Becky.

- Cred că va fi și distractiv. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom aduna suficient pentru mâncare și medicamente pentru bolnavi.

Așa că David și Tim, un alt lucrător voluntar, care avea în păstrare avioanele din Pucallpa, s-au hotărât să încerce această aventură în timpul vacanței lor de două săptămâni. Ei au decis că această perioadă va fi suficientă ca să experimenteze viața unor căutători de aur. Becky și Jenny – soția lui Tim – au rămas la bază, în Pucallpa.

Cei doi mineri în devenire au campat pe malul unui râu, departe de micul orașel Puerto Inca, săpând în fiecare zi. De dimineața până seara îndepărtau murdăria și spălau nisipul aurifer. Acest experiment i-a încredințat că, prin ajutorul lui Dumnezeu și muncă serioasă, puteau aduna suficient aur ca să cumpere hrană și medicamente.

Cele două soții, simțindu-se singure, au decis să-i viziteze.

- Există vreo posibilitate ca – într-unul dintre următoarele zboruri de caritate – să ne lăsați unde lucrează David și Tim? și-a întrebat Becky socrul.

- Sigur că se poate. Merg joi prin apropiere.

David își amintea bucuria pe care o simțise văzându-și soția pășind afară din avion. Noaptea aceea și-au întins păturile pe nisip. Confortul pe timpul nopții a fost asigurat de o prelată de plastic deasupra sacilor de dormit. Din moment ce nu plouase de trei luni, nu și-au făcut griji. Dar, peste noapte, vremea s-a schimbat și ploaia i-a trezit. În câteva minute, picăturile blânde de ploaie s-au transformat în ploaie tropicală, care te uda până la piele.

Becky a împachetat una dintre pături și s-a ghemuit deasupra

ei pentru câteva ore. Cel puțin o ferea de umezeală. Bărbații îndepărtau apa de pe prelatele de plastic, dar curând erau toți leoarcă.

Ploaia s-a oprit, în sfârșit, și toți patru s-au îngrămădit sub singurul sac de dormit uscat. Ce noapte mizerabilă! Ziua următoare, vineri, fetele au spălat cearșafurile și păturile ude și acoperite de nisip și le-au întins afară să se usuce.

Un fermier – pe nume Emerson – a trecut pe acolo împreună cu ajutoarele sale, în canoaia sa lungă. S-a oprit să stea de vorbă cu ei:

- Credeți că râul va mai crește? l-a întrebat David.

- Nu, nu aveți de ce să vă îngrijorați. Cred că nu va crește mai mult de atât, a răspuns el.

Tim și David au discutat despre locul unde ar fi fost potrivit să doarmă noaptea aceea.

- Vom construi un adăpost mic și plăcut în iarbă, în afara plajei. În felul acesta, putem fi siguri că vom putea dormi bine și ne vom bucura de un Sabat fericit împreună. În junglă este ușor să faci rost de lemn de plută. Iar din prelatele din plastic putem face un acoperiș în pantă.

Odată terminat, adăpostul le-a plăcut tuturor:

- Poate să plouă. Acum nu mai contează, a exclamat David. Nu ne va uda în adăpostul nostru primitiv de la marginea pădurii.

Vineri seara, foarte obosiți pentru că nu dormiseră cu o noapte înainte, au mers la culcare devreme. Cerul senin părea să-i asigure că nu va mai ploua. Dar, pe la 2 dimineața, s-au trezit cu senzația că plutesc. David și-a întins mâna și s-a afundat în câțiva centimetri de apă.

- O, nu! a exclamat el. Înseamnă că râul crește repede. O ploaie torențială trebuie să fi căzut în susul râului, în munți.

Prin întuneric, și-au apucat lucrurile și – cu greu – și-au croit drum prin apă spre deal, împiedicându-se de rădăcinile de copaci și căzând peste ele. Dar râul venea după ei. S-a ridicat cu opt metri în noaptea aceea. Au agățat ce au putut în copaci și s-au întors de mai multe ori să-și ia mâncarea, generatorul și restul

echipamentului, care ar fi plutit în josul râului, dacă nu era repede recuperat. Altă noapte mizerabilă!

Dimineața următoare, după un mic dejun sărac, din puțina mâncare care scăpase neudată, au decis să se bucure împreună de Școala de Sabat în pădure. Mai târziu, Emerson, care-i asigurase că nu va mai ploua, a trecut pe acolo cu o barcă plină de bărbați și a văzut căsuța plutind, dar nici urmă de oameni.

Ah, nu! s-a gândit el. Ce s-o fi întâmplat cu nord-americanii? Le-am spus că râul nu va crește și a crescut.

Emerson și-a lăsat barca pe plajă, iar bărbații au început să-i caute pe misionarii dispăruți. Când au auzit cântece, s-au luat după sunet și i-au găsit. Cu un zâmbet larg, s-a oferit:

- Dați-mi voie să vă duc la mine acasă. Toate hainele voastre, cearșafurile și mâncarea sunt ude.

Emerson i-a dus în casa lui confortabilă, construită departe, pe un deal, deasupra râului. Soția lui, Lina – o femeie foarte prietenoasă – le-a ieșit în întâmpinare, în timp ce le pregătea repede o masă gustoasă și un loc confortabil unde să doarmă. Ambele cupluri s-au bucurat de ospitalitatea acestui fermier catolic simpatic. Această prietenie s-a dovedit mai târziu o mare binecuvântare pentru Becky și David.

Au descoperit că munca în satele din acea zonă izolată de lângă Puerto Inca era plină de recompense. Îngrijirea medicală conducea direct spre interesul spiritual.

Cu rezervele medicale și hrana care se împuținau mereu, David și-a dat seama de necesitatea unui avion care să zboare în toate acele sătucuri ca să îngrijească de bolnavi. Într-o zi, David și-a surprins soția cu o idee.

- Scumpa mea, hai să mergem în Statele Unite, să lucrăm ca asistenți medicali la spitalul Madison, în Tennessee, până câștigăm suficienți bani să cumpărăm un avion. Dacă facem un legământ cu Dumnezeu să facem tot ce este posibil să nu lucrăm în Sabat, știu că El ne va binecuvânta.

- Eu nu vreau să fac ce am văzut că fac alți asistenți care lucrează peste program în Sabat ca să câștige mai mulți bani. Dacă trebuie să avem grijă de bolnavi în ziua Domnului, am să fac

aceasta bucuroasă. Dar toți acei bani câștigați în Sabat Îi aparțin lui Dumnezeu. Poate reușim să îi facem să ne programeze de duminică până joi, de câte ori va fi posibil.

Cu hotărârea aceasta în minte, David și Becky s-au mutat înapoi în Tennessee și au început să lucreze în spital. Dumnezeu i-a binecuvântat financiar, dar a trebuit să plătească un preț pentru această hotărâre. Supraveghetorul i-a programat să lucreze la etaje diferite aproape în fiecare săptămână.

- Nu permitem membrilor aceleiași familii să lucreze pe același etaj, le-a spus supraveghetorul. Experiența din trecut a dovedit că aceștia nu se înțeleg bine.

Într-o zi, pentru o urgență, conducerea nu a avut de ales și a trebuit să-i lase să lucreze împreună. Și-au dat seama că David și Becky formau o echipă armonioasă. Becky simțea emoția zâmbetelor și cuvintelor dulci pe care i le șoptea David când treceau unul pe lângă altul pe holurile spitalului. Da, îndrăgostiții își pot continua povestea de dragoste chiar și când muncesc. După șase luni la spital, agoniseră destul să poată cumpăra un avion Cessna 150.

S-au bucurat de o perioadă extraordinară, pregătind avionul pentru zborul lung spre câmpul misionar. David, împreună cu un prieten, a zburat cu avionul până în Peru, iar apoi s-a întors după Becky. Își amintea ce-i spusese ea: „Aceasta este a doua lună de miere. Ce bine ne simțim împreună!”

Când David și Becky s-au întors în Peru cu noul lor avion, Emerson – amabilul fermier catolic care-i luase la el acasă – le-a dăruit lui Becky și lui David o casuță în care să locuiască. Astfel, apropierea a dat naștere unei prietenii neprețuite cu această familie. David și Becky aveau să-și numească prima fetiță Lina, după numele soției lui Emerson. Acest bărbat gospodar și harnic i-a inspirat să-și trăiască viața de credință așa cum o făcea el. Împreună cu cei patru fii ai săi, dădea mâncare și medicamente tuturor celor care aveau nevoie, punând în practică principiul pe care l-a enunțat Iisus în Matei 25:40: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.”

Cunoscând nevoia unei lucrări medicale mai ample, Emerson le-a vândut o bucată de pământ – la alegere – lui David și lui Becky. Mai târziu, David a vândut această proprietate părinților lui Becky care, cu înzestrările lor medicale, au transformat-o într-o clinică prosperă. Șapte ani – cât au lucrat acolo – au tratat 28.000 de pacienți, iar lucrul acesta a fost posibil datorită unui fermier cumsecade, căruia i-a păsat de aproapele lui.

Întins pe podeaua de ciment, în întuneric, David a clătinat din cap. Era acum un pilot profesionist cu mulți ani de experiență și se minuna de protecția iubitoare a lui Dumnezeu. *Le-am dat de lucru îngerilor când pilotam avionul acela cu două locuri, supraîncărcat, deasupra junglelor din Peru, aterizând pe niște piste amărâte, s-a gândit el. Ce bucuroși eram când le aduceam mâncare și medicamente pacienților din zone izolate sau când îi luam pentru tratament. Foarte puțini cunosc acest fel de bucurie. Se tem să se aventureze fără bani.*

Într-o zi, în timp ce zbura deasupra junglei din Peru, Dumnezeu i-a șoptit lui David că ar trebui să învețe să aibă singur grijă de avionul lui.

- Scumpa mea, pentru a fi eficienți, trebuie să ne întoarcem în Statele Unite pentru mai multă instruire. Când ceva nu este în regulă cu avionul, trebuie să știu cum să-l repar. Nu găsești mecanici buni în junglă.

Cuplul s-a mutat în Kentucky, pentru ca David să poată studia timp de doi ani despre întreținerea avioanelor. Cum Becky era însărcinată și nici unul dintre ei nu-și putea găsi de lucru cu jumătate de normă, au aflat că educația cere uneori mari sacrificii. În primele câteva luni, au locuit într-o rulotă, într-un parc public. În al doilea an, amândoi și-au găsit de lucru la spitalul din Manchester. Li s-au născut acolo două fiice, Lina și Katrina.

Cu puțin înainte de terminarea cursurilor, David lucra împreună cu un prieten la un avion. În mână ținea un clește ascuțit, când colegul lui i-a spus: „Trage cu toată puterea.” David a tras tare de fir și a alunecat. Fără să se poată opri, și-a scăpat cleștele în ochiul stâng, în timp ce-l ținea cu ambele mâini. A văzut o lumină roșie și a căzut în genunchi. Instantaneu, s-a gândit la cariera lui de pilot, pe care o considera ruinată. Se aștepta să simtă

lichid curgându-i în jos pe obraz. Dar nu, a pus mâna și obrazul era uscat.

Oricum, nu mai vedea nimic cu ochiul acela. Ridicându-se plin de teamă, și-a apăsat degetul pe ochi, așteptându-se să intre în orbită. În loc de aceasta, a simțit o rezistență. *O, Doamne, nu îmi vine să cred. Ochiul este încă la locul lui.*

A fugit la baie și s-a uitat în oglindă. Cu voce tare, a exclamat:

- Se vede un orificiu mare pe pleoapă. Cleștele a ricoșat de pe ochi, a alunecat pe interiorul pleoapei și a ieșit pe partea cealaltă fără să afecteze serios globul ocular.

David își amintea rugăciunea lui de predare. *Doamne, mi-ai salvat viața ca bebeluș. Acum, ca adult, mi-ai salvat vederea. Nimic din ce am nu va putea fi vreodată considerat al meu. Dacă vei fi de acord să zbor în câmpul misionar, dacă îmi vei da ocazii să slujesc în străinătate, Îți predau tot ce am și viața mea din nou. Dacă îmi voi pierde viața, aceasta este problema Ta. Mi-ai redat-o deja de atâtea ori. Mi-ai înapoiat ceea ce eu aș fi pierdut. Ceea ce ai refăcut Tu, Îți aparține în întregime.*

Terminându-și pregătirea misionară ca pilot profesionist, mecanic de aviație și asistent medical, David începea să se îngrijoreze văzând cum – peste tot în lume – programele denominaționale de aviație se închid. A realizat că trebuie să-și diversifice educația.

Scumpa mea, din cauza situației economice și politice, este posibil ca în Peru să se închidă programul de aviație al bisericii. Computerele intră în prima linie. Cererile pentru programatori și operatori pe computer talentați sunt mari. Ca să mă asigur că vor avea nevoie de mine în câmpul misionar, trebuie să mă instruiesc în acest domeniu.

Așa că David a continuat să studieze în Statele Unite, în timp ce el și Becky își acopereau cheltuielile de întreținere lucrând ca asistenți. A obținut o diplomă pentru o specializare în computere. A început să lucreze pentru un masterat, specializându-se în probleme de inginerie software. După o combinație de cursuri prin corespondență, învățământ la distanță și instruire în clasă, care au durat 6 ani, și-a terminat studiile și s-a întors în Statele Unite pentru absolvire.

Oficiali ai secretariatului bisericii l-au informat că acum, fiind mult mai bine calificat, trei țări îi solicitau serviciile – Brazilia, Peru și Mexic. Pe care dintre acestea o alesese Dumnezeu pentru el și Becky? Care avea cea mai mare nevoie?

Avem nevoie de ajutorul Tău, Doamne, s-au rugat ei. Îți amintești ce ne-ai făgăduit: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta”. Prietenii ne îndeamnă să ținem cont de avantajele din Peru și Brazilia. Dar noi tocmai am aflat că spitalul cu 24 de paturi și școala pentru asistenți din sudul Mexicului au nevoie de un administrator care să-i asiste pe studenții de la medicină și stomatologie care vin în fiecare an ca voluntari de la Loma Linda. Aceasta face să fie nevoie de un pilot care să zboare cu avionul lor la satele de acolo, să aprovizioneze și să-i îndrume pe acești lucrători tineri. Suntem pregătiți pentru asemenea responsabilități?

Și încă o rugămintă, Doamne, a adăugat Becky, Uniunea Mexicană de Sud spune că acum nu are nici un fond în buget pentru străini. Va trebui să trăim din salariul local de numai 300 dolari pe lună. Avem două fetițe mici, de care trebuie să avem grijă. Este acesta planul Tău pentru noi? Am încredere în textul din Filipeni 4:19: „Și Dumnezeuul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Iisus Christos.”

Așa că au refuzat cererile mai profitabile, având credința că Dumnezeu avea să-i călăuzească în sudul Mexicului.

Pe podeaua de ciment a celulei, David rememora multe dintre provocările și bucuriile pe care Dumnezeu le adusese în fața lor timp de un an și jumătate, cât au slujit în această zonă care avea atâta nevoie de ajutor. Micuțul Carlos, băiețelul mexican pe care l-au adoptat, le-a adus o bucurie extraordinară. Dar dacă Dumnezeu îi condusese, de ce permisesese să fie deturnat avionul, iar David să fie condamnat probabil la 14 ani de închisoare?

Cu aceste gânduri tulburătoare care îi năvăleau în minte, David a început să-și amintească făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” (Romani 8:28) „Căci nici un cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.” (Luca 1:37) „Nu te teme, căci

Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare.” (Isaia 41:10) *Este suficient, Doamne. Știu că pot să încredințez viitorul nostru în mâinile Tale. Îți mulțumesc pentru pacea abandonării totale în iubirea și puterea Ta.*

Cu mintea împăcată, David a adormit buștean.

Din nou acasă!

În disperarea sa, David uitase semnificația deosebită a zilei care urma. Dar Dumnezeu nu uitase. Dumnezeu alesese să-l oprească pe american în închisoare încă o zi, ca să le facă o surpriză copiilor Săi iubiți.

În ziua aceea, consilierul juridic i-a dat procurorului districtual banii pentru eliberarea lui David. Procurorul districtual și i-a îndesat în buzunar. Apoi, mergând la birou, a semnat documentul, i l-a înmănat directorului juridic și i-a spus:

- Ne-am retras acuzațiile. Acum du-te, plătește cauțiunea și scoate-l pe Gates din închisoare.

Abia atunci a realizat David ce mic fusese prețul pe care-l plătitese – zece zile de muncă medicală pentru o viață întregă de libertate. Se bucura că nu cedase tentației depresiei și că nu refuzase să facă tot ce-i stătuse în putere să-i ajute pe alții. Înainte de eliberare, nu înțelesese metoda lui Dumnezeu de a-i înmâna cheile închisorii. Îi slujise pe alții, fără să știe că această lucrare medicală îi va deschide poarta închisorii.

În timp ce gardienii îl conduceau afară din închisoare, l-au oprit să semneze. A trecut de poartă și a auzit când a fost trântită și

închisă. În acel moment, David și-a amintit că auzise același sunet în ziua când intrase în închisoare. Brusc, și-a dat seama că acela fusese momentul în care se hotărâse să-l contacteze pe bărbatul care depusese mărturie mincinoasă împotriva lui. În timpul acestor zece zile, uitase cu desăvârșire să-l caute pe deținutul care mințise în privința lui. Supărat pe el însuși, și-a dat seama că și-ar fi putut duce cu ușurință planul la îndeplinire. De ce nu se mai gândise la acel bărbat? Îi știa chiar și numele.

Urcând în mașina consilierului juridic, i-a împărtășit acestuia frustrarea de a nu-l fi contactat pe cel care-l acuzase.

- Bucură-te că nu ai făcut-o, i-a spus consilierul juridic. Guvernul aranjase cu el să te acuze. Din moment ce el spusese că s-a întâlnit cu tine în momentul în care ai săvârșit delictul, se așteptau să iei legătura cu el. Au trimis spioni să te urmărească tot timpul, supraveghind orice mișcare pe care o făceai. Nu te-au văzut nici măcar odată vorbind cu el. Ai trecut pe lângă el, în timp ce te-ai întâlnit cu sute de oameni, dar niciodată nu te-ai uitat la el sau el la tine. Dacă ți-ai fi ridicat privirea spre el sau l-ai fi întrebat de ce a mințit, nu ai fi liber astăzi.

Frustrarea lui David s-a transformat imediat în bucurie.

- Slavă Domnului! a exclamat. El este capabil nu numai să ne aducă în minte făgăduințe și versete biblice memorate, ci și să scoată gânduri din mintea noastră. Nu mi-am amintit de bărbatul acela din momentul în care porțile s-au închis să mă încuie în închisoare, până când s-au deschis din nou, să mă lase afară. Abia atunci m-am gândit la el. Ce lucruri minunate face Dumnezeu cu mintea noastră atunci când I-o predăm Lui!

Traversând munții spre casă, abia era în stare să-și stăpânească sentimentele. În dragostea și mulțumirea față de Dumnezeu, repeta mereu în minte Efeseni 3:20: „Prin puterea care lucrează în noi, [El] poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi.”

Și apoi s-a gândit la iubita lui, Becky și la bucuria de a-i vedea din nou pe ea și pe copii. Zece zile păruseră zece ani. Uită gândul îngrozitor care-l hăituisese în fiecare moment cât fusese treaz - paisprezece ani în închisoare. Acum va fi curând acasă.

S-a uitat la data de pe ceasul său și și-a adus aminte de altceva.

În urmă cu opt ani, în aceeași zi, el și Becky promisese să fie fideli unul altuia pentru veșnicie. I-a sărit inima din loc. Dumnezeu său grijuliu și înțelept îl aducea acasă de aniversarea lor.

Becky nu știa nimic despre eliberarea lui David. Stând în picioare și uitându-se pe fereastra bucătăriei în timp ce ștergea vasele, a văzut un camion care trecea. A văzut emblema oficială pe ușă, apoi a văzut cum a dat înapoi și a oprit în fața casei lor. A încremenit de frică. Vin din nou să facă mai multe probleme? s-a întrebat ea.

Doamne, dă-mi curaj, se ruga ea, uscându-și mâinile și îndreptându-se spre ușă. Oprindu-se în fața ușii, a văzut un bărbat ciudat ieșind din camion. *Vai! Este atât de slab, îngrozitor de slab*, s-a gândit ea urmărindu-l cum urca încet pe șosea. Părea să se miște încet, cu pași mărunți.

Dintr-odată și-a dat seama cine era acest bărbat. Repezindu-se afară, l-a strigat:

- David!

Ea s-a aruncat în brațele lui deschise. S-au agățat unul de altul și au plâns. În cele din urmă, David a șoptit:

- La mulți ani, scumpa mea!

Ținându-se de braț, au intrat în casă. Copiii au auzit gălăgie în camera de zi.

- Tăticule, tăticule! strigau ei alergând spre el.

David cunoștea bucuria de a fi înconjurat de dragoste, dragostea lui Dumnezeu și dragostea prețioasei sale familii.

- Veniți, copii, să îngenunchem într-un cerc și să-I mulțumim lui Iisus pentru că a deschis porțile închisorii și l-a adus acasă pe tata.

Becky i-a adunat în brațele ei.

- Știam că așa va face. A auzit rugăciunile noastre. Tata este acasă. Este acasă, repetau Katrina și Lina, în cor, la nesfârșit.

Apoi și-au plecat capetele și l-au ajutat pe micuțul Carlos să-și împreuneze mâinile, în timp ce David își revărsa mulțumirile față de Tatăl lor din cer.

Becky și David au vorbit mult după ce au învelit copiii în pat pentru culcare.

- Scumpa mea, am învățat atât de multe lucruri în închisoare. Sunt un om schimbat. Am înțeles, în sfârșit, că nu îmi aparține nimic în această lume. Totul este al lui Dumnezeu. În celula aceea din închisoare nu aveam casa, familia de care să mă bucur, mașina, avionul. Nu aveam cărți cu care să mă delectez, sau computerul. Nu aveam nimic, în afară de Dumnezeu și pacea pe care mi-o oferea când aveam încredere deplină în El. Numai El mi-a dat libertatea. El a deschis ușile închisorii și mi-a permis să mă întorc la prețioasa mea familie. Datorită dragostei Sale pline de înțelegere, pot să folosesc acum toate lucrurile pe care ni le dă ca să ne facă viața mai confortabilă. Lui Îi datorez viața, sănătatea, respirația - totul. Sunt al Lui în întregime, cu tot ce am, pentru totdeauna.

Becky a adăugat și ea lauda ei.

- În timp ce mă luptam cu depresia și cu teama, am învățat și un nou fel de încredere în Dumnezeu. Atunci când credința mea oscila, apelam la El și El îmi dădea pacea de care aveam nevoie. Ce lecții valoroase de predare totală ne-a dat Dumnezeu în aceste zece zile! Sunt atât de bucuroasă că putem depinde de El, pentru că El nu numai că ascultă și răspunde rugăciunii, dar ne dă și curaj când totul pare întunecat și fără speranță.

Situația în sudul Mexicului a rămas tensionată. Conducătorii Uniunii Mexicane de Sud, cartierul general administrativ adventist de ziua a șaptea, au făcut presiuni asupra guvernului să înapoieze avionul. Armata și-a dat seama că aveau șanse să piardă acest avion prețios, pentru că primiseră un ordin judecătoresc de la guvernul mexican de a înapoia avionul. Cum nu aveau nici o intenție de a se plânge, s-au gândit la o altă manevră. Au hotărât să-l arunce din nou în închisoare pe David, un om nevinovat. Pentru aceasta, au reușit să convingă un sat întreg să semneze o hârtie în care susțineau că-l văzuseră pe David folosind avionul în scopuri ilegale, deși el nu aterizase niciodată în satul acela. Apoi, au trimis un mandat de arestare pe numele lui.

Un administrator al bisericii s-a oprit lângă sediul general al poliției să ridice un document, iar ofițerul din birou i-a spus:

- Avem un mandat de arestare pentru *Capitan*. Noi știm că este nevinovat și vă sfătuim să-l duceți repede de aici, pentru că nu

vrem să-l vedem deloc. Dacă nu, va trebui să-l arestăm din nou. Iar de data aceasta nu-l vor mai lăsa să iasă.

Imediat, oficialitățile bisericii l-au sfătuit pe David:

- *Capitán* Gates, pregătește-te să pleci cât poți de repede. Împachetează-ți lucrurile, dar stai în casă. Nu spune nimănui ce planuri ai. De îndată ce poți pleca, ia legătura cu noi și vom aranja ca tu și familia ta să părăsiți țara. Îți sugerăm să plecați noaptea, pentru ca plecarea voastră să nu fie observată. Mai târziu, după ce veți fi plecat deja, vă vom trimite lucrurile cu vaporul.

Cu sentimente amestecate, de recunoștință și tristețe, familia Gates a părăsit țara pe care ajunsese să o iubească. Credeau în făgăduința din Iosua 1:9 „Întărește-te și îmbărbătează-te! Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine în tot ce vei face.” Cu credință, au predat lucrarea lui Dumnezeu din Mexicul de Sud altor mâini pe care Dumnezeu avea să le aleagă. Așteptau nerăbdători să vadă unde îi va trimite Dumnezeu să-I slujească de aici înainte.

Îngeri de partea lui

După o scurtă vizită la părinții lor, în Statele Unite, David și Becky au primit un telefon de la Diviziunea Inca a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, care-i chema să se întoarcă în Peru.

- Avem nevoie de un director al serviciilor computerizate din toată Uniunea. Vă rugăm, veniți și lucrați cu noi în Lima.

Pentru David, această numire însemna să călătorească aproape continuu. Primea fără întrerupere telefoane urgente - care necesitau cunoștințele sale de expert în computere. O lună trebuia să fie departe de casă, o lună la birou, apoi altă lună departe de casă și apoi din nou la birou. Această alergătură obositoare lua din timpul său prețios petrecut cu familia și al comuniunii cu Dumnezeu.

Avea Dumnezeu să-l învețe mai multe lecții despre încredere și credință? Depindea David întru totul de El și prețuia el cum se cuvine o relație și mai apropiată cu Dumnezeu? Învățase să-l încredințeze lui Dumnezeu întreaga viață?

Conducând într-o zi în Lima, David a intrat cu mașina de pe o șosea laterală, în traficul aglomerat al unei autostrăzi cu cinci benzi, pe care se circula bară la bară. Când a privit în stânga, a

văzut un pistol îndreptat spre capul lui. Respirația i s-a accelerat, în timp ce privea de-a lungul țevii armei aflată la nici jumătate de metru de fața sa. Aștepta o împușcătură și aceea ar fi fost ultima sa clipă. A pus frână și același lucru l-au făcut și cei din spatele lui. Omul cu pistolul a trecut mai departe.

Ulterior, a aflat că-și încrucișase drumul cu o bandă de jefuitori de bancă ce încercau să scape. Îl răniseră pe un bărbat în trafic și țineau acum pistolul îndreptat spre ceilalți șoferi. Mașinile au încetinit sau au oprit, iar jefuitorii au scăpat și au dispărut în trafic. David a simțit prezența lui Dumnezeu și l-a mulțumit pentru îngerul său protector.

Într-o altă după amiază, când David era în centrul Limei, a primit un mesaj: „A sosit o încărcătură de computere în portul din Callao. Te rugăm, ridică-le.”

Merse cu o veche mașină break a punctului de prim ajutor, deși nu-i mergea electromotorul. În Lima poate fi dificil să faci rost de o piesă nouă pentru mașină. Se putea rezolva problema dacă-l repara, așa că îl dusese unui electrician să-l rebobineze. Aceasta lua ceva timp și, cum nu avea alt vehicul, trebuia să conducă fără electromotor, depinzând de alții să-l împingă ca să poată porni. Știind cât de lung este drumul înapoi la universitate și cât de scurt este cel până la Portul Callao, s-a hotărât să-și încerce șansa. Cu siguranță, îl va ajuta cineva să pornească, după ce va termina de încărcat computerele.

A ajuns în port fără probleme. Cât a putut de repede, a completat actele, a făcut vama și a încărcat mașina punctului de prim ajutor cu computere în valoare de 70.000 dolari. Această aparatură avea să fie distribuită pentru sediul Misiunii, universitate, alte școli și spital. Se întreba câți oameni făcuseră sacrificii ca să dea bani pentru aceste computere atât de necesare.

În timp ce încărcă, a auzit fără să vrea limbajul copiilor din jurul lui - murdar, obscen și nepotrivit nici pentru copii, nici pentru adulți. Gânduri de îngrijorare îi umpleau mintea. *Din moment ce copiii vorbesc în felul acesta, care este moralitatea adulților? Callao a fost dintotdeauna o zonă rău-famată. Și în această parte a orașului este din ce în ce mai rău pe măsură ce mă apropiu de universitate.*

Ca să poată porni mașina încărcată greu, a găsit trei bărbați să-l împingă. Conducând, I-a reamintit lui Dumnezeu: *Ai promis că „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.”* Apoi a adăugat cu voce tare:

- Mulțumesc, Doamne, că sunt într-o mașină și nu sunt nevoit să umblu pe jos în această mahala.

Câteva momente mai târziu, s-a uitat la bord și a observat o lumină roșie semnalizând că motorul devenise extrem de încins. Motorul a tușit de câteva ori și apoi a murit. A ieșit de pe carosabil și a parcat pe pietriș. Uitându-se în jur, a descoperit că parcase în urcuș, lângă un autobuz vechi, abandonat, fără roți. Probabil stătea acolo de zeci de ani, un adăpost pentru dependenții de droguri din partea locului. S-a uitat la ceas – șase fără zece și era aproape de asfințit.

Și-a scos repede cravata și sacoul, zicând cu voce tare:

- Doamne, aș prefera să fiu în orice alt loc de pe pământ, numai aici nu. Rămâi cu mine.

S-a repezit într-un magazin din apropiere. Vânzătorul s-a uitat la el de parcă ar fi fost nebun, întrebându-se ce căuta un om ca el pe străzi seara.

- Vă rog, dați-mi niște apă pentru mașină, I-a rugat David.

Omul a găsit o găleată și a umplut-o. David a vărsat-o în radiator. S-a mai întors cu o găleată și a turnat-o și pe aceasta. Dar radiatorul nu se umplea. S-a uitat sub mașină și a văzut apa curgând printr-o gaură în radiator. Atunci a știut că este în mare încurcătură. Nu avea cum să pună apă în mașină, nu avea electromotor și toate magazinele din Lima închideau la șase fix.

Stând și cântărind ce să facă, a auzit un șobolan în timp ce vânzătorul închidea porțile și le încuia pentru noapte. S-a uitat cu atenție de-a lungul străzii și a observat că toate magazinele închiseseră. La o oarecare distanță de-a lungul grupului de clădiri, a văzut un bărbat care a dispărut după un colț. Așa că acum, David era singur-singurel pe toată strada.

Avea o singură soluție. *Te rog, Doamne, știi în ce încurcătură mare sunt. Nu am nici o posibilitate să pornesc această mașină și în ea se află computere în valoare de 70.000 de dolari, care să fie folosite în*

lucrarea Ta. Am nevoie disperată de ajutorul Tău.

Chiar atunci, din autobuz au ieșit doi bărbați. David i-a văzut ridicând două pietre ascuțite. Unul dintre bărbați a mers de o parte a mașinii, iar celălalt a trecut de cealaltă parte a acesteia. Deodată, unul a aruncat cu piatra înspre el. David a văzut-o la timp ca să sară într-o parte, exact când aceasta i-a șuiurat pe lângă ureche.

Acum, stând lângă mașină, știa că dacă o piatră l-ar lovi la tâmplă, ar însemna o mare catastrofă. A înțeles care erau intențiile lor. Așteptau să vadă dacă va scoate vreo armă.

Pentru că se apropiau, David s-a gândit: *Doamne, Tu ne-ai spus să ne dăm viața pentru prietenii noștri, dar n-ai spus nimic despre computere donate. Familia mea valorează mai mult decât aceste mașinării. Nu trebuie să-mi dau viața pentru niște computere. Să le părăsesc? Îți prețuiesc bunurile, dar prefer să nu-mi dau viața la schimb pentru această aparatură. Dacă vrei să Îți protejezi echipamentul, fă Tu lucrul acesta. Eu nu pot.*

A făcut un pas înapoi și s-a lovit de un alt bărbat. *De unde apăruse?* s-a întrebat David. Cu câteva momente mai înainte, nu mai văzuse pe nimeni în afară de huliganii cu pietrele. David a simțit că bărbatul și-a pus mâna pe umărul lui. S-a întors imediat. Fața acestui bărbat l-a făcut să aibă o tresărire. Nu mai văzuse niciodată o față perfectă ca aceea, fără nici un defect. A uitat cu totul că era atacat, uitându-se fascinat la fața aceea, care-l privea.

- Viața ta este în pericol. Trebuie să pleci.

- Știu, ai dreptate, a exclamat David, numai că nu pot. Motorul meu e mort, nu am electromotor și nu este nimeni care să mă împingă.

- Te voi împinge eu. Urcă în mașină.

- N-o să reușești să mă împingi. Mașina este extrem de grea și este plină cu echipament. A fost nevoie de trei bărbați să mă pornească, la debarcader. În plus, este parcată pe pietriș, în urcuș. Nu ai nici o șansă. Mă tem că indivizii aceștia vor arunca în tine cu pietre.

David i-a privit pe cei doi care stăteau acum nemișcați, aproape împietriți. *Ciudat, s-a gândit el. De ce nu se mișcă? Sunt cumva rude cu nevasta lui Lot?* Bărbatul i s-a adresat din nou.

- Urcă. Te împing eu. Îi cunosc pe oamenii aceștia. Sunt foarte periculoși. Patru dintre ei locuiesc în autobuzul acela vechi. Tocmai au terminat de atacat un autobuz plin de pasageri. Imediat ce s-au întors, te-au văzut că ai rămas aici în pană. Îți vor echipamentul. Iar eu am venit să-ți împing mașina.

Nedumerit de cât de multe lucruri știa, David a căzut de acord.

- În regulă, dar nu va porni.

Temându-se pentru viața aceluia bărbat, David l-a urmărit trecând în spatele mașinii. Cei doi nu se mișcau, ci au rămas în picioare cu pietrele în mână. David și-a amintit tactica obișnuită a hoților de buzunare și a jefuitorilor din Lima. Dacă cineva intervine într-un jaf și strigă: „Fii atent, cineva ți-a luat bunurile”, altul vine din spate cu trei lame de ras prinse cu șnur între degete. Ei crestează fața persoanei care încearcă să ajute, făcându-i pielea feței fășii. Acest gând îngrozitor frământa mintea lui David. *Vor cresta această față perfectă și atât de frumoasă?*

Deși știa că bărbatul acela nu va putea împinge, a răsucit cheia în contact. A simțit că mașina a luat-o din loc și a trecut-o în viteză a doua. Fiind încă sceptic și pesimist, David s-a gândit: *Nu poate să pornească. Motorul este mort.* În momentul acela, a dat drumul ambreiajului și motorul a pornit perfect.

A pus frână, iar bărbatul a strigat:

- Pleacă de aici. Grăbește-te. Te rog. Te rog!

David a lăsat geamul în jos.

- Aici, în Lima, este un obicei, să plătești pentru un serviciu. Nu pot să plec până nu-ți las ceva.

- Nu am nevoie de bacșișul tău, a spus omul ferm. Du-te, acum. Pleacă, îți spun.

Încăpățânat, David a insistat:

- Nu, trebuie să-ți las un bacșiș.

A venit în fugă și David i-a pus în mână câțiva soles.

- Te rog, l-a implorat bărbatul, pleacă de aici. Pleacă imediat!

De data aceasta, David a ascultat și a ieșit în strada principală care cobora dealul. A trecut de două șiruri de clădiri, când motorul s-a înecat și s-a oprit din nou. A reușit să ajungă până la

o benzinărie. A oprit mașina undeva la lumină și a început să se gândească la persoana care venise să-l salveze.

A pus faptele cap la cap. Omul cu acea față perfectă apăruse de nicăieri, a înțeles necazul lui David și-i știa pe cei doi infractori, faptele îngrozitoare de până atunci și ce intenționau să facă. Ce-i imobilizase pe cei doi bărbați cu pietrele în mână? David a realizat că numai o putere supranaturală l-ar fi făcut capabil pe cineva să împingă mașina grea aflată în urcuș, pe pietriș. Fiecare amănunt se potrivea ca într-un joc minunat de puzzle.

Cuvintele Psalmului 139:5 au umplut mintea sa și l-au făcut să se cutremure: „Tu mă înconjură pe dinapoi și pe dinainte și-Ți pui mâna peste mine.” Un înger pusese cu adevărat mâna pe umărul lui David.

Recunoscător, dar rușinat de reticența sa, David l-a mulțumit Tatălui său ceresc pentru că trimisese un înger atotputernic să aibă grijă de copilul Lui îndărătnic, care nu părea să cedeze nici după ce-l ceruse ajutor. Ce Dumnezeu extraordinar! David și-a făcut o autoexaminare în drumul spre casă. *De ce pare că situațiile din viața mea îți fac probleme îngerului meu protector? Mă tem că nu-i las niciodată pe îngerii mei să se odihnească. Dacă îngerii dorm și ei, al meu are ocazia să doarmă foarte puțin. Să fie așa pentru că Dumnezeu a ales să mă trimită în prima linie a slujirii, acolo unde există tot timpul pericol? În iubirea Sa, El trimite îngeri care să intervină pentru a-mi scăpa viața. Nu încerc să fiu dificil, dar rar ezit să accept o misiune periculoasă.*

Sau poate Dumnezeu îmi transmite să mă aventurez mai departe cu mai multă credință? Mi-a trimis ajutor chiar dacă nu-l meritam. Dar ce m-a reținut să recunosc prezența Lui divină și să urmez recomandările Sale imediat, fără să protestez? Doamne, Te rog, arată-mi ce-mi lipsește.

Două săptămâni mai târziu, David a sosit în autogara din Lima, după o călătorie la Misiunea Nord Peruviană. Instalase un sistem de contabilitate pe care-l concepuise pentru computerele lor. Călătorind toată noaptea cu autobuzul, a ajuns în autogară pe la prânz. Autogara din Lima se află în centrul orașului, într-un cartier foarte periculos. Din nefericire, ca să ajungă în stația de taxi, trebuia să treacă de trei sau patru rânduri de clădiri prin această parte rău-famată a orașului. Cu servieta în mână, a pornit pe

deplin conștient de o problemă. Pentru că mersese cu autobuzul, nu avusese cum să ajungă la toaletă timp de mai multe ore. Ce era de făcut?

Uitându-se în susul și în josul străzii, a descoperit o mică toaletă publică pe o alee laterală. Știa că va trebui să parcurgă o zonă periculoasă. Din moment ce nu a văzut pe nimeni, s-a gândit: *Intru și ies imediat și nimeni nu va observa.* În același timp, și-a dat seama că, făcând lucrul acesta, se asemena cu un om sângerând într-un bazin cu rechini.

A alergat repede în susul aleii și i-a dat îngrijitorului de la ușă cei 10 cenți obișnuiți. A intrat repede, gândindu-se *Nu stai aici decât 15 secunde, după care o șterg repede.*

Dar cineva îl văzuse și a auzit o mișcare afară. Exact cum stătea într-o poziție fără apărare, un bărbat cu o banderolă roșie pe cap și cu o sabie artizanală în mână venea fugind în spatele lui. David nu avea cum să se apere. Știa că respectivul voia servieta, ceasul și tot ce avea în buzunare.

Apropiindu-se mai mult de David cu sabia scoasă, presupusul hoț s-a oprit. Crezuse că David era singur. David, de asemenea, crezuse că intrase singur, dar acum îl vedea pe hoț uitându-se la cineva mult mai înalt decât David. S-a albit la față, rămânând cu gura căscată. Și-a lăsat sabia în jos și a dus-o la spate. Dând înapoi, stătea liniștit cu fața la colț, ca și cum i-ar fi fost jenă.

Imediat ce a terminat, David și-a luat servieta și a ieșit. Îngrijitorul a făcut ochii mari la el, surprins. Nu se așteptase să-l vadă pe David ieșind viu. Grăbindu-se în josul străzii principale, și-a dat seama din nou că experimentase prezența îngerului său păzitor. Deși el nu-l observase, știa că hoțul îl văzuse.

- Mulțumesc, Tată, se ruga el în timp ce mergea, pentru privilegiul de a trăi în prezența Celui care trimite mesagerii divini în întâmpinarea tuturor nevoilor mele. Îți mulțumesc pentru că l-ai trimis pe îngerul meu păzitor să tăbărescă în jurul meu și să mă scape din primejdie.

Luând un taxi spre casă, David nu înceta să se gândească la toate lucrurile care puteau să distrugă relația lui cu Dumnezeu. *Sunt atât de ocupat cu munca pentru misiune și nu-mi planific timp*

suficient în fiecare zi să studiez Cuvântul lui Dumnezeu și să mă rog? Îmi folosesc minutele libere citind reviste, ziare, cărți sau uitându-mă la TV sau la video, lucruri care-mi scad apetitul pentru lucrurile spirituale? Le permit prietenilor mei să mă îndepărteze de Iisus? Alegerile mele în legătură cu mâncarea și cu ceea ce beau sunt de natură să-mi păstreze mintea limpede ca să fiu treaz împotriva strădaniilor lui Satan când vine cu atacuri spirituale? Mă bucur de acea relație prețioasă care mă aduce totdeauna în brațele iubitoare ale lui Dumnezeu? Cu voce tare, s-a rugat:

- Ajută-mă să-Ți aduc slavă în tot ce fac.

Prea mult stres

În 1990, administrația bisericii din Peru, Uniunea Inca, l-a numit pe David ca delegat la sesiunea Conferinței Generale din Indianapolis. Aveau nevoie de cineva care să traducă din engleză în spaniolă. Deși abilitățile lingvistice îi permiteau lui David să converseze în portugheză, germană și franceză, spaniola o cunoștea cel mai bine, putând traduce rapid și cu acuratețe. Delegații spanioli i-au apreciat serviciile, în timp ce le traducea predicile și ședințele de lucru în căști. Aceasta îl ținea ocupat de dimineața devreme până noaptea târziu. A petrecut 8 săptămâni în Statele Unite, lucrând continuu în condiții de stres.

Când s-a întors acasă, în Lima, a experimentat o stare de oboseală de care nu putea scăpa. Nervii încordați, atitudinea mentală negativă, dificultatea pe care o simțea în a face față situației îl făceau de nerecunoscut pe optimistul David. Ceva nu era în regulă. Părea schimbat. Viziunea lui pesimistă îi nedumerea pe Becky și pe copii. În următoarele trei luni, a fost dificil să trăiască sub același acoperiș cu el. Părea să urască totul. Ura să fie acasă. Ura să fie la serviciu. I-a făcut pe toți să treacă printr-o perioadă dificilă.

Becky credea că munca peste măsură îl dăduse peste cap și că acum se afla pe marginea unei depresii. S-a rugat să-și înțeleagă soțul tulburat și l-a cerut lui Dumnezeu soluții.

Ceea ce i-a zguduit pe amândoi a fost despărțirea neașteptată a celor mai apropiați prieteni ai lor, un alt cuplu de misionari, care au hotărât să divorțeze.

David a devenit foarte atent și protector față de Becky. Se temea că studenții peruvieni considerau că soțiile americane puteau fi o pradă ușoară. Într-o zi, l-a auzit pe un student strigând-o pe nume. Niciodată în mediul oficial spaniol studenții nu li se adresează pe nume membrilor facultății. Nu se cade, decât dacă respectivii au devenit prieteni apropiați. Minte stresată și confuză a lui David a început să aibă suspiciuni în legătură cu acest tânăr student. Încearca să o ademenească pe Becky?

Becky îl ajutase pe tânărul student la teologie, redactându-i lucrarea finală de cercetare. Într-o seară, când studentul a trecut pe acolo, David l-a auzit din nou adresându-i-se pe numele mic. Lucrul acesta l-a înfuriat. Cum putea un student să încalce obiceiul, adresându-se astfel unui membru al corpului didactic?

Din nou, David s-a întrebat dacă ar fi posibil ca acest student să încerce să profite de soția sa. A uitat de obiceiul său de a se ruga în orice situație. În loc să caute soluții, David i-a făcut viața grea lui Becky.

- Dă-l afară din casă. Ai face bine să-i spui să nu mai facă asta, a amenințat el.

Becky considera că David, în calitate de soț al ei, era cel care trebuia să-i vorbească studentului și să-i spună: „Nu ai voie să mai faci asta. Dacă se mai întâmplă, nu te mai întorci aici.” Când i-a explicat ce credea ea în legătură cu aceasta, David i-a răspuns mânios:

- Nu trebuie să-i mai permiți niciodată acestui student să te tutuiască!

Nu-i mai vorbise niciodată în felul acesta. Ea a înțeles că stresul îl orbea, determinându-l să facă aceste cereri nerezonabile. Din ce în ce mai mult, o trata cu nerăbdare. Chiar și o căsnicie ideală ca a lor trecea prin primejdie.

Temându-se de o prăbușire nervoasă, Becky s-a rugat ca Dumnezeu să-l inspire să accepte o propunere din partea ei.

- David, noi nu ne-am mai luat concediu de mult timp. Ar trebui să mai ieșim. Vrei, te rog, să aranjezi să mergem într-un loc unde să fim doar noi și să ne odihnim?

Planul ei a funcționat.

- Trebuie să plec într-o călătorie să fac închiderea contabilă pentru unul dintre micile noastre spitale de lângă granița cu Brazilia. După ce-mi termin treaba, vom putea sta într-una dintre cabanele rustice de pe fluviul Amazon. Sunt sigur că ne vor închiria o canoe. Și asta va fi cu ocazia celei de-a zecea aniversări a căsătoriei noastre. Ți-ar plăcea?

- Oh, da! M-aș bucura să fiu doar cu tine oriunde, chiar și în mijlocul fluviului Amazon.

Au aranjat ca o tânără de încredere să aibă grijă de copiii, iar ei doi au plecat într-o a doua lună de miere, atât de necesară.

- David, este nemaipomenit! a chicotit Becky, în timp ce vâsleau în canoa cioplită dintr-un trunchi de copac. Mă bucur că am privilegiul să fiu cu soțul meu înalt și brunet, pe acest fluviu imens. Probabil că aici are 4 sau 5 kilometri lățime. Venind din Lima, unde vegetația este uscată și închisă, jungla verde și păsările colorate îmi reamintesc de Paradis.

- Mă uimești, scumpa mea. Se pare că tu nu ești romantica sofisticată căreia să-i placă lumina lumânărilor. Puține fete ar spune că a te urca într-o canoe și a vâsli de-a lungul râului este cel mai romantic lucru la care s-ar putea gândi. Cum se face că tu te poți simți atât de bine trăind unde nu există frigider, curent electric, apă curentă și unde poți merge desculț?

- David, aici ne-am cunoscut când eram copii. Genul acesta de lucruri făcute împreună au legat prietenia noastră. Ce amintiri prețioase! Dar apreciez și surprizele civilizației. Mă bucur că îmi cumperi parfum și trandafiri și alte flori. Ești atât de grijuliu inventând mici surprize deosebite pentru ziua mea de naștere și pentru celelalte aniversări.

- Dar o dată am uitat. În anul când ne-am mutat din Mexic în Peru.

- Te-ai simțit groaznic când ți-ai dat seama că ziua a trecut, fără un cuvânt din partea ta. Dar două zile după aceea ai venit acasă devreme și te comportai ciudat. Te tot uitai pe fereastră, privind atent pe stradă, te învârteai și te uitai iar.

David a zâmbit.

- Și când m-ai întrebat ce se întâmplă, ți-am răspuns: "Ah, nimic."

- Da, și după câteva minute am văzut un camion mare care a oprit în fața casei noastre. Și apoi oamenii aceia au descărcat un pian. Ce emoție! Te-ai revanșat din plin pentru că uitaseși de ziua mea.

- Dumnezeu ne-a dat atâta bucurie împreună, a zis David gânditor. Îți amintești acea zi de Sabat - cu puțin înainte de a ne căsători - când, stând împreună într-un hamac, am făcut un legământ cu Dumnezeu? „Vom merge oriunde ne vei trimite Tu. Doar păstrează-ne loiali Ție. Dacă aceasta este voia Ta, Te rugăm, ține-ne împreună mână în mână, așteptându-L pe Iisus să revină pe nori.”

- Da, David, și Dumnezeu mi-a dat pacea Lui. Oriunde ne-a condus El, ne-a făcut căminul un mic colț de cer. Putem avea încredere că El ne va purta de grijă până va reveni.

În timpul acestei scurte vacanțe pe Amazon, David a revenit la vechea sa stare. Abia atunci și-a dat seama că trecuse printr-o gravă epuizare nervoasă. Cu brațele în jurul lui Becky, s-a rugat: *Doamne, Te rog, atrage-mi atenția asupra slăbiciunilor mele. Iartă-mă că mi-am permis să lucrez peste măsură. Ține-mă aproape de Tine, ca să nu mai cad niciodată prins în locul acela îngrozitor.*

După aproape cinci ani de călătorit continuu, Becky și David au hotărât că David nu mai putea suporta un program care să-l rețină atâta timp departe de casă. Familia lor se mărise. Adoptaseră încă doi copii - Katia, o adorabilă fetiță peruviană, cu 5 ani mai mare decât fiica lor, Lina, și micuțul Kristopher, de asemenea peruvian, cu 4 ani mai mic decât Carlos.

În 1992, David a cerut o programare ca să se întâlnească cu conducătorii bisericii Uniunii Inca.

- M-am bucurat din plin de privilegiul de a lucra împreună

cu voi, le-a spus el. Îmi iubesc munca, dar sunt sigur că am nevoie de o schimbare. Acum avem cinci copii. Acești copii au nevoie de tatăl lor acasă, mai ales cei mai mici, amândoi băieți. Nu trebuie să sacrificăm spiritualitatea copiilor noștri în favoarea solicitărilor serviciului meu. Am nevoie de o schimbare. Aș putea preda la universitate. Voi fi bucuros să fac tot ce-mi va cere Dumnezeu, dar trebuie să am mai mult timp pentru a fi acasă cu familia mea.

- Ne pare rău, dar acum trebuie să disponibilizăm o parte din personal. Din 90 de salarii care trebuia plătite de diviziunea noastră pentru angajații străini, am fost nevoiți să reducem la 22. Nu sunt disponibile bugete pentru salarii în nici o altă parte. Avem nevoie de cunoștințele și abilitatea ta în serviciul pe care-l ai acum. Specialiștii în computere sunt greu de găsit.

- Vă înțeleg problema, i-a asigurat David. Totuși, după multă rugăciune, Dumnezeu ne-a comunicat că eu nu mai pot continua cu această muncă stresantă, cu toate că, timp de cinci ani de zile, mi-a făcut plăcere s-o îndeplinesc. Copiii noștri abia dacă-și văd tatăl. Iar ei au nevoie de ambii părinți. Cred că următorul lucru pe care este bine să-l facem este să cerem întoarcerea permanentă în Statele Unite. Simt nevoia să-mi termin instruirea ca inginer de software.

După ce au luat această hotărâre, David și Becky s-au simțit împăcați și, totodată, se simțeau în fața unei noi provocări. În noaptea aceea, au vorbit câteva ore după ce copiii au mers la culcare.

- Sunt sigur că Dumnezeu are planuri speciale pentru viitorul familiei noastre. Ne va face să vedem prin credință ceea ce alții văd doar cu ochii. Am încredere că – prin călăuzirea și conducerea Sa – vom descoperi puterea și călăuzirea divină. Partea noastră este să ne concentrăm asupra voinței Sale și nu asupra a ceea ce ne spun oamenii. Vrei să înveți să te bazezi exclusiv pe Dumnezeul Atotputernic?

Becky și-a pus capul pe umărul lui David.

- Sunt gata să merg oriunde ne trimite Dumnezeu. Cred că El ne va da o viziune a slujirii care ne va face să vedem posibilități infinite în loc de probleme numeroase. Va fi extraordinar să-L

vedem deschizând drumuri și îndepărtând obstacole. Abia aștept să aflu ce ne-a pregătit Dumnezeu.

Sub o nouă conducere

În 1993, în timp ce David își lua licența în ingineria software, a fost contactat de Dr. Sylvan Lashley, președintele Colegiului Uniunii Caraibelor din Port-of-Spain, Trinidad.

- Avem nevoie disperată de tine ca director de servicii informatice, dar întâmpinăm o problemă, a spus președintele. Nu avem fonduri în buget pentru străini ca să te putem plăti.

- Puteți găsi pe altcineva care să vă ajute? a întrebat David.

- Nu avem pe nimeni care să aibă pregătirea și experiența ta.

- Aș putea veni ca lucrător AVS (Serviciul Adventist de Voluntari)? Puteți face rost de o casă pentru o familie cu 7 membri și un salariu care să ne ajungă pentru mâncare? Dacă da, vom fi bucuroși să acceptăm invitația. Noi lucrăm pentru Dumnezeu, nu pentru bani. Știm că Dumnezeu ne va da, pe măsură ce vom înainta în lucrare.

Și Dumnezeu a reușit din nou. După 3 luni în această slujbă, un buget pentru străini a devenit pe neașteptate disponibil, iar colegiul i l-a alocat lui. Așa că David a început să predea cu jumătate de normă la Colegiul Uniunii Caraibelor în Trinidad și

să lucreze ca director de servicii informatice în teritoriul Uniunii Caraibelor. Adesea își lua studenții la informatică în călătorie pentru a-l ajuta la instalarea programelor informatice în diferite țări ale Uniunii.

Uneori, datoria lui era să zboare în Georgetown, Guyana. Însoțindu-i pe cei din departamentul administrativ din conferința Guyana într-o vizită în interiorul junglei, David a devenit conștient de nevoile mari ale amerindienilor, mai ales ale triburilor Akawayo și Arecuna, care trăiesc în jurul Muntelui Roraima. Această parte a Guyanei de sud-vest se află la mare depărtare de orice altă așezare omenească, fiind înconjurată de porțiuni întinse de junglă și râuri înșelătoare, munți abrupti și numeroase cascade. Aici se întâlnesc granițele a trei țări: Venezuela, Brazilia și Guyana.

În locul acesta, David i-a descoperit pe indienii Davis. Acești oameni, descendenți ai bătrânului Șef Owkwa, care în viziune vorbise de mai multe ori cu un înger, păreau mai educați decât alți indieni. Datorită învățăturilor primite de la înger, șeful îi învățase multe adevăruri din Biblie, pe care indienii Davis încă le păstrau. În 1911, curajosul misionar O. E. Davis împlinise promisiunea pe care îngerul i-o făcuse Șefului Owkwa despre omul alb, care avea să vină cu Cartea Neagră să-i învețe mai multe despre Dumnezeu și despre cer. Cu toate că Davis a trăit doar puțin, ei l-au iubit și i-au acceptat învățăturile.

Spre deosebire de multe alte triburi indiene cu care David lucrase în alte țări, indienii Davis nu cerșeau, ci dădeau. Dădeau cu generozitate celorlalți din ce aveau ei.

David a aflat că în satul Kaikan nu locuise niciodată vreun misionar. Când s-a întors acasă, le-a spus copiilor și lui Becky:

- Mă întreb câți dintre acești indieni deosebiți mor din lipsă de ajutor medical și spiritual. Ce mare binecuvântare ar putea fi un avion care să ajungă la multe dintre aceste sate inaccesibile.

- O, dragul meu, a exclamat Becky, vreau atât de mult să merg acolo. I-am putea ajuta atât de mult pe acești oameni deosebiți!

După câțiva ani de slujire la Colegiul Uniunii Caraibelor, David a găsit aceste rânduri scrise de un autor necunoscut:

“O, rugați-vă nu pentru vieți ușoare, rugați-vă să fiți puternici! Rugați-vă nu pentru sarcini egale cu puterile voastre, ci rugați-vă pentru puteri egale cu sarcinile voastre; atunci, îndeplinirea lucrării voastre nu va fi o minune, ci voi veți fi o minune pentru lauda Celui care v-a făcut ceea ce sunteți.”

- Becky, te rog, citește asta și apoi hai să discutăm. Am o idee.

Felul entuziast al lui David de a vorbi o atenționa pe Becky că urma să-i împărtășească ceva deosebit.

- Am lucrat în străinătate aproape 16 ani. Am început ca voluntari. Apoi, ne-am descurcat cu un salariu minim aproape 4 ani. Acum suntem binecuvântați cu un salariu îndestulător și cu alte beneficii. Dumnezeu ne-a binecuvântat cu 5 copii, care în curând vor avea nevoie de educația unui colegiu și a unei facultăți. Ei sunt prima noastră responsabilitate.

A făcut o pauză. Inima lui Becky a început să bată mai tare, așteptând ca el să continue.

- Dumnezeu mi-a încredințat sarcina să devin misionar printre indienii Davis în interiorul (notă: prin termenul „interior”, folosit frecvent în această carte, se face referire la zona greu accesibilă din interiorul țării, spre deosebire de zona de țărm, unde se găsesc orașele mari) Guyanei, în satul Kaikan. Conferința Guyana nu are nici un buget pentru zona aceea. Mă simt mișcat de Duhul Sfânt să lucrăm din nou ca voluntari. Dar cum ne vom descurca cu cei cinci copii ai noștri?

- Propui să ducem familia noastră numeroasă în inima junglei, fără nici un mijloc de supraviețuire, exact așa cum au făcut părinții mei în Peru și apoi în Africa? Surorile mele și familiile lor le-au urmat exemplul. Și noi am putea face același lucru.

- Am hotărât deja să mergem acasă, în Statele Unite, anul viitor. De ce nu ne-am amâna cu un an călătoria de întoarcere, pentru a experimenta mai mult împreună cu Dumnezeu? Cred că acum este timpul să ne predăm complet viața lui Dumnezeu. Hai să discutăm și cu copiii. Dumnezeu Se poate îngriji de toate

nevoile noastre, chiar la 300 de kilometri în inima junglei. Vrem să ne asumăm acest risc și să depindem numai de El? Nu vom spune nimănui de ce avem nevoie și vom vedea ce poate face Dumnezeu. Curând vom afla dacă ceea ce ne spune Dumnezeu este adevărat. Nu a venit oare timpul să aflăm singuri?

- Eu vreau, dragul meu. Cu siguranță, Dumnezeul nostru - care are în mână Universul - poate să Se îngrijească de o familie cu 7 membri. Înainte de a pleca de acasă pentru a merge la colegiu, copiii noștri au nevoie să învețe că Dumnezeu este adevărat, a adăugat Becky. Apoi, vor învăța să trăiască simplu, cum am trăit noi când am fost copii. Și, ca Snoi, vor afla adevărata bucurie slujind.

David a vorbit cu șeful lui, președintele Uniunii.

- Ne-am hotărât să ne întoarcem în Statele Unite. Dar, mai întâi, am vrea să vă cerem permisiunea ca timp de un an să lucrăm ca voluntari pentru împărțirea mesajului lui Dumnezeu indienilor Davis, în satul Kaikan.

- De ce nu stați aici încă un an? Nu am nici cea mai vagă idee unde vom putea găsi un profesor de informatică atât de competent, a spus președintele.

- Sunt sigur că Dumnezeu Se va îngriji de nevoia voastră de un profesor. Ne-am putea întoarce direct în Statele Unite, dar anul acesta preferăm să lucrăm ca voluntari în Guyana.

Șovăind, președintele a consimțit.

- Este o lucrare bună, iar cei de acolo au nevoie de aceasta. Suntem gata să vă lăsăm să plecați.

În seara aceea, la cină, David le-a dat vestea cea bună copiilor.

- Sună grozav, tăticule, o adevărată aventură!

Katrina era totdeauna în căutare de ceva nou.

Una dintre fetele a adăugat sceptică:

- Fără curent electric? Fără apă curentă? Fără baie? O să putem trăi așa?

Neluând-o în seamă, ceilalți s-au amestecat în discuție:

- Când începem să împachetăm, tăticule?

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Voi aranja lucrurile

astfel încât să putem zbura până în Georgetown. Nici un drum nu ajunge în Kaikan, așa că vom fi nevoiți să zburăm în interior cu un pilot localnic.

David le-a împărtășit prin email rudelor sale din Statele Unite visul său. „Vrem să stabilim un post de misiune medicală voluntară printre indienii Davis”, le scria el. Sora lui Becky, Betsy, și cumnatul ei, Ted Burgdorff, care locuiau în Chowchilla, California, au decis să li se alăture pentru o scurtă perioadă.

În ziua în care și-a primit ultimul cec cu salariul, emoțiile lui David s-au transformat în panică. Oare nu se arunca în gol de pe stâncă? Era aceasta încumetare sau credință? De acum încolo nu vor mai primi bani. S-a rugat: *Doamne, dă-mi asigurarea Ta, pace și încredere.* Imediat i-a trecut prin minte Ieremia 33:3: „Cheamă-Mă și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.”

A păstrat toate biletele lor de avion pentru un eventual drum înapoi acasă, în cazul în care nu aceasta ar fi fost planul lui Dumnezeu pentru ei.

- Acesta este un test pentru Tine, Doamne, a spus cu voce tare. Dacă nu ne poți hrăni și nu Te vei putea descurca în ce privește banii, va trebui să ne întoarcem acasă. Dar, în adâncul inimii, eu cred că vom folosi biletele de întors doar pentru o scurtă vizită pe care o vom face cândva acasă.

Oamenii din Kaikan au ziseră că o familie de misionari s-ar putea să sosească, dar nu au crezut vestea cea bună. Oricum, când familia Gates a ajuns în Georgetown, au anunțat satul prin radioul cu unde scurte. „Sosim. Va mai veni și o altă familie împreună cu cele trei fiice ale lor.”

După ce familia lor a aterizat în Kaikan, primirea care li s-a făcut i-a copleșit. Sătenii aranjaseră de-a lungul drumului de la șosea până la biserică mici țărugi pe care îi împodobiseră cu flori de junglă. Deasupra ușii bisericii așezaseră o placă mare pe care scria: „BINE AȚI VENIT ÎN KAIKAN”. Întreg satul – care număra 150 de persoane – ieșise pe pistă să-i întâmpine. Un cor cânta, în timp ce familia Gates se îndrepta spre biserică.

- Mă simt ca regele David intrând în Ierusalim cu chivotul

legământului, i-a șoptit David lui Becky. Nici pe președintele țării nu l-ar fi putut trata mai bine. Acești oameni doresc cu adevărat un misionar. Cât de binecuvântați suntem! Am auzit despre misionari care au fost uciși sau în care oamenii pe care veniseră să-i slujească au aruncat cu pietre. Iar pe noi aproape că ne-au primit cu covorul roșu. Lui Becky și lui David le-au dat lacrimile când ei, copiii și rudele lor au fost conduși spre niște locuri pregătite special. Au ascultat apoi un concert pentru care sătenii se pregătiseră mult.

Biserica AZȘ de lângă pista din Kaikan

Apoi, sătenii i-au dus într-o casă micuță lângă râu, asemănătoare cu ale lor. Zâmbind, unul dintre săteni le-a spus:

- Am pregătit-o pentru voi. Sperăm că vă place.

Știind că oamenii din junglă obișnuiau să înghesuie mai multe familii într-o singură casă, s-au strecurat înăuntru. Adulții au zâmbit văzând locul înghesuit, dar copiilor li s-a părut foarte distractiv să stea împreună jos pe podea, pe vine. Micul dulap nu conținea nimic de mâncare, așa că s-au dus la culcare puțin flămânzi.

A doua zi, sătenii și-au dat seama că misionarii lor mâncaseră foarte puțin la micul dejun. Din toate direcțiile, oamenii au început să vină ducând în spate pachete pline de banane, papaya, rădăcini de legume – orice fel de mâncare pe care o aveau.

Unul dintre cei care aduceau frecvent mâncare era Claude Anselmo, care și-a oferit imediat serviciile. Vorbind bine engleza, a zis:

- Eu am fost polițist în Georgetown, dar din cauza problemelor

din familia mea, m-am întors la adevărata mea casă, în Kaikan. Aș fi bucuros să vă ajut să vă instalați în sat și să vă găsiți locul în viața satului. Dacă pot să ajut cu ceva, vă rog, spuneți-mi.

Claude a devenit curând mâna dreaptă a lui David, îngrijindu-se de multe amănunte care – dacă nu ar fi fost el – ar fi fost neglijate.

Nevoile medicale ale acelor oameni au devenit curând evidente. Deși guvernul întreținea un mic dispensar în sat, sanitarul comunității avea o pregătire de numai câteva luni și ducea lipsă de medicamente.

- Trebuie să ne facem planurile în așa fel încât să-i oferim asistență sanitarului, au conchis ei.

Un râu frumos cu apă curată trecea pe lângă casa lor. Foloseau apa pentru gătit, îmbăiere și spălat haine. Deși un izvor din apropiere le oferea apă potabilă, își luau totuși precauții, adăugând puțin clor. O dependență exterioară le oferea facilitățile unei toalete. La început, au gătit exact ca sătenii, tăind lemnul și folosind o sobă cu lemne în curte. Curând și-au dat seama că femeile iroseau mult timp cu această metodă primitivă, așa că David a făcut rost de o sobă cu gaz, scurtând timpul pentru gătit și lăsând mai mult timp pentru slujirea sătenilor. Cu ajutorul unor panouri solare își încărcau bateriile de 12 volți folosite pentru radioul cu frecvență înaltă și iluminat noaptea. Un inverter le furniza curent electric pentru computer și pentru mașina de cusut a lui Becky. Copiii aveau suficient teren de joacă – jungla și râul.

După câteva luni de stat în Kaikan, Becky i-a spus lui David:

- Îmi place fantastic acest loc. Bucuria mea izvorăște din faptul că-i văd pe copii prețuind lucrul acesta – și anume faptul că bucuria nu ne este adusă de lucruri, ci de slujirea lui Dumnezeu. Radiază bucurie și mulțumire trăind această viață simplă.

- Fiind și mamă și profesoară, spălând rufe pe o scândură lângă râu, mergând cu barca de aluminiu cu care să traversăm râul până la micul magazin – toate acestea dau naștere multor hohote de râs și produc multă bucurie în timp ce lucrăm împreună.

Atât misionarii cât și sătenii și-au dat seama că era nevoie să construiască o casă mai mare. Cu Claude în fruntea lor, oamenii

din satele vecine s-au unit cu cei din Kaikan să doboare copaci, să facă mobila cu topoarele lor și să ajute la construcție. Parterul casei cu etaj era format dintr-un spațiu care servea drept bucătărie și sufragerie, plus o cameră care avea să fie folosită pe post de clinică, unde urma să fie consultați pacienții. La etaj se afla o cameră de zi spațioasă, cu o fereastră fără geamuri într-un colț, și patru dormitoare. Oamenii au ridicat afară o cabină pentru duș, special pentru Becky.

Ted, cumnatul lui David, a construit paturile, rafturile, dulapurile, băncile și o masă. A montat, de asemenea, butoaie care să adune apa și să o transporte prin conducte direct la chiuveta din bucătărie.

Toți copiii familiilor Gates și Burgdorff și-au adus contribuția la proiect. Ajutau la Școala de Sabat conducând oriunde era nevoie în activitățile bisericii. Fetele mai mari își foloseau talentul muzical pentru a forma un cor de juniori. Copiilor din sat le plăcea enorm să cânte.

În timpul aceluia prim an, unul dintre profesorii școlii primare a trebuit să plece înainte de sfârșitul anului școlar. Sătenii au venit la David și la Becky, la fiica lor, Lina, și verișoara ei, Heidi, ambele în vârstă de 14 ani.

- Nu ați vrea să predați la noi? au întrebat ei.

Lina și verișoara ei au acceptat provocarea. În fiecare zi, ele dedeau prețioșii elevi lui Dumnezeu, cerând înțelepciune. Iar El le-a binecuvântat eforturile. Când anul școlar s-a încheiat, directoarea i-a spus lui Becky:

- Școala primară din Kaikan a urcat pe primul loc în urma examinărilor, și toate astea numai datorită felului extraordinar în care au predat fetele voastre. Mai târziu, Katrina, verișoara ei, Kristen, și prietena lor, Sarah Eirich, au predat și ele la școală.

- Trebuie să-i învățăm pe săteni lucruri practice, să știe cum să aibă grijă de trupurile lor, i-a sugerat Becky surorii ei, Betsy.

- Este adevărat, nu au nici o cunoștință despre principiile de sănătate și despre prevenirea bolilor. Hai să planificăm cursuri de câte șase luni. Vom preda în echipe. Și Ted este asistent și ne poate ajuta.

Cursurile au avut succes. Locuitorii satelor din apropiere au aflat de cursurile de prim-ajutor pe care le ofereau misionarii. Timp de mai multe duminici, ei au parcurs distanțe mari ca să primească instruire.

În plus, Betsy dădea lecții de muzică și a fondat un club de exploratori. ADRA le-a trimis câteva mașini de cusut, pe care Becky le-a folosit ca să le învețe pe femeile din sat să coase la

Botez la Kaikan cu pastorul Bacchus

mașină. În afară de propriile haine, femeile au învățat să coase uniforme pentru exploratori.

- Este atât de emoționant să vezi bucuria din ochii acestor oameni deosebiți, pe măsură ce viața lor capătă mai mult

sens datorită acestor noi cunoștințe pe care le dobândesc! i-a spus Becky lui David într-o zi.

Câteva luni după aceea, părinții lui David au venit să ofere ajutor. Tatăl lui David a început imediat să pregătească pământul și să planteze o grădină. Anii de experiență medicală ai mamei lui au făcut-o utilă la clinică.

Într-un Sabat, după ce tatăl lui David a predicat, Claude Anselmo l-a așteptat afară.

- Dacă ai fi făcut astăzi un apel, mi-aș fi predat viața Domnului.

Familia Gates se rugase de mult pentru acest moment și, câteva zile mai târziu, s-au bucurat nespus privindu-l pe tatăl lui David cum îl boteza pe Claude în râu. Începând cu acea zi, Claude a fost o puternică influență spre bine, în sat. Era, de asemenea, foarte respectat de forțele armate și de guvern. Ori de câte ori familia Gates păreașea Kaikanul, el avea grijă de casa lor și de multe alte lucruri din sat.

Răspândindu-se vestea despre prezența misionarilor, oameni din alte sate veneau cu cererea:

- Ați putea ajunge și în satul nostru să ne învățați și pe noi?
- Unde locuiți? întreba David.

- Nu foarte departe de aici. La numai patru zile de mers pe drumul acela, răspundeau ei, arătând spre munții acoperiți de junglă. David nu-și putea imagina că ar fi putut să meargă, să se cațere și să traverseze râuri timp de patru zile ca să stea acolo o singură zi, pentru ca apoi, la întoarcere, să facă alte patru zile de mers. Opt zile fără vreo realizare!

Aceasta era exact nevoia pe care David și Becky o prevăzuseră înainte de a se muta în Guyana. În lipsa drumurilor sau a râurilor navigabile, un program de aviație era practic indispensabil. Visaseră la aceasta și se rugaseră pentru un avion, iar – ca rezultat – Dumnezeu îi îndemnase să meargă mai departe prin credință și să viseze perspective și mai mari.

Se naște G.A.M.A.S.

- Becky, există o singură soluție – un avion, a spus soțul ei cu convingere. Dar, pentru moment, abia dacă ne ajung banii pentru mâncare și medicamente.

Becky și David l-au cerut lui Dumnezeu călăuzire. Trebuia oare să pășească mai departe prin credință?

- Dumnezeu va deschide calea, a fost concluzia lui David. Mai întâi, va trebui să contactez guvernul și să pun bazele unui program de aviație.

De la început, oficialii i-au opus rezistență. Dar el nu a ținut cont de răspunsurile lor negative și i-a întrebat:

- Ce formular trebuie să completez?
- Pe acesta.

I-au întins o hârtie pe care a completat-o imediat.

- Ce test trebuie să trec?

Și a trecut testul. A îndeplinit toate cerințele lor și a reușit să obțină un certificat de pilotaj comercial, deși i-a luat aproape un an și nimeni nu părea că vrea aceasta pentru el.

- Ei bine, Becky, a raportat el, a început munca la bază, dar nu avem nici un ban să începem un serviciu de aviație misionară în

Guyana. Totuși, făgăduința îmi sună în urechi: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.”

- Ne-am bazat pe această făgăduință de multe ori până acum. Nu o putem îndepărta pe motiv că este prea folosită, i-a spus Becky lui David, zâmbind. Cred că înainte de a ne stabili în Guyana, ar trebui să mergi în Statele Unite să cumperi un avion. Avem 5.000 dolari economisiți în Statele Unite. Îți amintești banii pe care ni i-a dat Conferința Generală ca să ne mutăm toate lucrurile din Trinidad Tobago înapoi în Statele Unite? Hai să trimitem numai o parte din lucruri înapoi și să folosim restul ca să cumpărăm un avion, deși intenția noastră a fost să lăsăm banii în bancă pentru vreo urgență.

- Ai dreptate, draga mea. Când aud de mulțimea bolnavilor care mor pentru că nu există nici o posibilitate de a-i transporta la spital, simt că aceasta este urgența. Deși 5.000 dolari sunt departe de a fi suficienți pentru achiziționarea unui avion, știu că Domnul îi va înmulți. Da, mă voi duce.

Becky l-a îmbrățișat strâns.

- Tu și Dumnezeu aveți o relație extraordinară. Știu că-I place să răspundă rugăciunilor tale.

Înaintând prin încredere în făgăduințele lui Dumnezeu, David a plecat acasă, în Statele Unite. Până să ajungă acasă la părinții săi, David a cumpărat un număr al unei reviste intitulată „Cum să comercializezi un avion”, care conținea mii de avioane de vânzare. A studiat-o atent, analizând fiecare reclamă, pentru a vedea dacă nu cumva corespunde visului său de a găsi un avion ideal pentru junglă.

- Ce cauți, David? l-a întrebat tatăl lui.

- Caut să cumpăr un avion.

- Cu 5.000 dolari? Știi că nu poți cumpăra un avion numai cu atât.

- Aceasta nu este problema mea, tată. Prima dată trebuie să găsesc avionul. După aceea, Dumnezeu este responsabil cu banii. Cred că am găsit exact ce voiam. Am de gând să-l sun pe proprietar chiar acum.

David i-a explicat ce-i trebuia și de ce. Bărbatul i-a răspuns:

- Dacă vrei să te uiți la el și consideri că este bun pentru slujirea misionară, am să scad prețul cu câteva mii de dolari și am să ți-l vând.

David a pus receptorul la loc și a anunțat:

- Plec să văd avionul acela.

- Cu ce bani îl vei cumpăra? l-a întrebat din nou tatăl lui.

- Tată, nu este treaba mea. Datoria mea este să gădesc avionul înainte să mă aștept ca Dumnezeu să-mi dea banii. Când voi avea nevoie de ei, Dumnezeu Își va ține făgăduința: „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Iisus Christos.”

Tatăl lui David continua să afișeze o mină nesigură:

- Uite, tată, poate ar fi bine să-ți explic. Știu că nu așa se fac afacerile în mod obișnuit. Procedura standard este să pui banii jos înainte de a cumpăra un avion. De asemenea, rolul principal al pilotului este să facă aparatul să funcționeze. Nu-și asumă și alte responsabilități.

- Și cum te gândești să procedezi? l-a întrebat tatăl lui.

- Noi am ales să trăim numai prin credință, având încredere că Dumnezeu știe cum să Se îngrijească de lipsurile noastre financiare. El ne cunoaște nevoile mai bine decât noi. Asta nu înseamnă că sunt împotriva celor care-și încheie tranzacțiile având de la început un buget considerabil cu care să opereze. Doar că, din moment ce noi am hotărât să lucrăm ca voluntari, nu avem un salariu lunar din care să ne facem un buget. Am ajuns la concluzia că Dumnezeu știe mai multe despre finanțe decât știm noi. El este în stare să Își conducă lucrarea. Îi place să aibă grijă de copiii Lui. A făcut deja o treabă excelentă. Am citit ce a făcut Dumnezeu pentru George Müller, Hudson Taylor și alții și suntem încrezători că va face aceleași lucruri și pentru noi. Ne bazăm deciziile pe făgăduințele Sale. Intenționăm să mergem înainte prin credință și să descoperim ce nouă perspectivă ne va deschide Dumnezeu.

- Înțeleg, fiule. Mama ta și cu mine credem că trebuie să fim deplin predați lui Dumnezeu în credință și să ne asumăm orice risc pentru El.

Cumnatul lui David, Bill Norton, stătuse lângă ei și ascultase conversația. David l-a întrebat:

- N-ai vrea să vii cu mine să vedem avionul acela? Este un drum lung din California până în Carolina de Nord. Mi-ar face plăcere compania ta.

- Da, sigur, aș fi încântat.

În ziua când au plecat spre Carolina de Nord, părinții lui Ted, cumnatul lui David, i-au spus:

- Noi avem niște economii la bancă. Am fi bucuroși să-ți împrumutăm niște bani, fără dobândă, ca să cumperi acest avion. Ni-i poți restitui pe măsură ce Domnul îți va da banii.

Așa că David a plecat cu bani în buzunar. A cumpărat avionul.

- Acest avion necesită o serie de reparații, a concluzionat el. Dar, deși trebuie să i se repare aproape totul, prețul este bun. Și văd că are multe facilități. Am să zbor cu el până în Kentucky. Va trebui să-i refacem motorul acolo. După reparația capitală îl vom revopsi și vom instala stațiile radio.

În timp ce se lucra la avion, în Kentucky, David i-a dus în satul Kaikan pe cei din familia sa, împreună cu membrii familiei Burgdorff, iar el s-a întors în Statele Unite să asiste la pregătirea avionului.

După o vreme, David s-a apucat să instaleze în avion motorul refăcut. Vântul aspru al lunii decembrie menținea o temperatură scăzută în hangarul neîncălzit unde David lucra să termine instalarea motorului. Îngrozitor de singur, după mai multe luni departe de casă, simțindu-se neconfortabil din cauza frigului, David a simțit că o depresie grea se așeza peste el. Toată seara s-a luptat cu întunericul și cu durerea, conectând cabluri și simțind că înnebunește.

Aceasta nu este o stare normală pentru mine, și-a spus David. Simt că aș vrea să mă ascund sub o pătură cu genunchii strânși la piept. Aducându-și aminte de Refugiul lui sigur, și-a prezentat cazul înaintea Domnului. Scump Iisus, gema el în gând, dacă acest întuneric grozav este cauzat de cel rău, te rog îndepărtează-l. Șaizeci de

secunde mai târziu, David fluiera plin de un entuziasm sănătos. După ce a experimentat întunericul depresiei, David și-a dat seama că optimismul și bucuria sunt daruri pe care le primește zilnic de la Domnul.

A doua zi dimineața, radiind încă de bucurie, i-a venit o idee. De ce să nu-i facă o surpriză familiei sale și să petreacă împreună Crăciunul? Lucrul acesta va presupune un sacrificiu financiar, dar familia merita cu siguranță. Câteva telefoane rapide și totul a fost stabilit. Rezervase ultimul loc într-un avion charter care zbura o dată pe săptămână până în Kaikan. N-a spus nimănui de sosirea sa.

Becky a alergat până la pista de aterizare să întâmpine avionul prin care urma să trimită scrisori pentru David. Cu ocazia celui de-al doilea Crăciun departe unul de altul, David avea să-i lipsească teribil. Avionul aterizase și în timp ce rula pe pistă, una dintre femeile amerindiene a întrebato pe Becky:

- Nu este cel din avion fratele Gates? Lui Becky i-a sărit inima din piept, dar a răspuns repede:

- Oh, nu are cum să fie el. Nu va fi acasă de Crăciun anul acesta. Este încă în Statele Unite și lucrează la avion.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz, în timp ce privea spre avion cu atenție și speranță.

După ce soțul ei a pășit afară, a alergat la el și i s-a aruncat în brațe. S-au îndreptat mână în mână spre casă, pentru a le împărtăși copiilor surpriza.

O lună mai târziu, David s-a întors în Statele Unite să ia avionul din Kentucky și să zboare până la Universitatea Andrews în Berrien Springs, Michigan. Aici, Brooks Payne, directorul responsabil cu păstrarea avioanelor pentru Aerodromul Andrews, împreună cu câțiva studenți din domeniul întreținerii avioanelor, a lucrat ca să termine ultimele pregătiri înainte ca avionul să fie gata de plecare. Brooks se simțea deosebit de emoționat să ia parte la străduințele acestea pentru misiune și și-a dedicat multe ore suplimentare pentru a fi sigur că rezultatul muncii lor era de cea mai bună calitate. Devotamentul lui David a inoculat în ei dorința pentru ramura misionară a aviației, în timp ce schimbau tapițerii,

frâne, roți și montau un nou tablou de comandă, cabluri noi și luau măsuri împotriva ruginirii. Au lucrat și la stația radio de frecvență înaltă.

Un bărbat care auzise despre proiectul lui David, a trecut pe la hangar. David i-a explicat:

- Cu multe modificări, acest Cessna 150 cu 2 locuri va fi ideal pentru pistele din junglă.

Avionul avea un echipament pentru decolare și aterizare rapidă și niște modificări la înclinația aripilor, care facilitau decolarea. Pneurile mari cu aer îi vor permite să aterizeze pe diferite tipuri de teren.

- Pot să vă ajut la acest proiect? a întrebat omul, scoțându-și carnetul de cecuri.

Fondurile au început să apară din multe alte surse. În trei luni de la cumpărarea avionului, datoria către familia lui Ted fusese complet achitată.

David a exclamat:

- Dumnezeu a reușit din nou! Am pășit înainte prin credință și apele s-au despărțit! Serviciul Adventist de Aviație Medicală din Guyana (G.A.M.A.S.) va deveni curând realitate.

Într-un final, reparațiile au fost terminate. David zâmbea, în timp ce inspecta avionul alb cu dungi galbene și roșii, numere negre de înregistrare și litere verzi (culorile steagului Guyanei).

- Băieți, ați făcut o treabă excelentă, le-a spus el studenților. Motorul cel nou cu putere mărită și aripile pentru decolare rapidă vor face din acest aparat un avion ideal pentru a începe operațiunile de evacuare a bolnavilor.

- Ai totul stabilit cu oficialitățile Guyanei? a întrebat echipajul de la Andrews.

- Nu. Felul în care urmează să evolueze lucrurile este în mâinile lui Dumnezeu. Avem puține șanse să începem un program de aviație în Guyana. Guvernul acesta secularizat nu pare a fi în favoarea unui avion misionar în interior. Ei încă nu văd că biserica poate ajuta la creșterea nivelului de trai din junglă. Răspunsul lor până acum a fost *Nu, nu, nu*. Am însă încredere că Dumnezeu va face lucruri mari.

- Spune-ne ce planuri de operare ai după ce Domnul va rezolva problema.

Studentii s-au arătat foarte interesați.

- Avem trei obiective. În primul rând, serviciul medical gratuit de evacuare. Vom răspunde oricărei urgențe medicale și vom transporta pacientul până la cel mai apropiat spital. În al doilea rând, vom oferi educație sanitară. Foarte puțini cunosc principiile unui stil de viață sănătos. În al treilea rând, considerăm că un factor cheie pentru reușita noastră este comunicarea. Fiecare sat care are pistă are și radio. Așadar, pacienții vor ști când vom sosi.

- Ce fel de piste folosiți pentru aterizare?

- Lungimea pistelor variază între 300 și 500 de metri. Toate necesită experiența unui pilot de junglă încercat. Unele sunt riscante când sunt ude. Altele au condiții prielnice ale vântului dimineața, dar sunt dificile seara.

- Înfrunți o mulțime de provocări. Ne bucurăm că tu și Dumnezeu sunteți împreună în toate acestea. Am muncit prea mult ca acest avion să se prăbușească.

- Vă mulțumesc mult, prieteni. Am nevoie de rugăciunile voastre pentru înțelepciune și siguranță. A venit timpul să pilotez acest avion în Guyana. Îmi voi lua două zile să completez jurnalul de bord și să termin cu actele. Leif Aaen (un proaspăt absolvent al școlii de aviație Andrews, departamentul de întreținere a avioanelor) va fi copilotul meu în timpul acestei călătorii. Are de gând să rămână ca voluntar. Mă voi opri să petrec sfârșitul de săptămână cu familia mea în Illinois, după care ne vom îndrepta spre America de Sud.

De la Miami la Kaikan

Familia, vecinii și prietenii s-au strâns în jurul avionului pe gazonul fermei familiei Gates din Illinois. Vocea tatălui lui David, de obicei puternică, tremura acum, în timp ce se ruga: *Îți mulțumim, Doamne, pentru acest avion misionar. Trimite-Ți îngerii să le poarte de grijă lui David și lui Leif în timpul orelor lungi de zbor până în America de Sud. Ți-i consacram pe ei și acest avion, să-i folosești în lucrarea Ta din Guyana.*

Rulând avionul până la capătul pistei de iarbă, David și Leif au decolat în jurul orei 18. La prima oprire pentru alimentare, în Chattanooga, la 22:30, au umplut nu numai rezervoarele aripilor, ci și rezervorul ferry, de 60 de litri. Vremea frumoasă a făcut ca zborul lung care a durat toată noaptea până la Orlando, Florida, să devină o plăcere. Au aterizat la ora 5:00, au dormit 5 ore în carlingă, după care s-au îndreptat spre Aeroportul Internațional Opa Locka din Miami. Problemele pe care le aveau de rezolvat i-au ținut în Miami toată după-amiaza zilei de luni.

Marti, devreme, au realimentat avionul. Din cauza unei întreruperi de curent, birourile se aflau în întuneric, așa că David și-a completat diagrama de zbor și a plătit pentru combustibil

aproape prin întuneric. Pe la 7:00 erau în drum spre Stella Maris, o mică insulă din Bahamas.

În timp ce traversau Nassau, o voce de la punctul de control al traficului aerian i-a anunțat prin radio:

- V-ați uitat pașapoartele în Miami.

Imediat David a căutat în pachetul de la spate și le-a găsit. Fusese derutat de mesaj. Oare ce putea lipsi?

Când au realimentat în Stella Maris, Leif i-a împrumutat bani lui David pentru plată, ca să nu trebuiască să scotocească prin încărcătură după servieta sa. Mai târziu, noaptea, după ce au aterizat pe insula Grand Turk, David a tras bagajul ca să-și caute servieta în care avea banii. Cuprins de panică, a strigat:

- Leif, mi-am lăsat geanta în care aveam 2.000 de dolari în acel birou întunecos. Cele mai multe locuri unde vom alimenta nu vor accepta cărți de credit.

David a simțit că i se face rău de la stomac, în timp ce decola spre Puerto Rico. A vorbit mult cu Dumnezeu, singur, în timpul celui zbor de 5 ore, noaptea. *Tată ceresc, numai Tu ești la cârma acestui proiect, în ciuda deficiențelor mele și a lucrurilor făcute de mântuială. Dacă mi-am lăsat banii în Miami, Tu ne vei scoate din această încercătură. Tu știi dacă au fost găsiți și dacă banii sunt încă la locul lor. Stau liniștit în mâinile Tale.*

Din nou cuvintele lui Dumnezeu i-au adus asigurarea „Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor.” (Psalmi 107:13)

Imediat ce a coborât din avion în Aeroportul Internațional San Juan, s-a îndreptat spre un telefon public. Știa că angajații de la Corporația Aviatică din Miami lucrau 24 de ore pe zi. Funcționarul de serviciu pe care l-a întrebat i-a răspuns:

- Da, directorul a lăsat acest bilet pe care scrie: *Am găsit geanta lui David la ghișeu unde a plătit combustibilul. Am deschis-o, am văzut banii și i-am introdus imediat în seif. Spuneți-i lui Gates să sune mâine dimineață să aranjeze să-i ia.*

Plin de recunoștință și laudă pentru un Tată din cer care nu încetează să aibă grijă de copiii Săi plini de imperfecțiuni, David a dormit bine noaptea aceea.

A doua zi, dimineața, David a vorbit cu directoarea din Miami. I-a spus că va trimite banii prin transfer bancar.

- Voi trimite chiar acum servieta la Puerto Rico, a spus ea și a adăugat: Ne vom ocupa de această problemă, fără nici o obligație din partea dumneavoastră. La fel îi tratăm pe toți clienții noștri.

Cu toate că pierduse o zi din traseu așteptând să sosească pachetul, David a găsit bucurie în binecuvântările lui Dumnezeu și a folosit timpul cumpărând provizii și alte lucruri folositoare pentru drum. Știa că mai avea mult de zburat până să ajungă vineri în Guyana.

Avionul care transporta coletele a avut întârziere și a ajuns abia joi la 11:00, așa că David și Leif au decolat spre Martinica abia la 12:30. Norul mare de cenușă – datorat erupției recente a vulcanului Montserrat – i-a obligat să-și schimbe planul inițial de zbor, prelungindu-l cu 5 ore și încheind ziua aceea cu un apus splendid în Fort-de-France. Aici, David a trebuit să realimenteze, să ia un raport meteo și să prezinte planul de zbor, vorbind franceza cu accent spaniol.

Următoarea insulă pe care au oprit, St. Lucia, avea doi munți vulcanici. Adrenalina alerga prin sistemul nervos al lui David, în timp ce zbura la aproape 1.000 m deasupra piscurilor. Avionul era aruncat în sus și în jos de curenții de vânt turbulenți emanați de vulcan. *Îți mulțumesc, Doamne, pentru îngerii Tăi puternici care zboară lângă noi, s-a rugat el plin de recunoștință.*

Mai târziu, de-a lungul coastei St. Vincent, au apărut din întuneric mici pete de lumină care i-au făcut să se simtă mai confortabil. În cele din urmă, prin ceață și prin norii de joasă altitudine, David a zărit o lumină puternică dinspre Grenada. A început să se entuziasmeze, în timp ce conturul coastei din Trinidad începea să se arate la orizont.

- Am locuit aici trei ani și am ținut lecții de zbor pe acest aeroport, i-a spus David lui Leif. Sub noi se află Valea Maracas, unde am predat la Colegiul Uniunii Caraibelor.

Au aterizat la ora 21:30. Așteptând să treacă de vamă, l-a sunat pe șeful și prietenul său, Roland Thomson, trezorerul Uniunii, care a venit imediat să vadă avionul și să-l ajute la alimentare.

Acesta i-a invitat pe cei doi piloți să petreacă la el acasă cele câteva ore care mai rămâneau până dimineața.

Au decolat la 6:30 și au aterizat în Guyana după 3 ore și jumătate. Înainte de a ateriza pe micul aeroport din centrul Guyanei, David i-a explicat lui Leif:

- Ca să primim permisiunea de a zbura mai departe spre Kaikan, Dumnezeu va trebui să facă o minune. De obicei, durează săptămâni sau chiar luni după ce avionul a aterizat. Fiica mea, Katrina, va avea festivitatea de absolvire a clasei a opta. Îmi doresc atât de mult să fiu acolo pentru ea. Și festivitatea de absolvire a nepoatei mele, Kristen, are loc tot atunci. Să ne rugăm.

După ce a aterizat, câțiva mecanici de avioane îl priveau rulând pe pistă. Administratorul aeroportului i-a ordonat:

- Parcați avionul acolo, în colțul din spate. Nu-l veți mai pilota în curând.

- S-ar putea să aveți dreptate, dar eu nu cred că este cazul, i-a spus David. Eu cred că am să decolez imediat. Îmi permiteți să parchez aici până ce discut cu directorul aviației civile?

- De ce?

- Vreau să zbor în interior azi.

Toți ceilalți au râs.

- Nu s-a mai auzit așa ceva. Chiar când aducem noi avioane în țară trebuie să așteptăm 2 sau 3 luni. Cu siguranță, nu veți zbura nicăieri astăzi!

În drum spre biroul directorului aviației civile, David s-a rugat pentru făgăduința: „Cu Dumnezeu vom face mari isprăvi.” (Psalmi 108:13) În birou, i-a prezentat directorului asistent cererea sa.

- Chiar nu pot să vă las să zburati, i-a răspuns directorul asistent. Aveți nevoie de mai multă experiență.

- Zbor de 10 ani în junglă.

- Nu, nu, eu vreau să spun, mai multă experiență în Guyana.

- Am fost copilot și am participat la cel puțin zece aterizări deja cu Islanders și Cessna 206 în satul Kaikan, împreună cu piloți de taxi aerian. Sunt suficient de familiarizat cu ruta și câmpul de zbor. De ce mi-ar trebui mai mult de zece zboruri?

- Aveți nevoie de cel puțin 20 ca să vă obișnuți.
- Mă tem că după 20 de zboruri îmi veți spune că am nevoie de 40. Vă rog, pot vorbi chiar cu directorul?
- Sunteți norocos. Directorul este azi aici, dar nici el nu vă va lăsa să zburăți.
- Pot totuși să-l întâlnesc?

David s-a îndreptat spre biroul directorului, rugându-se între timp. Cuvintele directorului au fost la început aceleași:

- Nu, îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să zburăți la această destinație. Aveți nevoie de mai multă experiență. Trebuie să vă refuz cererea, deoarece zborul este prea periculos. Aveți nevoie de cel puțin 20 de zboruri.

Puțin descurajat, David a mai înălțat o rugăciune pentru călăuzire și a continuat:

- Nu vă supărați pe mine, dar mai am încă un argument în favoarea mea. Vedeți, familia mea locuiește în Kaikan și luni va avea loc festivitatea de absolvire a clasei a opta a fiicei și nepoatei mele. Am stat ceva timp în Statele Unite. Vă rog, aș fi atât de fericit să-mi văd familia și să pot participa la absolvire.

- Ziceți că familia nu locuiește în Georgetown?
- Nu, familia mea locuiește în Kaikan. În satul acela este casa noastră. Pista de aterizare este lângă casa mea. O cunosc foarte bine.

- O, asta schimbă tot. N-am știut că familia dumneavoastră locuiește acolo. Încrederea dumneavoastră este evidentă și molipsitoare. Aveți permisiunea mea pentru zbor. Vă rog, fiți atent. Stați să vă semnez formularul. Puteți pleca azi.

David a ieșit cu permisul în mână și cu o rugăciune în suflet. Administratorul aeroportului a rămas tablou când David i-a spus:

- Vă rog, alimentați avionul acesta, în timp ce eu prezint planul de zbor.

I-a întins celui care controla traficul aerian formularul cu permisiunea semnată de directorul aviației civile. Nimeni nu putea să creadă că i se îngăduise să zboare în interior în aceeași zi în care sosise în Guyana. Dar David știa că numai Dumnezeu putuse opera schimbarea de atitudine. În timp ce avionul său se

ridica de la pământ, și-a înălțat vocea spre cer: *Cu Dumnezeu nimic nu este imposibil!*

David a zburat 2 ore deasupra junglei, recunoscând puncte topografice peste tot de-a lungul drumului. Când a început să coboare în Kaikan, ochii i s-au umplut de lacrimi. Rulând pe pistă, au văzut întregul sat așteptând. Chiar înainte să-și desfacă centura

*David, Joe Alexander și Claude Anselmo
lucrând la avionul Cessna 150*

de siguranță și să iasă din avion, cei mai mulți dintre săteni se apropiaseră, încercând să-l îmbrățișeze toți deodată. Oamenii din sat au format un cerc în jurul avionului, pentru un serviciu special de mulțumire față de Dumnezeu, care făcuse toate aceste lucruri posibile.

David a rămas fără glas de câteva ori în timp ce-și revărsa recunoștința și bucuria față de Dumnezeu, pentru că avionul medical aterizase în sfârșit acasă, în Kaikan. Jungla a răsunat de laude pentru acest Dumnezeu minunat, căruia îi slujeau acești indieni. Becky și-a imaginat îngerii cântând cu ei la această primire călduroasă.

Cu 20 minute înainte de sosirea Sabatului, au ancorat avionul lângă arborii de mango.

Colegiul industrial al indienilor Davis

Faptul că David a reușit să cumpere un avion dovedea că lui Dumnezeu încă Îi place să facă minuni. Rămânea, însă, ca avionul să poată fi făcut operațional. Combustibilul este extrem de scump în Guyana, mai ales în interior. Dar, prin credință, Serviciul Medical Adventist de Aviație din Guyana a început să transporte pacienți la spital și să-i aducă înapoi.

De fiecare dată când David cheltuia bani pentru mâncare, medicamente sau combustibil, cineva venea și lăsa un dar, spunând:

- Mă simt îndemnat să vă ofer această sumă pentru cheltuielile voastre.

Această practică – de a da și a primi mai mult în schimb, a început să se cuibărească în mintea lui David. *A dăruii înseamnă a primi.* Asta se întâmplă când Dumnezeu este Finanțatorul tău.

Odată, le-a parvenit o sumă mare de bani.

- Facem ceva ce nu trebuie? I-a întrebat Becky. Poate nu cheltuim suficient pentru nevoile de aici. Nu cumva Dumnezeu ne transmite că vrea să gândim și să acționăm mai îndrăzneț, să facem mai mult pentru acești oameni?

- Mie așa mi se pare. Mi-am dat seama că adolescenții au nevoie de o școală în afară de cea primară (clasele I-V) și gimnaziu (clasele VI-VIII). Eu resimt lipsa unei astfel de școli care să pregătească tineretul pentru slujire. Stau pe aici și lăncezesc. Unii chiar dau de necazuri.

Becky și-a rotit brațul într-un cerc.

- Prea mulți dintre tinerii noștri din aceste sate se îndepărtează de Biserica lui Dumnezeu.

- Ai dreptate. Au nevoie de o școală cu un internat. Hai să o construim. Entuziasmul lui David creștea. Până în 1963, misionarii au condus o școală care dădea rezultate lângă Paruima. Când un nou guvern a preluat puterea, totul a fost închis. Familia Toll, obligată să plece, a închis școala în 1964. Trebuie să verificăm locul acela. Este cam un kilometru din sat până acolo. Am înțeles că pământul este extrem de roditor în acea regiune. Crește orice.

Totdeauna un om de acțiune, David a făcut pregătiri să zboare spre pista din Paruima, care fusese construită de William Toll cu mulți ani în urmă. A înconjurat satul de mai multe ori, pentru a-i atenționa pe oameni să-i iasă în întâmpinare pe pista de dincolo de râul Kamarang. A remarcat frumosul ținut de dedesubt – satul construit pe peninsulă, înconjurat din trei părți de râul Kamarang, a cărui apă era curată, dar întunecată datorită copacilor și rădăcinilor de pe malurile sale. Apoi a înconjurat ceea ce odată fusese campusul unei școli. Se vedeau câteva case mici înclinate și una mai mare, care fusese casa misionarilor. Pe fundalul acestui mic campus se vedea maiestuos Muntele Ploii, iar de partea cealaltă, pădurea tropicală neatinsă.

David vorbea cu Dumnezeu în tipul aterizării: *Dă-le oamenilor viziune. Acum vedem numai pustiu și ruine. Nici urmă de tineri, numai junglă. Dar Tu poți să schimbi toate astea.*

La sol, David a stabilit o întâlnire cu consiliul orașului Paruima. Pentru că vorbeau un dialect pe care nu-l înțelegea, adusesese cu el un prieten din Kaikan, Albert Anthon, care să traducă pentru el.

- Ați vrea să aveți o școală cu instruire Biblică aici? - Da, am vrea. Dar de unde vom lua profesori?

- Din același loc de unde vor veni banii. Dumnezeu va trebui

să facă o minune. Întrebarea mea este: veți face tot ce depinde de voi? Veți lucra din greu?

S-au gândit un timp.

- Vom lua bani pentru copacii pe care-i vom doborî și pentru scândurile pe care le vom tăia, a spus purtătorul de cuvânt și a numit o sumă.

- Stați puțin, a întrerupt David. Acesta este proiectul vostru, nu al meu. Eu nu vin aici cu bani. Dacă vreți o școală, voi o construiți. Eu voi aduce benzină și ferăstraie cu lanț, dar voi trebuie să o construiți. Dumnezeu se va ocupa de nevoile noastre.

- Bine, ne veți plăti munca și...

- Nu, nu, nu. Aici nu vorbim de muncă plătită și câștigat bani.

Întrebarea este: vreți această școală sau nu?

Cei din consiliu au început să vorbească între ei. Translatorul lui David îl informa – din când în când – despre direcția conversației. Discutau despre tarifele standard ale fiecărui sat pentru serviciile prestate și cu cât va trebui plătit fiecare. David a intervenit din nou.

- Uitați, oameni buni, dacă vrem cu adevărat să construim o școală, trebuie să avem o relație de dăruire-dăruire și câștig-câștig. Voi aduceți munca și chereșteaua. Eu voi furniza combustibilul și echipamentul. Sincer, nu am banii acum. Știu că Dumnezeu va acoperi toate necesitățile noastre. Întotdeauna face lucrul acesta. Dar, dacă nu vreți să lucrați, voi merge în alt sat.

Femeile, tinerii și copiii ascultaseră încordați, stând în picioare în jurul primăriei. David îi auzea pe cei de afară strigând prin ferestrele deschise la membrii consiliului. L-a întrebat pe Albert ce spuneau.

- Femeile le spun bărbaților: „Nu fiți proști. Nu mai avem școală aici de 30 de ani. Dacă voi nu vă faceți partea, niciodată nu vom mai avea o școală aici.”

Îndrumați de cei de afară, n-a durat mult și cei din consiliu au luat hotărârea:

- Ne vom apuca de muncă. Ne vom face partea.

- Excelent! a exclamat David. Aceasta va fi o soluție de câștig pentru ambele părți, în timp ce vom lucra cu Dumnezeu.

David a dat mâna cu membrii consiliului, care zâmbeau în semn de aprobare.

- Acum, haideți să facem planurile. Mai întâi, trebuie să reparăm casa cea veche și încăpătoare care a fost construită în anii 1950. Va fi potrivită pentru dormitorul elevelor și profesoarelor. Iar casele mai mici pot funcționa provizoriu ca dormitoare pentru băieți, profesori și familiști. Se pare că prin acoperișuri trece apa și nici podelele nu sunt prea sigure, dar datorită îndemnării voastre la reparații, acestea vor putea fi folosite o vreme, până vom construi o clădire mai mare.

Impulsionați de viziunea și credința lui David, I-au cerut lui Dumnezeu călăuzire pentru planuri înțelepte. După o dezbatere lungă, David a rezumat proiectele pe care le făcuseră.

- Prima noastră construcție va avea două nivele. La etaj vor fi, pentru început, dormitoarele băieților, iar la parter vor fi trei clase și două birouri mici pentru profesori. A doua clădire va fi un centru religios cu clase pentru programul de instruire al lucrătorilor biblici și o capelă la parter. Etajul va găzdui biblioteca, centrul audiovizual și încă o clasă.

Cu o lună înainte de începerea săpăturilor, muncitorii din sat au curățat șantierul de tufișuri și au împrejmuit zona. Pe 4 octombrie 1997, o mulțime de oameni a umplut biserica adventistă de pe dealul de deasupra râului. La ora 15, câțiva oameni au mers un kilometru pe drumul de la Paruima până la școală, în timp ce alții au călătorit în canoe până la șantierul școlii ca să ia parte la serviciul special pentru punerea temeliei.

David, ultimul care a luat cuvântul la acel serviciu, a anunțat:

- Această școală se va concentra asupra planului lui Dumnezeu. Toate cursurile și munca studenților arată spre slujirea lui Christos prin slujirea semenilor. Nu uitați, aceasta este școala lui Dumnezeu. El finanțează întregul proiect. Numai mergând înainte – prin credință – Dumnezeu ne va asigura că untdelemnul din vas nu va scădea. Mulți tineri din satele înconjurătoare vor avea șansa să capete o educație academică și instruire practică într-un mediu hristocentric. Rugați-vă în fiecare zi pentru acest proiect.

Construcția a început imediat. Au tăiat cu ferăstraiile cu lanț copaci din junglă și au făcut din ei cherestea. Era o muncă istovitoare să târască lemnul verde și greu kilometri întregi în afara junglei, dar oamenii din Paruima munceau cu dragoste și credința că Dumnezeu va acoperi toate necesitățile. Totul mergea bine și fondurile continuau să vină.

Lucrul la școală avansa, iar David își continua programul încărcat de zbor. Compania din Georgetown care furniza combustibil pentru avionul său îi permitea să alimenteze de câte ori avea nevoie, cu condiția să plătească la sfârșitul lunii.

Câteva luni, au intrat fonduri suficiente să acopere plata combustibilului. Dar într-una dintre luni avea de plătit o factură de 1.000 de dolari.

Plata trebuia făcută în două zile. David și-a verificat contul bancar și a descoperit acolo doar 200 de dolari. A scos banii și i-a scris prin email tatălui său, să-l întrebe dacă nu cumva mai primise ceva donații. Răspunsul

Prima construcție nouă a Colegiului industrial al indienilor Davis

a fost negativ, dar a fost însoțit de încurajarea că vor face din problema aceasta un subiect special de rugăciune pentru seara respectivă. Când David a transmis prin radio în Kaikan că are nevoie de rugăciune, cumnatul său, Ted, a intervenit cu altă sută de dolari. Cu toate acestea, era departe de cei 1.000 dolari de care avea nevoie.

Dezorientat, David s-a rugat: *Doamne, la Tine sunt toate fondurile. Tu ai fi putut să ne acoperi toate necesitățile până acum. Știi că nu am acces la nici un fel de fonduri, cu excepția celor pe care mi le trimiți Tu. Dacă nu fac rost de bani să plătesc facturile, voi fi obligat să las la*

sol avionul și să sistez construcția din Paruima. De ce ne-ai aduce până aici, pentru ca apoi să oprești lucrarea? Vrei să se răspândească vestea în sate că Dumnezeu nu a fost în stare să procure fondurile necesare luna aceasta?

Pacea a coborât peste David, odată ce și-a amintit că „Dumnezeu are o mie de căi să ne scoată din nevoi, căi despre care noi nu știm nimic.”

Biserica din Paruima

A dormit bine noaptea aceea. S-a trezit dimineața devreme și și-a început închinarea. S-a rugat din nou: *Doamne, dă-mi pace. Știi că sunt gata să opresc lucrările, dacă asta vrei să fac. Dar refuz să cred că ne-ai condus atât de*

departe, pentru ca apoi să permiți oprirea fondurilor.

A ales pentru studiu 1 Împărați 17 și a citit despre Ilie și văduva din Sarepta și despre rezerva de untdelemn care se reînnoia zilnic. Deodată, i-a venit un gând. *Fă ca văduva, folosește ce ai. Dar, Doamne, a obiectat el, eu nu am nevoie de untdelemn, mie îmi trebuie bani.* Nu putea rezista impresiei copleșitoare care pusese stăpânire pe el, că trebuie cel puțin să numere ceea ce are. *Nu are nici un rost, a spus discutând cu el însuși. Doar știi câți bani am. Tocmai i-am scos de la bancă.* Dar, datorită convingerii foarte puternice, a hotărât să nu se mai împotrivească. Pur și simplu va număra banii și va avea încă o dată dovada. David și-a deschis servieta și a scos plicul de la bancă. A fost surprins să descopere multe bancnote de 20 dolari și câteva de 100 pe care nu le văzuse mai înainte. A numărat din nou și din nou banii. Nu putea să creadă că în total erau 1.050 dolari, mai mult decât suficient pentru plata combustibilului.

David a căzut în genunchi, cu inima plină de recunoștință. *Doamne, mulțumesc pentru că Ți-ai trimis îngerii să pună acești bani*

aici. Tu ne-ai trimis din nou fonduri. Și-a deschis Biblia și a citit cu voce tare din Psalmul 103:2 „Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!” A vorbit cu familia sa prin radio și i-a scris prin email tatălui său despre minunea care avusese loc. Tânăra care a primit fondurile pentru a plăti combustibilul a comentat:

- Căpitane Gates, ne place să facem afaceri cu dumneavoastră, pentru că întotdeauna vă plătiți facturile.

Dumnezeu este onorat când copiii Săi pot să-și plătească facturile la timp, și-a spus David.

Șase luni mai târziu, David a făcut următorul anunț pentru toți cei din împrejurimi:

- Pregătiți-vă pentru începerea școlii. Clădirile care vor funcționa provizoriu au fost reparate. Deși clădirea cea nouă nu este încă gata, Dumnezeu ne va trimite curând profesori.

- Cum să începă școala fără profesori? întrebau părinții sceptici.

- Învăț de la Dumnezeu un lucru. Nu contează ce ai sau ce nu ai. Important este să faci ceea ce Dumnezeu vrea să faci. El răspunde de consecințe, nu eu, nici tu. Hai să anunțăm ziua începerii și să vedem ce va face Dumnezeu.

- În fiecare zi, studenții și profesorii vor lucra la fermă, în grădini, la bucătărie, sau vor face curățenie în campus. Părinții vor furniza mâncarea, până când grădinile vor începe să producă. După-amiaza, studenții vor participa la cursuri de engleză, spaniolă, religie și muzică, a concluzionat David.

Cu două săptămâni înainte de începerea școlii, Dumnezeu a mișcat două familii tinere de origine franceză, Gotin și Mathieu, din Guadelupa și Martinica, să predea ca voluntari în condiții temporare în primul an. Văzând cum S-a îngrijit Dumnezeu ca ei să aibă profesori, entuziasmul oamenilor din Paruima a luat avânt.

Fiecare sătean s-a oferit să lucreze o zi pe săptămână ca voluntar la construcție. Având clar în minte finalul, au pus deoparte o săptămână întreagă din aprilie ca să pună la punct ultimele detalii ale școlii cu etaj. Viitorii elevi au venit cu patru luni

mai devreme să planteze, să curețe terenurile, să repare casele deja existente și să construiască adăposturi temporare cu acoperișuri de stuf pentru gătit și pentru depozitat provizii. David a adus cu avionul 100 kg de orez, 50 kg de mazăre boabe și 50 kg de făină, toate donate pentru masa de prânz a voluntarilor. Probabil că Dumnezeu zâmbea privind la copiii Lui fericiți, care se pregăteau pentru ceremonia de dedicare a primei clădiri.

O săptămână mai târziu, Roland Thomson, trezorerul Uniunii Caraibelor, împreună cu alți vizitatori de la Universitatea Andrews, au zburat spre Paruima pentru ceremonia de punere a temeliei bibliotecii și centrului religios. Reprezentând Departamentul Misiunii Globale al Uniunii, Thomson și-a exprimat recunoștința față de lucrarea pe care o făceau și le-a oferit din partea Uniunii un cadou financiar generos ca să poată începe lucrarea de evanghelizare.

După optsprezece luni de muncă, la mijlocul lunii octombrie 1998, Colegiul Industrial al Indienilor Davis din Paruima și-a deschis oficial ușile pentru 31 de elevi, fiind singura școală adventistă din Guyana în ultimii treizeci de ani. Această primă serie de elevi consacrați, selectați cu grijă din mai mulți înscriși, proveneau din șapte sate ale junglei. Patru membri ai corpului profesoral și trei membri ai personalului local, toți voluntari, s-au dedicat oferirii unei educații creștine solide acestor elevi care urmau să fie instruiți. Fiecare elev muncea patru ore dimineața și învăța patru ore după-amiaza.

Pentru că școala nu pretindea bani pentru cursuri, se ridica problema hranei pentru elevi. Mulți dintre ei veneau din satele junglei, iar cei care veneau din Venezuela parcuseseră o bună distanță peste munți și nu putuseră să transporte prea multă mâncare. Și nici părinții lor nu puteau să aducă în fiecare săptămână alimente. Știind că Dumnezeu trebuia să aibă un plan, misionarii s-au rugat.

Când s-a trezit a doua zi de dimineață, David și-a amintit că întâlnise o femeie numită Norma Thomas, care era conducătorul satului Kamarang și reprezentant regional al SIMAP, organizația non-guvernamentală care furniza mâncare pentru amerindienii

care munceau în satele lor ca să îmbunătățească nivelul de trai. David i-a făcut o vizită. Când i-a împărtășit problemele școlii, aceasta a zâmbit.

- Căpitane Gates, săptămâna trecută am primit peste o tonă de alimente din Norvegia, o gamă largă de produse. Ne grăbim să descoperim astfel de proiecte unde putem descărca această cantitate imensă de alimente. Sunt convinsă că organizația noastră va aproba cererea aceasta pentru primul an, până când ferma voastră va începe să producă. Voi cere ca fiecare elev să primească mâncare și – de asemenea – ca zborul avioanelor care vor transporta alimentele în Paruima să fie suportat de noi.

Încă înainte de a primi proviziile promise, la școală au început să fie aduse alimente. Elevii și personalul s-au rugat ca Dumnezeu să acopere lipsurile lor. În aceeași zi, a sosit o canoe cu mâncare trimisă de părinții grijulii. Fără ajutorul părinților, elevii ar fi suferit de foame. Săptămâna următoare a sosit un avion cu 350 kg de alimente. Dumnezeu auzise și împlinise rugăciunea.

În timpul aceluși prim an, David a zburat aproape 1.000 de ore. Vremea urâtă l-a ținut la sol câteva zile. În Sabat zbura numai pentru urgențe medicale extreme sau ca să predice într-un alt sat. Petrecea astfel între cinci și opt ore pe zi în aer, făcând câteodată șaptesprezece zboruri într-o singură zi. Noaptea adormea extenuat.

Cine plătea facturile pentru combustibil? Dumnezeu trimitea la timp oameni care ofereau fondurile necesare.

Cum s-a folosit Dumnezeu de acest mic avion ca să deschidă uși pentru predicarea Evangheliei? Multe sate erau ostile adventiștilor de ziua a șaptea. În unele dintre ele, oamenii aruncau cu pietre în vizitatorii adventiști, până când aceștia părăseau satul. David s-a izbit de aceeași atitudine ostilă când a aterizat într-un sat ca să ia pacientul și să-l ducă la medic. Într-o zi, pastorul bisericii metodiste s-a aventurat până aproape de avion.

Înainte de a decola, David l-a invitat:

- Frate pastor, nu ați vrea să ne conduceți în rugăciune?
- Eu?
- Da, sunteți pastor, nu-i așa?

- Sunt, a confirmat el. Să ne plecăm capetele în rugăciune, în timp ce eu Îl voi ruga pe Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele Gates, avionul și pe pacient.

După aceasta, pastorul venea de fiecare dată să-l întâlnească. Iar David îl ruga întotdeauna să se roage.

Mai târziu, a îndrăznit să se apropie și pastorul bisericii „Aleluia”. David l-a rugat și pe el să se roage. Aceste contacte au devenit din ce în ce mai prietenoase. În cele din urmă, David a cerut o întâlnire cu membrii consiliului acestui sat cândva ostil.

- Ar fi posibil să vă aduc o serie de casete video? Noi le spunem NET '95. Lucrătorul nostru, care este tot amerindian, va aduce un video-proiector, un ecran mare și un generator. Mark Finley, vorbitorul, prezintă într-un mod fascinant adevăruri biblice. Cinci săptămâni vă vom prezenta o serie de predici evanghelistice.

Înainte, sătenii ar fi aruncat cu pietre în David, dar acum, consiliul local a votat “Da” în unanimitate. După aceea, pastorul metodist a ridicat mâna.

- Eu vreau să aduc toate scaunele din biserica mea pentru ca această întâlnire să poată avea loc, a anunțat el.

În fiecare seară, oamenii din sat umpleau primăria. Ca o concluzie a seriilor video, aproape o treime dintre ei au fost botezați. Mulți veneau de la biserica metodistă, iar pastorul lor părea să nu aibă nici o problemă în legătură cu aceasta. L-a întrebat pe David:

- Mi-ați putea împrumuta video-proiectorul din când în când?

- Frate pastor, voi fi bucuros să vi-l împrumut, oricând veți avea nevoie de el. Astfel, Dumnezeu a folosit respectul, dragostea, amabilitatea și lucrarea medicală care se făcea datorită avionului, pentru a deschide noi uși.

Acasă, într-o seară, în timp ce se închinau lui Dumnezeu, Becky i-a spus lui David:

- Dumnezeu a deschis deja în fața noastră ocazii și provocări mărețe. Noi am decis să-L punem la încercare să vedem dacă Își ține promisiunile. Și, cu adevărat, familia noastră este de acord cu

Pavel, în Romani 4:21: „fiind deplin încredințat că El poate să și împlinească ce făgăduiește.”

Probleme în întuneric

Peste câteva săptămâni, David și fiica sa cea mare, Katie, au zburat spre Georgetown, cu o listă lungă de probleme de rezolvat. După ce și-au terminat treaba, au rămas câteva ore la biroul administrativ al Conferinței Guyana, pentru a răspunde la corespondența email. După lăsarea serii, au luat un taxi spre Spitalul Davis Memorial, unde rezervaseră camere.

- Șofer, a spus David, te rog să ne lași lângă magazinul care se află la câteva străzi depărtare de spital. Trebuie să cumpărăm ceva pentru masa de seară.

Ducând în mâini pachetele cu alimente, iar David ținându-și strâns servieta, s-au grăbit să parcurgă distanța scurtă pe care o mai aveau de străbătut până la spital. David mersese de multe ori pe strada aceea, dar acum se simțea extrem de neliniștit. Încearca îngerul său păzitor să-i transmită ceva? În fața lor a văzut trei tineri pe care-i mai văzuse, genul acela care întotdeauna îi agresează verbal pe trecători. Mergând repede, David a privit în spate, dar nu a văzut pe nimeni urmărindu-i.

Când au trecut colțul și au văzut luminile spitalului, David s-a liniștit și i-a spus lui Katie:

- Nu mai avem decât 5 metri până la poarta spitalului. Sunt atât de recunoscător pentru îngerii noștri păzitori care merg alături de noi în întuneric. Îmi place mult făgăduința: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.”

Câteva secunde mai târziu, David a primit în cap câteva lovituri de măciucă. Și-a pierdut echilibrul și a căzut în față. Katie a țipat când cineva a prins-o din spate și a lovit-o în cap. David și-a strâns mai tare mâna pe servietă, în timp ce încercau să i-o smulgă. Mâncarea din pachete s-a împrăștiat în jurul lor. David l-a văzut pe unul dintre bărbați ținând-o pe Katie cu o mână, în timp ce cu cealaltă ținea o măciucă de lemn. O altă lovitură l-a izbit în partea dreaptă a feței. A recunoscut un bărbat pe care-l mai văzuse în timp ce mergeau. Katie țipa întruna. Cu mâna liberă, David a prins-o de picior. Simțea că nu trebuie să fie despărțită de el. A început și el să strige „Ajutor!”, sperând că-i vor auzi gardienii spitalului.

Nepuțând să înșface servieta lui David, celălalt atacator a început să-i caute în buzunarele de la pantaloni. Din fericire, David le golise înainte de a o apuca pe strada întunecoasă. Chiar în acel moment a trecut pe acolo o mașină care și-a fixat luminile asupra lor. Amândoi atacatorii au dispărut imediat. Doi gardieni de la spital și câțiva asistenți medicali, care auziseră țipetele, au venit alergând.

- O, sunteți dumneavoastră, Doctor Gates și fiica! Ne pare atât de rău. Titlul de „Doctor” rămăsese din anii în care David predase la Colegiul Uniunii Caraibelor din Trinidad.

I-au ajutat pe David și pe Katie să intre, le-au oferit primul ajutor și au sunat la poliție. Până au ajuns cei trei ofițeri de la poliție, durerea de cap a lui David începuse să scadă. Dr. Larra a completat fișele medicale.

- Vă simțiți în stare să mergeți cu noi cu camioneta să identificați locul de unde ați cumpărat mâncarea și drumul pe care ați venit? a întrebat un ofițer de poliție.

- Da, cred că da.

Când mașina poliției a ajuns la capătul străzii, David i-a văzut pe cei trei stând acolo ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Arătând spre ei, David a șoptit:

- Aceștia sunt cei care ne-au atacat.

Imediat, polițiștii au oprit și le-au ordonat celor trei să urce în mașină, apoi s-au îndreptat spre secția de poliție. În lumină mai bună, David i-a identificat pe doi dintre ei ca fiind agresorii săi. Cu toate că ei negau că ar fi fost implicați, David a dat o declarație completă a ceea ce se întâmplase. Celui de-al treilea suspect i s-a dat drumul, iar ceilalți doi au fost arestați.

- Sunt foarte obosit și nu mă simt bine. Este ora 1 dimineața. Duceți-mă, vă rog, la spital, ca să pot dormi.

- Vom fi bucuroși să facem aceasta, dacă ne promiteți că vă întoarceți mâine cu fiica dumneavoastră pentru mai multe cercetări.

A doua zi dimineața, gardianul care-i văzuse pe atacatori în lumina mașinii, a luat împreună cu David și Katie un taxi până la secția de poliție. Polițiștii i-au introdus separat în camera în care erau agresorii. Legea din Guyana pretinde ca acuzatorul să-l identifice pe acuzat pășind în față și atingându-l. Această procedură a înspăimântat-o pe Katie, care a cedat nervos din cauza stresului. A început să plângă, neputând să răspundă întrebărilor care i se puneau. David se ruga: *Doamne, dă-i curaj!*

Ofițerul de poliție i-a permis lui David să vină în încăpere s-o ajute. După câteva minute a reușit să se adune, și-a încheiat declarația și a semnat-o.

După acest chin, au intrat într-o cofetărie, s-au prăbușit pe scaune, și după un suc de ananas și de cireșe, și-au recăpătat energia.

- Tata, de ce n-au intervenit îngerii noștri noaptea trecută? a întrebat Katie.

- Draga mea, uneori Dumnezeu îngăduie durerea și pierderea. Nu știi să-ți răspund de ce. Dar într-o zi vom înțelege, așa cum a înțeles și Iov, că puterea lui Dumnezeu care ne susține nu eșuează niciodată atunci când avem încredere în El. Nu ne-a părăsit și nici nu a renunțat la noi, cu toate că amândoi am simțit loviturile în cap și am făcut vânătăi. Hai să ne rugăm ca Ieremia: „Vindecă-mă, Tu, Doamne și voi fi vindecat; mântuiește-mă și voi fi mântuit; căci Tu ești slava mea.” (Ieremia 17:14)

Viata într-un sat din junglă

David și Becky se confruntau permanent cu pericolul celei mai grele boli de origine parazitară de la tropice – malaria. Această boală îngrozitoare aproape că produsese o epidemie în Kaikan. Ca lucrurile să fie și mai complicate, trebuia să-și dea seama de care dintre cele două tipuri de malarie suferea pacientul, ca să-i poată administra tratamentul corect. *Plasmodium vivax* răspundea la clorochină și primachină, dar *Plasmodium falciparum*, o formă mult mai serioasă și de cele mai multe ori fatală, cerea chinină și alte medicamente.

Odată, aproape de miezul nopții, s-au trezit din cauză că cineva bătea puternic la ușă. O voce îngrijorată a strigat:

- Ingrid vomită din nou.
- Vin imediat, a răspuns mama lui Becky.
- Merg cu tine, mamă.

Cele două și-au pus pantaloni și pantofi care să le protejeze de șerpi.

Un nou sătean, Errol, și cea cu care trăia în concubinaj, Ingrid, părinți a doi copii – Tyza, în vârstă de un an, și Nicoleta, de două

luni - veniseră în Kaikan cu câteva luni înainte, pentru a sta cu Lucita, sora lui Errol, și soțul ei, Freeman, care aveau trei copii. Locuiau toți într-o casă mică de 3 m pe 4 m.

Ingrid în comă cauzată de malarie

Ingrid suferea de o formă gravă a malariei. Era atât de bolnavă, încât nici nu putea să-și alăpteze copilul. Curând, micuța Tyza a fost mușcată și s-a infectat, apoi Freeman, soțul Lucitei. Freeman fusese bolnav luni întregi. Ajunsesese

atât de slab și fără vlagă, încât David îl dusesse cu avionul în Georgetown, la spitalul guvernamental. Acum Freeman suferea o recidivă și tremura ca o frunză din cauza frisoanelor.

Cu atâția bolnavi, casa Lucitei semăna cu un spital. Ingrid continua să vomite. Micuța Tyza ardea de febră. Pentru că Ingrid vomita medicamentele, Becky și mama ei, Patti, i le-au administrat intravenos.

Dimineața următoare, Ingrid părea mai bine, dar starea de slăbiciune a lui Freeman nu i-a permis nici măcar să ajungă până la pistă. Cum nimeni nu știa când avea să se întoarcă David din zborul pe care-l făcea atunci, doi bărbați au întins un hamac pe o prăjină lungă și l-au transportat pe Freeman până la clădirea medicală din apropierea pistei. David s-a întors prea târziu ca să-l transporte noaptea aceea în Georgetown. Florenția Peters, care lucra pentru sănătatea comunității locale, i-a pregătit un loc unde să se odihnească, iar Lucita a rămas peste noapte cu el. Errol a rămas acasă cu Ingrid și copiii.

Când Ingrid a început iar să vomite, Errol i-a lăsat în casă și a alergat disperat la familia Gates, care locuia în apropiere. Fără

lanternă, pe o noapte foarte întunecoasă, a reușit să urmeze cărarea fără să calce pe nici un șarpe.

Mama lui Becky și Errol au fugit înapoi acasă. După injecție, în timp ce se întorcea pe partea cealaltă, Ingrid a șoptit:

- Mă simt atât de rău! Nu cred că voi supraviețui.

A doua zi, dimineața devreme, David a plecat să-l ducă pe Freeman la Georgetown. Cam peste o oră, Becky s-a dus să vadă cum se mai simțea Ingrid. Din moment ce nu mai vomitase, Becky i-a administrat medicamentele oral, întrebându-se de ce părea atât de neobișnuit de somnolentă.

Din cauza tuturor acestor cazuri de malarie în Kaikan, David a adus un lucrător medical care să le ia tuturor probe de sânge. Lucrătorul medical stătea de vorbă cu Becky și mama ei sub pomul de mango de lângă casa lor, când l-au văzut pe băiețelul Lucitei venind în fugă.

Ted Burgdorff îl tratează pe Leif Aen, unul dintre studenții misionari, după ce acesta a fost mușcat de un șarpe veninos

Câteva momente mai târziu, au auzit bocete. Un junghi de teamă a străpuns inima lui Becky. Nu mai era timp să-și caute sandalele. Alerga desculță și se ruga. Mama ei o urma la mică distanță. Oamenii care se înghesuiseră în prag au lăsat-o să intre. Errol țipa isteric:

- Moare! Moare! Oh, Ingrid, te rog să nu mori! Dacă te faci bine, am să mă căsătoresc cu tine.

- Semnele vitale și culoarea sunt bune, a șoptit mama lui Becky.

După o scurtă privire, și-au dat seama că Ingrid zăcea inconștientă în hamacul ei. Punându-și mâinile pe umerii lui Errol, Becky l-a întrebat:

- Nu știi dacă tu ești creștin, dar îmi dai voie să mă rog lui Dumnezeu pentru Ingrid?

- Oh, da, a fost el repede de acord.

În timpul rugăciunii, el s-a liniștit.

Becky a fugit înapoi acasă și a sunat urgent prin radio:

- David, întoarce-te imediat ce-l lași pe Freeman. Avem alt pacient în stare critică.

Doua ore și jumătate mai târziu l-a auzit rulând pe pistă.

Errol împreună cu alt bărbat au întins din nou hamacul pe prăjină. Ținând într-o mână punga cu perfuzia și în cealaltă o umbrelă, Becky proteja de soare fața palidă a lui Ingrid. David a împins la maximum în spate scaunul pasagerului, l-a fixat pe Errol cu centura de siguranță a scaunului de catapultare și a întins un sac de dormit pe jos. Au întins-o pe Ingrid jos cu capul în poala lui Errol și i-au legat centura de siguranță de la scaunul pasagerului. David a legat punga cu perfuzia de un cârlig de pe plafon.

Micul grup s-a adunat în jurul avionului să-I ceară lui Dumnezeu călăuzire și însănătoșire. După ce David a decolat, Becky a rugat prin radio un prieten să întâmpine avionul și să ducă pacientul inconștient la spital. Apoi, ea și fetele sale le-au luat pe fetițele lui Ingrid acasă la ele până când Lucita, care preda la școală în fiecare dimineață, se întorcea acasă să aibă grijă de ele.

În seara aceea de vineri, familia s-a bucurat când a auzit avionul întorcându-se chiar înainte de apusul soarelui. După ce s-au adunat să sărbătorească Sabatul, Becky s-a rugat: *Cum putem să îți mulțumim, Doamne, pentru acest mic avion care aduce viață și ajutor acestor oameni deosebiți? Ne bucurăm mult, așa cum S-a bucurat și Iisus ajutându-i pe ceilalți în problemele de sănătate. Acum, Doamne, fie ca ei să înțeleagă dragostea Ta cea mare.*

După două zile, un raport radio le dădea de știre că Ingrid se simțea ceva mai bine, dar Errol avea acum febră mare din cauza malariei.

În săptămânile care au urmat, părea că îngerii răi se delectau

plănuind o serie de probleme pentru misionari. David și Becky s-au oferit să ajute niște săteni să-și strângă recoltele. Urmându-i pe săteni prin junglă, David își legăna maceta foarte ascuțită. Dintr-odată și-a lovit genunchiul, făcând o tăietură prin blugi. Cinci copii au fost necesare pentru a închide rana.

În aceeași zi, Leif, studentul misionar de la Universitatea Andrews care-i fusese co-pilot până în Guyana, luase copiii să se joace cu ei la râu. A sărit și s-a tăiat la cap de un obiect ascuțit, provocându-și o rană adâncă.

La puțin timp după aceasta, Ted – folosind o daltă în timp ce lucra la un lemn – a lovit un nod. Dalta a alunecat și s-a tăiat la două degete de la mâna stângă. Unul dintre aceste degete avea deja o mușcătură de origine necunoscută, care începuse să se umfle și părea să fie o infecție. Acum de două ori mai mare datorită umflăturii, degetul nu răspundea la unguente cu antibiotic sau la hidroterapie. A treia zi îi apăruseră deja pe braț striuri roșii. Foarte îngrijorată, soția lui, Betsy, se ruga în timp ce-i aplica niște cataplasme cu cărbune. Totuși, situația degetului se înrăutățea. A patra zi, degetul și-a reluat circulația și striurile s-au retras. După trei săptămâni, umflătura se micșorase, deși pielea rămăsese inflamată. Au mai trecut câteva săptămâni până ce degetul a revenit la normal. Localnicii erau de părere că un scorpion, un miriapod sau un păianjen provocase necazul.

Ca o încoronare a acestor accidente, un grup de oameni a plecat de acasă vineri seara spre biserică. Leif, care mergea în spatele grupului celui mai mare, a observat o bucată de stofă gri în timp ce urca dealul. *Am să o arunc, s-a gândit el. Arată ca un șarpe și s-ar putea să sperie pe cineva.* A ridicat materialul, a făcut câțiva pași în afara potecii și a azvârlit-o departe. Fiind încălțat doar cu sandale, a călcat pe un șarpe veninos, o viperă ascunsă în iarbă și a simțit o mușcătură la degetul de la picior.

Auzindu-l pe Leif țipând, Ted a alergat înapoi și a început imediat să sugă sângele din rană. Unul dintre copii s-a întors în fugă acasă după cărbune și un bandaj cu gheață. Adulții din grup l-au ridicat pe Leif și l-au dus înapoi în casă.

Dumnezeu făcuse în așa fel încât, mai înainte cu câteva zile,

Ted să citească un buletin de știri primit prin Internet de la un prieten, despre tratamentele cu șocuri în cazul mușcăturii de șarpe. Împărtășise aceasta familiei și au discutat problema pe îndelete. Gândindu-se la ceea ce citise recent, Ted a conectat un fir la contactul mașinii de tăiat buruieni și a început să-i administreze lui Leif șocuri electrice de mică intensitate la intervale de cincisprezece minute, plecând de la locul mușcăturii și mărind apoi suprafața, pe măsură ce timpul se scurgea.

Cum în Guyana nu există nici un antidot pentru mușcătura de șarpe, tratamentul cu cărbune era tot ce aveau la dispoziție. Leif suferea dureri cumplite, dar de fiecare dată când îi aplicau alifie cu cărbune, simțea o ameliorare. Când durerea revenea, îi aplicau din nou cărbune și durerea se calma. Noaptea aceea i-au schimbat continuu cataplasme cu cărbune.

În junglă s-a dus repede vorba despre aceasta. Curând, jumătate din membrii bisericii erau adunați în jurul lui Leif, văzând pe viu cum se tratează mușcăturile de șarpe. S-au rugat ca Dumnezeu să-i cruțe viața lui Leif. În seara aceea, în timp ce ofereau tratament tânărului, patru șerpi au fost uciși și aduși acasă în interval de două ore. Ca și în cazul israeliților din pustie, diavolul părea la lucru pentru a lua viața oamenilor lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu este mai puternic decât dușmanul lumii acesteia.

În Sabat, dimineața, Leif pășea pe piciorul mușcat, simțind doar o mică durere. Victimele care supraviețuiesc după mușcăturile de vipere rămân de obicei cu dureri și cu umflături timp de mai multe luni. Leif nu a avut nici o umflătură. Dumnezeu a trimis energia, puterea și înțelepciunea Sa celor care s-au îngrijit de tratamentul de urgență. Remediile naturale au produs cea mai spectaculoasă vindecare în urma unei mușcături de șarpe veninos la care au fost martori vreodată.

Dar Satana nu înceta să-i hărțuiască. Un animal de pradă experimentat și viclean a început să se furișeze pe lângă câinii din Kaikan. În scurt timp, ucigașul - o femelă jaguar - ucisese nouăsprezece câini. Nimeni nu se simțea în siguranță, mai ales copiii. Extrem de îndrăzneț, jaguarul pătrunsese într-una dintre bucătăriile din sat și târâse după el cușca unui câine, după ce-l

paralizase pe acesta cu o lovitură puternică de labă. Copiii care au ajuns devreme la școală au văzut jaguarul fugind din clădirea școlii, unde dormise. Era evident că felina nu se temea de oameni. Copiii erau în pericol.

Oamenii din sat au descoperit un câine din care jaguarul mâncase jumătate. L-au rugat pe polițistul satului să-i ajute, pentru că acesta avea o armă.

- Am să prind jaguarul acela, a promis el. Voi lua câinele mâncat pe jumătate și am să fac un foișor într-un copac din apropiere. Mai am nevoie de un sătean care să vină cu mine.

Cei doi au stat în foișor toată ziua. Pe la șase dimineața, oamenii din sat au auzit o împușcătură și - după câteva secunde - încă una. Cineva a venit în fugă.

- E moartă. Veniți s-o vedeți. E mare, le-a adus vestea mesagerul.

Copiii, cu cizme și pantaloni care să-i apere de șerpi, și-au luat lanternele, mămicile și tăticii și au zbughit-o să vadă animalul de pradă. Bătrâni, dar încă frumoși, dinții ei se tociseră, ceea ce nu-i permitea să ducă în dinți animale mai mari. După ce au jupuit-o, sătenii au dat carnea pușinilor câini care supraviețuiseră. Câteva nopți mai târziu au auzit alt jaguar țipând, probabil masculul sau puiul ei. Din noaptea aceea, nimeni nu a mai auzit sau văzut vreun alt jaguar.

Peste câteva zile, câțiva băieți au adus un boa constrictor de trei metri și jumătate, gros cât femurul unui bărbat. Inhala aer și apoi îl expira sub formă de șuierături amenințătoare, când cineva se apropia. L-au legat pe Mr. Hiss (Domnul Sâsâit) de masa de spălat a lui Becky, care a refuzat să mai spele vreo haină până n-au mutat imensa creatură de acolo. David a așezat șarpele într-un sac, în compartimentul pentru bagaje, să-l ducă la grădina zoologică din Georgetown.

Becky era îngrijorată.

- David, nu ți-e teamă că șarpele ar putea ieși din sac să te apuce pe la spate și să te stranguleze în aer?

David s-a apropiat și a îmbrățișat-o strâns.

- Scumpa mea, mă bucur mult că-ți pasă de pilot. L-am pus

într-un sac dublu și l-am legat cu sfoară la gură. Nu vreau să-i dau îngerului meu păzitor sarcini suplimentare.

În Georgetown, David era de obicei găzduit de directoarea spitalului - Dr. Faye Whiting-Jensen și de soțul ei, Steve. Când David a ajuns la apartamentul lor, nu era nimeni acasă, așa că a lăsat pe verandă șarpele învelit în sac dublu și a plecat pentru o jumătate de oră. Când s-a întors, David a auzit țipete și mare forfotă pe verandă. Steve și Dr. Arsenio Gonzales, chirurgul general al spitalului, stăteau în picioare pe sofa și încercau să îndepărteze șarpele cel mare cu ajutorul unor bețe.

- O, iată-l pe Mr. Hiss, șarpele meu pe care-l voi duce la grădina zoologică, a spus David. S-a așezat jos, l-a apucat pe la spate de cap și l-a așezat în siguranță înapoi în sac.

- Deci așa a ajuns șarpele acesta aici, a exclamat Steve. Nu ne puteam imagina cum a fost în stare un șarpe atât de mare să-și croiască drumul pe scări în sus și apoi pe verandă.

Câteva zile mai târziu, un bărbat a bătut la ușa familiei Gates, în Kaikan. Venise pe jos șapte ore noaptea prin junglă din satul Arau.

- Vă rog, ajutați-mă! Daniel, un băiețel de 8 ani, se simte foarte rău, pentru că l-a mușcat un șarpe.

- Mă bucur atât de mult că au terminat pista de acolo, a spus David, alergând spre avion. Șapte ore de mers pe jos prin junglă au fost parcurse în șapte minute cu avionul. Repezindu-se în casă, unde copilul stătea întins, lui David i s-a strâns inima când a văzut cât de umflat era piciorușul lui Daniel. A observat, de asemenea, că gingiile începuseră deja să sângereze. Se îndoia că micul Daniel va supraviețui.

David i-a strâns pe oamenii din sat să se roage. L-a încredințat pe micuț în mâinile lui Dumnezeu. Continua să se roage, în timp ce zbura spre clinica din Kamarang, care era administrată de guvern. Nu aveau medicamente, dar au făcut rost de un avion care să-l transporte pe Daniel în Georgetown.

Dumnezeu a răspuns la rugăciunile acelea. Daniel a supraviețuit și s-a întors acasă, în Arau. Dar rămăsese umflătura și o rană urâtă, așa că David l-a luat din nou din Arau, ducându-l

de data aceasta în Kaikan, sub îngrijirea atentă a lui Becky, care umezea mereu piciorușul, îl ungea cu cremă antibacteriană și îl bandaja. În cele din urmă, piciorul și-a revenit la normal.

Deseori, Becky îl lăuda pe Ajutorul ei Divin. *Îți mulțumesc, Iisuse! Puterea Ta vindecătoare este evidentă în aceste sate din junglă. Tot mereu experimentăm fângăduința Ta: „El îți iartă toate fărădelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale.”* (Psalmi 103:3)

Râul Iordan se desparte

Timp de două săptămâni, David întreținuse o legătură strânsă cu Ministerul Sănătății din Guyana. Permisul său temporar de a zbura în interior expira pe 31 octombrie 1997. I-a făcut o vizită directorului serviciilor medicale regionale și a vorbit cu medicul responsabil de întreaga îngrijire medicală din interiorul Guyanei.

Medicul i-a spus:

- Am auzit multe despre munca pe care o faci pentru oamenii din sate. Promit să fac rost în trei zile de scrisoarea de recomandare de care ai nevoie de la Ministerul Sănătății.

Telefoanele zilnice către secretara lui și vizitele la Ministerul Sănătății au dovedit că medicul nu-și ținuse promisiunea. În plus, părea că îi evită atât pe David, cât și pe prietenul său, Winston James, Directorul Departamentului de Educație al Conferinței Adventiste de Ziua a Șaptea din Guyana și asistentul lui David în programul de aviație din Georgetown.

- Mă tem că avionul va fi ținut la sol până vom obține scrisoarea aceea, a spus Winston descurajat.

- Winston, sună-l, te rog, pe directorul aviației civile și spune-i tot ce am făcut, ca să-și dea consimțământul. Poate că el va înțelege și va permite avionului să zboare, a spus David.

Știu că Dumnezeu a lucrat în aceste două săptămâni, în timp ce noi înălțam rugăciuni. Sunt sigur că a delegat o armată puternică de îngeri să-I îndeplinească lucrarea. A promis că va trimite „îngerii Lui care sunt tari în putere, care împlinesc poruncile Lui și care ascultă de glasul cuvântului Lui și care fac voia Lui.” (Psalmi 103:20-21) Acest program de aviație Îi aparține. Aleg să am încredere în soluțiile Lui.

În ziua următoare, pe 31 octombrie, David l-a sunat pe Winston să afle rezultatul. Vocea lui era plină de entuziasm.

- Directorul aviației civile nu putea să creadă că toate eforturile noastre fuseseră în zadar. Ne-a încurajat să continuăm să zburăm și să nu ne deranjeze ceea ce s-a întâmplat. Chiar a adăugat: „Dacă Ministerul Sănătății nu vrea să vă ajute, întâmplător știu pe cineva mult mai mare, care vă va sprijini cu siguranță. Trebuie să programați o întâlnire chiar cu Primul Ministru, Janet Jagan. Știu că ea sprijini lucrarea voastră.”

- I-ai spus directorului aviației civile că șapte vizitatori din Statele Unite vor sosi săptămâna viitoare? Știe de planul lor de a desfășura proiecte de educație și sănătate în interior prin ADRA? Ai menționat că medicul Spitalului Michigan, care lucra și la Spitalul Davis Memorial, a acceptat invitația noastră de a oferi asistență medicală patru zile înainte de a se întoarce în Statele Unite?

- Da, i-am spus toate acestea. Ne-a sugerat să continuăm să zburăm, deși autorizația expiră astăzi. Vrea să-i duci pe acești vizitatori în sate. Dar a subliniat necesitatea unei întrevederi cu Primul Ministru curând, ca să vă poată oferi sprijin pe viitor.

- Winston, este nemaipomenit, a exclamat David. Planurile lui Dumnezeu le întrec cu mult pe ale noastre. Primul Ministru actual va candida pentru președinție anul viitor. Închipuie-ți-l pe viitorul președinte sprijinind programul nostru. Este, cu adevărat, fantastic să fii partener cu Dumnezeu.

Pe 4 noiembrie, la ora 3:00, toți vizitatorii ajunseseră în

siguranță și până la 4:30 merseseră toți la culcare. Câteva ore mai târziu, după micul dejun, David a alergat la bancă să încaseze cecul cu banii pentru plata unui avion care fusese închiriat să-i ducă pe cinci dintre vizitatori la școala din Paruima. De acolo, a luat un taxi spre biroul conferinței să-l întâlnească pe Winston James. Trebuia să meargă împreună la Ministerul Amerindian de Afaceri să obțină pentru vizitatori permisiunea de a călători în interior.

Când a intrat în birou, l-a auzit pe Winston discutând la telefon cu directorul aviației civile. Expresii de genul „avionul este ținut la sol” l-au izbit pe David. Scrisoarea promisă de Ministerul Sănătății era aproape albă. Fără recomandarea ministrului, directorul aviației civile nu putea reînnoi autorizația. Avionul misionar nu mai putea zbura.

- Pot să vorbesc și eu cu el? s-a interesat David.

Winston i-a întins telefonul.

- Îmi dau seama de situația dificilă în care vă aflați. Dar îmi permiteți să vă explic că scopul nostru în anul care s-a scurs a fost să construim continuu, ca să ajungem în acest punct? Acești vizitatori au fost invitați să analizeze lucrarea care s-a făcut și să ofere un ajutor considerabil în educație, sănătate, îmbunătățirea stilului de viață și să ofere facilități oamenilor care locuiesc în interior. Ei reprezintă o organizație răspândită în întreaga lume, numită ADRA sau Agenția Adventistă pentru Dezvoltare și Ajutor. Oferă ajutor, de la forarea fântânilor cu apă potabilă, până la cursuri de calificare pentru muncitori. Proiectele pe care le vor propune ei vor fi înaintate biroului internațional ADRA pentru finanțare. Este posibil ca motivul pentru care avionul nostru – care este singurul mijloc de a ajunge la populațiile izolate – este ținut la sol să fie opera celui rău, care nu suportă să fie făcute lucruri bune pentru nevoiași?

Directorul aviației civile era de acord. Rugându-se în gând, David a continuat.

- Ați fi de acord să prelungiți permisul măcar șapte zile, pentru ca acești vizitatori să poată fi transportați?

- Nu pot.

Rugăciunile tăcute ale lui David continuau.

- Ați vrea, atunci, să prezentați cererea noastră Comisiei pentru Transporturi?

- E ciudat că ai adus asta în discuție. Se întâlnesc o singură dată pe lună, iar întâlnirea de luna aceasta are loc astăzi după-amiază.

Inima lui David a început să bată cu speranță.

- Domnule, eu sunt convins că aceasta nu este o coincidență. În mod evident, Dumnezeu preia controlul. Ne vom ruga ca atunci când le veți prezenta marea nevoie pentru acest avion, să-și dea consimțământul.

Directorul aviației civile a răspuns:

- Nu încetați să vă rugați. Dumnezeu va trebui să facă uz de toată puterea Sa ca să-i convingă pe acești oameni să facă o excepție.

După ce au închis telefonul, David și Winston i-au invitat pe vizitatorii ADRA în biroul președintelui conferinței.

- Am vești proaste, a anunțat David. Avionul nu mai are voie să zboare. Dar există și o veste bună. Dumnezeu, care ne-a condus în mod evident în trecut, este în stare să repete lucrul acesta. Să îngenunchem și să ne rugăm ca autorizația de zbor să ne fie prelungită mai mult de șapte zile, cât am cerut noi.

S-au înălțat rugăciuni sincere ca Dumnezeu să-Și folosească puterea. Pacea a inundat fiecare inimă.

- Haideți să continuăm cu planurile pe care le aveam, a spus David, după ce au terminat. Avionul închiriat așteaptă să vă ducă în interior. Știu că Dumnezeu a răspuns deja rugăciunilor noastre. Prin harul Său, mâine ne vom alătura vouă.

După plecarea lor, David și Winston au mers la biroul Primului Ministru și au discutat despre o întâlnire cât de curând posibil. Apoi i-au făcut o vizită ministrului Afacerilor Externe al amerindienilor.

- Conducătorii satelor noastre din interior ne-au prezentat rapoarte favorabile despre ceea ce faceți. Intenționez să trimit niște scrisori către Ministerul Sănătății și directorul aviației civile care să exprime consimțământul nostru pentru proiectele voastre de sănătate și educație. Și mă bucur să le dau vizitatorilor voștri din Statele Unite permisul de a călători.

Winston și David i-au mulțumit ministrului și au plecat. La 15:45 l-au sunat pe directorul aviației civile, exact când acesta se întorcea în birou, după întâlnirea cu membrii comisiei.

- Lucrurile au înclinat din nou favorabil spre voi, a spus el. După discuții îndelungate, am fost de acord să vă prelungim licența de zbor cu încă zece zile.

David jubila.

- Mulțumim mult. E clar că Dumnezeu este la cârmă. Prin dumneavoastră, a răspuns rugăciunilor noastre.

A doua zi, dimineața, în timp ce decolau, cântau „Slavă lui Dumnezeu, care trimite toate binecuvântările.”

- Datorită harului Său îndestulător, am fost din nou binecuvântați, a exclamat Winston.

Dumnezeu a folosit micul avion ca să le ofere vizitatorilor o înțelegere a nevoilor amerindienilor. Câteva comunități izolate au beneficiat astfel de ajutor. În Arau era nevoie de o școală primară. ADRA a oferit asistență și a ajutat la terminarea școlii. Tot ADRA a furnizat materiale pentru Colegiul Industrial al Indienilor Davis din Paruima și a aranjat ca sătenii care munceau voluntar pentru școală să primească mâncare. Amabilitatea creștină împreună cu îngrijirea medicală și programele de educație au dezvoltat prietenii strânse în satele care mai înainte le erau ostile adventiștilor.

Spre sfârșitul celor zece zile de prelungire a licenței de zbor, David a primit un mare număr de apeluri radio din partea Bazei Forțelor Militare de Apărare din Guyana, aflată la 25 mile la nord de Kaikan. Nouăsprezece soldați sufereau de malarie. David a luat probe de sânge pe care le-a dus în Kamarang, pentru a fi analizate la microscop, în vederea stabilirii medicației corecte, potrivită fiecărui soldat. Alte patru zboruri de caritate au salvat viețile unor pacienți grav bolnavi din alte sate. Obosit, dar binecuvântat, David a făcut aproape 1.000 de ore de zbor luna aceea.

În anotimpul secetos era foarte greu să găsești apă potabilă. Un pacient pe care David îl transportase fusese lovit de febră tifoidă din cauza unei surse de apă infectată. David l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru proiectul ADRA, acela ca în viitor să existe fântâni cu apă potabilă.

Se gândea acum la o altă binecuvântare pe care o presupuneau proiectele ADRA – prevenirea bolilor. Pentru ca acest lucru să devină realitate, vor folosi tehnologie modernă ca să atragă sătenii – un video-proiector, un video-casetofon, un generator și un ecran pentru proiecții. Programele video despre educația sanitară, în engleză, dar cu traducere făcută de amerindieni în dialectele Akawayá și Arecuna, vor atrage întregul sat.

După ce David i-a dus cu avionul pe vizitatorii ADRA înapoi în Georgetown, el și Becky au reflectat asupra capacității lui Dumnezeu de a lucra cu necunoscutul. Cu un an în urmă, pășiseră înainte prin credință, având în față un viitor nesigur, fără nici un mijloc financiar. Ce s-a întâmplat atunci când au depins numai de Dumnezeu? El le făcuse rost de o casă, o dietă echilibrată pentru familia lor, un mic avion pentru junglă, le procurase fonduri și autorizații, în sate izolate se construiseră piste noi, banii se înmulțiseră în mod miraculos pentru ca facturile să fie plătite și fusese construită o școală industrială cu internat. Ca setul să fie complet, tocmai aflaseră că fiicele lor primiseră burse la o școală cu internat în Statele Unite.

Merită să avem încredere că Dumnezeu are grijă de copiii Lui? Categorie!

* * *

Cele zece zile de prelungire a permisului au trecut mult prea repede.

- Becky, hai să discutăm.

Cuprinzând-o pe după mijloc, David a anunțat-o:

- Trebuie să plec, draga mea. Avionul trebuie parcat pe aeroportul din Georgetown. Am să-l programez pentru întreținere la sol în tot acest timp. Mi s-a cerut să particip timp de o săptămână la un seminar de pregătire contra dezastrelor, ca director voluntar al organizației ADRA în Guyana.

- Unde are loc și pentru cine? a întrebat ea.

- Pe Insula Antigua. Au invitat lideri ADRA din Uniunile

Caraibe, Indiile de Vest și Antilele Franceze. Nu-mi place deloc că trebuie să te las singură cu Carlos și Kris atât de mult, dar voi încerca să ținem legătura prin radio.

În această perioadă, David folosea un încărcător de baterie solar portabil și o baterie portabilă ca să ia legătura cu Becky de două ori pe zi. Departe, în junglele Guyanei, ea trebuia să se descurce cu câțiva copii foarte grav bolnavi de forme avansate de malarie. A observat că medicamentele împotriva acestei boli se împușinau.

Când David a luat legătura cu ea, Becky i-a spus:

- Am nevoie de tine, David. Cu jumătate din familie departe, eu și băieții ne simțim atât de singuri aici. Mulți pacienți au nevoie și de un medic, nu numai de asistent. Sunt recunoscătoare că-L avem pe Iisus aici, cu noi.

Imediat ce s-a întors în Guyana, David l-a contactat pe directorul aviației civile.

- Regret, dar comunicatul ministrului spune că avionul nu poate părăsi aeroportul până la viitoare înștiințări și s-ar putea să mai treacă mult până atunci.

Nerăbdător să se întoarcă alături de Becky, David și Winston s-au rugat continuu.

- Avem aici o promisiune măreață. Ascultă, Winston: „Noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar *ochii noștri sunt îndreptați spre Tine*. Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă înpăimântați înaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.” (2 Cronici 20:12,15)

Cu toate acestea, vizitele zilnice la aviația civilă aveau ca rezultat același răspuns dezinteresat: „Nici o veste, încă.”

Contactul radio cu Becky i-a sporit îngrijorarea.

- Ieri după-amiază, conducătorul satului Arau a mers șapte ore pe jos până în Kaikan, căutând medicamente împotriva malariei pentru niște săteni, printre care și misionarii noștri localnici. Nu am putut decât să mă rog și să vărs lacrimi din cauza frustrării pentru că nu puteam să le dau acestor oameni medicamentele de care aveau nevoie. Dacă ai fi putut să le aduci cu avionul!

David s-a rugat pentru făgăduința minunată: "Tatăl nostru ceresc are o mie de căi pe care ne vine în ajutor și despre care nu știm nimic. Aceia care se călăuzesc după principiul că slujirea și cinstirea lui Dumnezeu trebuie să fie ținta supremă vor constata că necazurile pier și că înaintea lor se deschide o cărare netedă." (*Hristos, Lumina Lumii*, p. 302)

A doua zi, mergând cu mașina spre aeroport să lucreze ceva la avion, David și Winston s-au rugat pentru călăuzire. *Doamne, Te rugăm, arată-ne ce vrei să facem.*

Dintr-o dată, răspunsul lui Dumnezeu a început să se contureze clar în mintea lui David.

- Pregătește-te pentru o extindere a lucrării! Winston, cred că această întârziere este chemarea lui Dumnezeu de a merge înainte cu și mai mult avânt. Prin aceasta ne spune să ne extindem lucrarea în zone noi, care de ani de zile au nevoie de lucrători biblici și îngrijire medicală.

- David, asta ar presupune un avion mai mare și un permis de acces în interiorul Guyanei. Sunt sigur că, odată cu o flexibilitate mărită și cu libertatea de care avem nevoie, costurile vor urca. Și pe urmă, cine va pilota al doilea avion?

- Cunosc problemele. Aici este frumusețea întregului plan. Finanțarea programului I-a revenit întotdeauna, în întregime, lui Dumnezeu. Dacă vom merge înainte la porunca lui Dumnezeu, rezultatul automat va fi o creștere a resurselor disponibile. Nu-i așa că este palpitant? Fiecare pas înainte prin credință se transformă în experiența de la Iordan, ceea ce ne mărește încrederea că, într-adevăr, lupta este a Domnului, nu a noastră.

Copleșit de Spiritul lui Dumnezeu, David a oprit mașina. Cei doi și-au plecat capetele. În timp ce pe obraji le curgeau lacrimi de bucurie, s-au rugat: *Doamne, predăm planurile noastre în mâinile Tale. Te rugăm, fă să avem succes cu cei implicați. Mărește-ne fondurile, ca semn că mergem în direcția cea bună.*

Winston a adăugat: *Părinte drag, ne simțim de parcă am sta pe malurile Iordanului, gata să atingem apa cu piciorul.*

Dimineața devreme, David a sunat la compania de taxi aerian și le-a expus planul lui.

- Imposibil! Compania de asigurări nu va permite niciodată așa ceva.

- Vă rog, lăsați-mă să vorbesc cu managerul general, a cerut David.

- Nu acum, dar am să-i transmit mesajul.

În după-amiaza aceea, a primit un telefon de la compania de taxi aerian.

- Sunteți rugat să ne trimiteți o scrisoare în care să expuneți în detaliu propunerea dumneavoastră. Atașați, de asemenea, CV-ul dumneavoastră cu activitatea de pilot.

David a fost prompt. La aeroport, s-a întâlnit cu șeful companiei de taxi aerian.

- Îmi place ideea dumneavoastră, i-a spus el, făcând un semn de aprobare.

În ziua următoare, David a primit un mesaj. „Veniți imediat să vorbiți cu directorul administrativ și cu managerul general.”

Aceștia l-au salutat cu interes pe David, în timp ce intra în birou.

- Suntem la curent cu programul dumneavoastră medical, dar avem câteva întrebări legate de experiența dumneavoastră ca pilot în Caraibe și în străinătate. Cererea dumneavoastră este să faceți parte din lista noastră de asigurări ca pilot al companiei și să pilotați unul dintre aparatele noastre de zbor, Cessna 206. Ne interesează și găsim propunerea atrăgătoare.

Inima lui David bătea mai repede în timp ce asculta.

- Suntem interesați mai ales de faptul că pe permisul comercial de zbor în Guyana aveți gradul necesar să pilotați un Piper Seneca. După cum știți, avem un Seneca pe care îl folosim rar, pentru că avem foarte puțini piloți calificați pentru acest tip de aparat. Vă vom ajuta cu Cessna 206 dacă, la rândul dumneavoastră, ne veți ajuta făcând din când în când zboruri internaționale cu Seneca.

David abia își putea stăpâni entuziasmul, în timp ce rezuma propunerea.

- Am înțeles bine că voi avea două avioane locale pentru programul misionar medical, fără nici o restricție? Și voi lucra temporar ca pilot al companiei pentru agenția aeriană?

- Da, puteți zbura oriunde în țară, dar mai întâi trebuie să vă coordonați planurile de zbor de comun acord cu pilotul șef.

- Mulțumesc mult. Va fi mai ușor și mai ieftin să transport grupuri mai mari de vizitatori în interior.

David simțea că plutește când a părăsit biroul. *Doamne, apele Iordanului au început să se despartă!*

Dar realitatea situației sale i s-a dezvăluit abia acasă. Finanțele pentru luna ianuarie se terminaseră deja, căci le încredințase pentru construcția școlii din Paruima. Nu mai avea bani să plătească rata de închiriere a avionului. *Ce fac acum, Doamne?* a întrebat el. I-a venit în minte făgăduința din Psalmul 46:10: „Oprii-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu.”

Am să mă supun, Doamne. Și nu am să spun nimic despre lipsa mea de bani. Dar îmi este puțin teamă să încredințez fondurile pentru construcție, ceea ce mă va împinge în imposibilitatea de a-mi acoperi cheltuielile curente. În orice caz, poruncile Tale sunt ocazii, așa că voi merge mai departe și voi programa următorul zbor pentru duminică.

S-a gândit să profite de acel zbor și să-i ia pe cei patru membri ai echipei de misionari în interior: Katie – fiica sa cea mai mare, Julie – studentă misionară și un cuplu francez care venea să predea în Paruima. Avea nevoie de noi fonduri în timpul acelei săptămâni, din moment ce nu mai aștepta alte fonduri în următoarele trei săptămâni.

Îți mulțumesc pentru că îmi permiți să discut problemele mele cu Tine, Marele Dumnezeu al Universului. Acum las totul în mâinile Tale.

Pe drum, David s-a oprit să-și verifice corespondența email. A citit mai întâi o scrisoare de la tatăl său:

Dragă fiule,

Aseară, Helen Fisher, trezorerul bisericii noastre din Marion, Illinois, mi-a spus că – din moment ce ea pleacă în concediu – a aranjat să trimită mai devreme fondurile disponibile în contul nostru din Guyana. Au fost depozitate pentru ca să uzezi de ele.

Cu venerație, David a îngenunchiat. *Ce Dumnezeu minunat ești!*

Ai făcut în așa fel ca plata pe aproape o lună să devină disponibilă într-o oră după ce am programat verificarea avionului. Râul Iordan s-a despărțit în două încă o dată! „Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului. Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre.” (Psalmi 66:1,2)

David s-a oprit.

Dar, Doamne, știu că nu pot să Te obosesc. Micul nostru avion medical stă încă la sol. Știi că lucrarea de evanghelizare nu va fi posibilă fără avionul acesta pe pistele din junglă. Mulți bolnavi cu probleme de sănătate extrem de grave au nevoie să fie transportați. Nu pot să stau în interior fără avionul acesta. Ochii noștri se îndreaptă spre Tine. Știu că vei reuși și lucrul acesta.

Surprize și boli

Fusese numit un nou ministru al sănătății. Urma să-și dea el consimțământul, din moment ce predecesorul lui refuzase? În drum spre el, David și Winston s-au rugat ca Dumnezeu să-i ajute să primească trecere în fața lui.

Mai întâi, s-au oprit pentru o întâlnire cu ministrul dezvoltării regionale. Winston l-a recunoscut imediat. Crescuseră împreună. Felul său prietenos de a fi i-a încurajat.

- Sunt extrem de interesat de orice formă de dezvoltare în interior. Puteți fi siguri de sprijinul meu deplin pentru proiectele voastre.

Circula zvonul că noul ministru al sănătății crescuse ca adventist de ziua a șaptea, dar cu mulți ani în urmă, se întorsese împotriva religiei. Rugându-se din nou, au intrat în biroul lui.

Stătea jos, cu brațele încrucișate. Tonul său neprietenos îi trăda enervarea.

- Ieri, la ședința de cabinet, am fost de acord să vă sprijin programul, dar nu am idee despre ce este vorba.

David a zâmbit și a spus:

- Am să vă informez bucuros. Lucrăm în interior la dezvoltarea

unui program de parteneriat cu ministerul dumneavoastră. Dorim să fim chemați când este nevoie de vaccinări sau alte urgențe. Scopul nostru este să ne considerați un mijloc valoros de a îmbunătăți sănătatea celor care locuiesc în interiorul Guyanei.

Ministrul a zâmbit și a părut să se relaxeze.

- Folosiți frecvența radioului nostru? s-a interesat el.
- Nu, n-am obținut autorizația necesară.

David l-a văzut scriind ceva în grabă pe un carnețel.

- Am să trimit o scrisoare de autorizație pentru ca baza și avionul vostru să poată comunica direct cu spitalul regional și cu ministerul. I-am oferit deja ministrului care supraveghează Departamentul Aviației Civile sprijinul meu. Dacă veți mai avea nevoie de ajutor, anunțați-mă.

Emoționat de schimbarea vădită de atitudine, David a întrebat:

- Putem să ne rugăm împreună pentru ca Dumnezeu să vă binecuvânteze conducerea? Ministrul a fost de acord.

Câteva ore mai târziu, a sunat un reprezentant al Departamentului Aviației Civile.

- Autorizația dumneavoastră de zbor a fost reînnoită. Veniți să ridicați documentul cât de repede puteți. Pentru că avionul dumneavoastră este înregistrat ca aparat străin, veți avea permise de câte trei luni până la maximum un an.

Bucuros, David a aterizat acasă, pe pista din Kaikan, pentru Sabat. După ce a împărtășit familiei sale binecuvântările și conducerea lui Dumnezeu, a adăugat:

- Acum trebuie să ne rugăm, să credem și să așteptăm ca Dumnezeu să facă rost de un avion permanent cu patru locuri, care să poată fi înmatriculat aici.

- Eu cred că Dumnezeu ne-a dat deja răspunsul, a spus Becky, deschizându-și Biblia. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespuse mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Christos Iisus, din neam în neam, în vecii vecilor.” (Efeseni 3:20-21) În sate s-a răspândit vestea că avionul funcționează din nou. Numărul telefoanelor care solicitau zboruri în sate izolate a crescut rapid. Satul Phillippi,

de lângă granița cu Brazilia, avusese odată o biserică adventistă. Acum era dărăpănată și mulți dintre săteni erau membri a două denominațiuni ostile. Din cauza secetei și a lipsei unui mijloc de deplasare pe râu, transportarea unui bolnav care avea nevoie de ajutor dura mai bine de patru zile. După ce David a dus la spital cu avionul trei săteni grav bolnavi, sătenii și conducătorul lor – nu demult împotriviți – i-au răspuns acum cu căldură.

- Dacă aduc echipament video, ați vrea să proiectați casete video despre sănătate și viața lui Christos? i-a întrebat el.

- Da, te rugăm, adu-le. O mulțime de oameni strigau în spatele lui: „Da, da.”

Un pastor al districtului acelaia a venit să viziteze oamenii, în timp ce David le prezenta casetele video. Zidurile care-i separaseră au început să se prăbușească. Au fost de acord să ruleze seria de cinci săptămâni a campaniei de evanghelizare numită NET '95. Ca răspuns la aceasta, oamenii din Phillippi au construit o biserică mai mare decât înainte.

Încă două sate, Paruima și Waramadong, care aveau deja câțiva membri adventiști, au cerut seriile NET '95. Șaizeci și cinci de persoane din Paruima au ales să-L accepte pe Iisus și au cerut să fie botezate și un alt grup a procedat la fel în Waramadong. În Phillippi și Chinowieng existau foarte puțini adventiști. În timp ce zbura prin zonă pentru îngrijiri medicale, David aducea combustibil pentru generator și hrană pentru echipa suport care făcea lucrarea de evanghelizare în satele acestea.

Arau se constituise ca sat abia cu cinci ani în urmă. Oamenii de aici cereau cu insistență o școală primară. Orele au început cu trei voluntari: Beverly Godette – o profesoară din Guyana, Katie – fiica lui David și buna ei prietenă – Julie Christman, studenta misionară. Dar și cei mai în vârstă din sat cereau:

- Vă rugăm, lăsați-ne și pe noi la școală. Toată viața ne-am dorit să știm să citim. Putem să venim și noi?

- Regret atât de mult, le-a răspuns David, dar nu este spațiu suficient și nici nu avem profesori destui.

Tulburați că a trebuit să-i refuze, David și Becky s-au rugat ca Domnul să le dea o idee. Creștinii puteau participa la cursurile de

peste zi ca să devină lucrători biblici, dar ce era de făcut cu cei care nu erau creștini? Și aceștia aveau nevoie de ajutor.

- Am putea instala o mică stație TV pentru comunitatea de aici, care să funcționeze cu panouri solare. O sută de wați putere ar ajunge pe o rază de cincisprezece mile, ceea ce ar însemna trei sau patru dintre cele opt sate ale districtului Upper Mazaruni River. Întregul sat ar putea să-și adune resursele pentru a cumpăra un panou solar, o baterie și un televizor. Apoi, toată lumea ar putea veni să privească.

- Sună fantastic! Fără alte canale de televiziune în afară de stația noastră creștină, îl vom bate pe diavol la el acasă, a râs Becky. Oamenii din sat se vor bucura de programe atât în dialectul lor, cât și în engleză, urmărind casete video cu subiecte despre natură, sănătate și religie. Dar de unde vei obține permisiunea?

- De la guvern, chiar de la Primul Ministru, Samuel Hinds. Trebuie să trec pe la biroul lui să iau detalii de la secretara sa.

Acesta l-a informat pe David:

- Trebuie să aduni semnături de la toți conducătorii satului și de la locuitorii de acolo. Dacă ei nu-și doresc ceea ce vrei tu să le oferi, cererea ta nu va fi luată în considerare.

Peste o lună, David programase o întâlnire cu toți conducătorii religioși, conducătorii și șefii celor opt sate din jurul Kaikanului. Le-a explicat planurile sale cu stația de televiziune. Ei ascultau cu atenție.

- Dacă vrei să se întâmple lucrul acesta, trebuie să semnați aceste hârtii.

Primul care s-a ridicat, un pastor anglican, și-a luat stiloul și a spus:

- Vreau să fiu primul care semnează că vrem televiziune adventistă aici.

El a dat tonul. Au urmat ceilalți pastori. Apoi profesorii și conducătorii satelor. Toți cei prezenți au semnat petiția, plini de nerăbdare.

David a dus semnăturile în biroul Primului Ministru. Acesta nu se așteptase niciodată la un acord unanim, dar David știa că influența lucrării medicale și educaționale adusese încredere și o

schimbare de atitudine. Cei care semnaseră adăugaseră următoarea prevedere: „Vom fi de acord cu această stație de televiziune, numai dacă se va ocupa de ea David Gates sau altcineva numit de el.”

Între aceste binecuvântări ale răspândirii Evangheliei, Satana și-a arătat ura, ținând cu o armă fatală asupra oamenilor – țânțarii. Altă epidemie de malarie a izbucnit nu numai în Kaikan, ci și în multe alte sate dimprejur. De trei ori în trei săptămâni, familia lui David a fost ținută la pat cu febră, frisoane, dureri de cap și greață. David s-a refăcut după *P. Falciparum*, dar Becky a luat-o de la un singur țânțar, care se prinsese în plasa pentru țânțari. David a luat imediat *P. Vivax*. În urma tratamentului, a început să-și revină, apoi Becky s-a îmbolnăvit din nou. Toate familiile din sat sufereau în felul acesta. Cum se făcea unul bine, se îmbolnăvea celălalt. Ceva trebuia făcut.

Doi inspectori sanitari specialiști în cazuri de malarie și-au petrecut trei săptămâni în Kaikan, tratând peste o sută de pacienți. Dar membrii aceleiași familii se reinfectau unul pe altul. David a luat legătura cu ADRA, pentru fonduri de urgență. Pentru că era dificil să-i faci pe pacienți să ia mai multe feluri de medicamente, au optat pentru un medicament scump, dar eficient, administrat o singură dată, numit Mefloquin. O singură doză a acestui medicament vindecă mai multe forme de malarie. Reprezentanții ADRA din Canada și Olanda au aprobat fondurile, astfel încât toți cei din sat să ia medicamentul în același timp. Ca o măsură de precauție în plus, Ministerul Sănătății a trimis două ambarcațiuni cu plase tratate împotriva țânțarilor, făcute special pentru hamacuri. Localnicii au fost instruiți cum să facă hamacurile din plasele speciale pentru țânțari pe care le primiseră.

Ministerul Amerindian de Afaceri i-a împrumutat lui David o mașină cu care să împrăștie deasupra caselor insecticid și ulei vegetal, ca să se asigure că pereții vor menține insecticidul. Gândaci de bucătărie, ploșnițe, țânțari și alte insecte cădeau moarte în urma pulverizării insecticidului. În fiecare zi, oamenii găseau insecte moarte pe podea și pe masă. Plini de speranță, sătenii s-au rugat ca această triplă acțiune să înlătore amenințarea serioasă pe care o reprezenta malariala.

David a zburat în satul Arau și a descoperit că aproape toți locuitorii erau la pământ din cauza malariei. Avea să se sfârșească vreodată această epidemie? Dr. Faye Whiting-Jensen, director medical al Spitalului Davis Memorial, a zburat în Arau cu David, ca să supravegheze personal tratamentul în masă. Rezultatul a fost un succes răsunător. Arau a devenit singurul sat care nu a avut de raportat cazuri de malarie în timpul epidemiei.

Îngrijirea plină de dragoste de care au beneficiat atât de multe persoane bolnave a avut ca rezultat o creștere spirituală pentru mulți dintre ei. David a zâmbit. *Categoric, noi îl ținem pe Dumnezeu ocupat cu minunile asupra inimii omenești. Curând vor expira cele trei luni de valabilitate a permisului de zbor. Atunci vor sosi mulți voluntari ca să lucreze în interior.* David a tăcut un timp și s-a uitat spre cer. *Doamne, așteptăm să faci ceva! Sunt sigur că vei interveni la timp.*

Ca de obicei, Dumnezeu – care este demn de încredere și care își găsește plăcerea în a aduce bucurie copiilor Săi – a intervenit. Pe 11 iunie, David a primit un telefon de la biroul Aviației Civile.

- Autorizația de zbor a fost reînnoită pentru încă trei luni.

David i-a împărtășit lui Becky bucuria sa, apoi a menționat o altă nevoie la care se gândea.

- Sper că atunci când Dumnezeu va inspira oamenii potriviți să vină aici ca voluntari, să trimită un mecanic de aviație și un pilot profesionist să mă ajute.

- Când va crede de cuviință, Dumnezeu îi va trimite, l-a asigurat Becky.

Totdeauna ea vorbea cu credință.

- Oare Dumnezeu ne ține în anticamera cerului ca să ne desăvârșim credința? Deocamdată mă bucur că Davis Indian Industrial College a scăpat de datorii. Iar săptămâna viitoare vom începe lucrul pentru centrul religios și pentru bibliotecă. Paharul nostru este plin de dă peste el.

- Într-adevăr, a confirmat David. În fiecare zi ne confruntăm cu noi provocări, în timp ce Dumnezeu ne deschide o nouă perspectivă a lucrării Sale în Guyana. Mă întreb ce urmează în agenda Lui pentru noi.

Dumnezeu conduce mai departe

Întorcându-se din Georgetown, David s-a grăbit să ajungă acasă. Repezindu-se în jos pe poteca abruptă, a strigat de la ușă:

- Becky, unde ești? Dumnezeu face din nou minuni!

Coborând scările, ea l-a întâmpinat cu o îmbrățișare și un sărut.

- Te rog, ia loc până nu te prăbușești, i-a spus.

- Ascult.

- Îți aduci aminte de turnul cel mare al farului de lângă pista din Kamarang, care este proprietatea Aviației Civile? Ei bine, vor să ne închirieze un spațiu în turn, unde să montăm o antenă TV de transmisie. Dumnezeu m-a îndemnat să trimit un formular de înscriere și să cer o întrevvedere cu Primul Ministru, să discutăm despre obținerea unei licențe pentru o stație de transmisie TV în Kamarang.

- Și ce s-a întâmplat?

- Primul ministru a ajuns după 45 de minute. Gărzile de securitate ne-au controlat cu scannerul lor de metal, ca să nu avem arme. Apoi, ne-au însoțit pe mine și pe Winston în biroul Primului

Ministru. Stând în picioare lângă masa lui de lucru, părea supărat în timp ce se uita prin niște hârtii. Fără să-și ridice privirea, ne-a întrebat: „De ce ați venit aici?” A repetat întrebarea de trei ori, din ce în ce mai tare. Am păstrat liniștea, până a făcut o pauză.

- Vrem să vă mulțumim pentru privilegiul de a vă vedea, am îndrăznit eu.

- Lasă vorbăria, a spus el. Spuneți-mi ce vreți.

I-am șoptit lui Winston:

- Vorbește tu cu el, în timp ce eu mă rog.

Într-un târziu, Primul Ministru s-a uitat la noi, ne-a arătat scaunele și ne-a cerut să ne așezăm.

Mergea cu pași apăsați printre noi, strigându-le gărzilor:

- Trimiteți-l pe Secretarul Permanent, *acum!* În timpul acesta, noi ne rugam: *Doamne, am dat de necaz. Te rugăm, intervine. Trimite-l pe Gabriel, Duhul Sfânt cel Atotputernic, sau orice ar putea să-i schimbe atitudinea aceasta brutală.*

- Ce mai primire! a comentat Becky.

Când Secretarul Permanent a intrat, s-a uitat la Winston și l-a întrebat:

- Ce naționalitate aveți?

- Sunt guyanez.

- Și dumneavoastră?

S-a uitat la mine.

- Eu sunt din Statele Unite.

- Care este statutul dumneavoastră de imigranți acum? Tonul său în timp ce punea întrebările era exact ca al Primului Ministru.

- Sunt în Guyana de aproape doi ani, am spus eu, pe baza unui permis de muncă de un an, care a fost prelungit pe încă un an.

Apoi, m-am întors către Primul Ministru și i-am spus:

- Presupun că știți, domnule, că am lucrat împreună cu soția dumneavoastră în Arau, la reconstruirea unei case complet arse, ai cărei ocupanți pierduseră totul.

După ce am spus asta, amândoi s-au calmat.

- Duhul lui Dumnezeu și îngerii trebuie să fi lucrat din greu ca să restabilească pacea în încăperea, a întrerupt Becky.

- Așa este, Becky. Parcă apăsase cineva comutatorul pentru lumină. S-a așezat pe scaun, și-a pus capul în mâini și a rămas așa nemișcat, cel puțin un minut. Când și-a ridicat capul, a spus: „Domnilor, mă bucur atât de mult că ați venit astăzi. Am auzit multe despre lucrarea voastră. Cu ce pot să vă ajut?”

- Nu mai era același. Iisus răspunsese rugăciunilor noastre. Începând din momentul acela, am început să discutăm toți patru despre Guyana, despre nevoile din interior și ce tip de stație de transmisie va merge pentru zona aceea. Și-au exprimat câteva îngrijorări legate de aparatura tehnică și s-au arătat interesați când le-am povestit câte ceva din experiența noastră de lucru din Guyana. Parcă eram patru vechi prieteni care se adunaseră să vorbească de-ale lor.

- Ce minune această schimbare a atitudinii lor! Numai prezența lui Dumnezeu a putut îndepărta îngerii cei răi. Primul Ministru a vorbit mult? a întrebat Becky.

- Da, am răs toți când ne-a povestit pățaniile din timpul călătoriei sale cu canoa în susul râului Kamarang până în Waramadong și apoi în Paruima. Am subliniat că am lucrat îndeaproape cu toate agențiile guvernamentale și i-am asigurat că serviciul nostru medical de evacuare îi include pe toți cei care au nevoie, indiferent de biserica din care fac parte. Toți au acces în mod egal la îngrijirea medicală. Am stat de vorbă cel puțin 45 de minute.

- Vor sprijini această nouă stație de televiziune? a întrebat Becky.

- Da, amândoi s-au arătat încrezători că vom primi și permisiunea și sprijinul pentru aceasta. Ne-a promis că se va întâlni cu cabinetul său a doua zi. „Mâine ar trebui să aveți răspunsul”, a spus el.

David a continuat:

- Înainte de a pleca, i-am întrebat dacă i-ar deranja să ne rugăm împreună. Au fost de acord. L-am rugat pe Dumnezeu să-i binecuvânteze în responsabilitățile mari pe care le au și să-i înconjure cu prezența și protecția Sa, dându-le înțelepciune în munca lor. Păreau recunoscători.

- David, această experiență îmi spune că timpul este foarte scurt. Cred că Dumnezeu vrea să ne mișcăm mai repede în alte părți ale Guyanei.

- Ai dreptate. Când am luat legătura cu The Frequency Management Unit (instituția pentru administrarea frecvențelor), omul de acolo ne-a spus: „Tocmai a sunat Primul Ministru. Vă vom elibera licența pentru stația TV pe care ați solicitat-o.” Ne-a întrebat dacă am vrea să construim o a doua stație TV în Lethe, un turn, lângă granița cu Brazilia. Fiind singura stație religioasă din Guyana, această lucrare prin transmisie va ajunge în mii de case.

- Cu adevărat, Dumnezeu răspunde rugăciunii, a spus Becky uitându-se spre cer.

- Și mai trebuie să-ți spun ceva, Becky. După cum știi, Dumnezeu l-a inspirat pe prietenul nostru, Dan Peek – inginerul electronist – să lucreze ca voluntar cu mine la instalarea stației de televiziune. În timp ce încerca să scoată din vamă două discuri pentru satelit, necesare pentru seriile NET '98, a trecut pe la Frequency Management Unit, pentru niște lămuriri tehnice de care avea nevoie. Acolo a descoperit că aceștia primiseră deja din partea cabinetului instrucțiuni să ne elibereze licența pentru stația TV.

- Fantastic! Rar se mișcă lucrurile atât de repede în Guyana.

- Acum, fii atentă! Ne-au spus că vom putea folosi Canalul 7. Noi voiam canalul acesta datorită apropierii de frecvențele comerciale. Este și incomparabil mai ieftin. În plus, ne plăcea semnificația lui șapte, pentru Sabatul zilei a șaptea.

- Spune-mi despre Net '98, care începe în octombrie. Unde veți amplasa cele două antene satelit în Georgetown?

- Va veni și Dan să mă ajute să le instalez. Vom fixa una pe acoperișul bisericii Smyrna, unde merge Winston, iar pe cealaltă deasupra bisericii din Linden. Ambele biserici vor fi puncte de transmisie pentru NET '98. Comunitatea Smyrna a montat un cort mare lângă biserică, pentru invitații pe care-i așteaptă. În vizitele făcute din casă în casă, au descoperit multe persoane interesate. Știu că Dumnezeu va face lucruri mari în această zonă prin evanghelizarea NET '98.

După aceea, programul lui David de zbor a devenit foarte încărcat, oferind suport medical și de dezvoltare celor opt sate dimprejurul Kaikanului. Vești triste soseau din Phillippi. În timpul absenței sale, în satul acela muriseră opt persoane din cauza malariei. Transporta combustibil și petrol pentru cele patru ferăstraie cu lanț folosite la tăiat chereștea, pentru construcția celei de-a doua școli din Paruima. A văzut acolo, de asemenea, plăci de lemn așezate în grămezi îngrijite, așteptând să fie folosite imediat ce începea construcția stației TV din Kamarang.

Dar David s-a confruntat cu o problemă serioasă. Și-a dat seama că nu avea bani decât cât să-i plătească pe tăietorii de lemne pentru munca lor din luna iulie. Cu ce bani le va plăti salariile pentru august și o parte din septembrie? Cu siguranță, Dumnezeu – care intervenise de atâtea ori până atunci – va furniza fonduri suficiente. Se ruga și aștepta. Dar nimic nu s-a întâmplat.

Chemat la sacrificiu

David trebuia să facă o vizită urgentă în Statele Unite. Data stabilită pentru plecare se apropia. Donațiile nu erau nici pe departe suficiente ca să plătească datoriile. A luat stiloul și a făcut o listă cu datoriile pe care le avea. Avea nevoie de 1.000 dolari pentru salariile pe lunile august și septembrie, 1.000 dolari pentru combustibilul avionului, 1.500 dolari pentru acoperiș și materialele de construcție necesare pentru stația TV din Kamarang și 1.000 de dolari ca să instaleze a doua antenă satelit și receiver-ul pentru NET '98.

Încă o dată s-a întors spre Finanțatorul său din cer. *Doamne, iarăși am dat de bucluc. Nu am decât 2.000 dolari și-mi mai trebuie încă pe atât. Chiar și 1.000 dolari pentru moment ar rezolva problema urgentă a salariilor și materialelor. Mi-ar mai rămâne câteva zile să plătesc în oraș combustibilul și receiver-ul. Este joi dimineața. Vineri este ultima zi pentru tranzații bancare, iar eu plec spre Statele Unite sâmbătă seara. Fără ajutorul Tău, sunt disperat. Situațiile limită sunt marile Tale ocazii.*

Știind că Dumnezeu furnizase fonduri de urgență punându-i

bani în servietă, David a luat încrezător cei 2.000 de dolari și a zburat spre Kaikan, două sute de mile în interiorul junglei, unde nu există bănci sau posibilitatea de a mai face rost de alți bani. Nu avea nici o îndoială că Dumnezeu va pune cei 2.000 de dolari care mai trebuiau în servieta sa, în timp ce el va dormi.

Puțin după ce a aterizat în Kaikan, s-a apropiat de el un miner.

- Du-mă, te rog, în Georgetown. Soția mea este bolnavă și vreau să fiu cu ea.

- Îmi pare rău, dar mi-am planificat zborul spre Georgetown abia sâmbătă seara. Totuși, am să te duc mâine dimineață în Kamarang, și de acolo poți să prinzi un zbor comercial.

S-a odihnit bine noaptea aceea, fără nici o îngrijorare pentru fondurile care-i lipseau. A doua zi dimineața, foarte bine dispus, și-a început devoționalul, minunându-se din nou în fața experienței cu Ilie și văduva. În inima lui, Îl lăuda pe Dumnezeu pentru cei 2.000 de dolari de care mai avea nevoie și pe care „știa” că Dumnezeu îi pusese în servieta lui în timpul nopții.

După o rugăciune de mulțumire și laudă, a sosit timpul să probeze dovada. Amintindu-și cum Dumnezeu, în mod miraculos, transformase 200 de dolari în 1.050 de dolari, David așteptase cu încredere ca suma de 2.000 de dolari din ziua precedentă să se transforme în 4.000 de dolari. A început să-i numere: „100 de dolari, 200, 300, 400, 500, 1.000, 1.500, 2.000 de dolari.” A mai numărat o dată, ajungând numai până la 2.000 de dolari.

Cum ai putut să-mi faci asta, Doamne? a întrebat el. Știi că am abia cât să acopăr jumătate din cheltuielile lunii acesteia. Cum să fac din 2.000 de dolari 4.000 de dolari?

Supărat și dezamăgit, David simțea că Dumnezeu îi înșelase așteptările. În disperarea lui, uitase de făgăduința că „Tatăl nostru Cel ceresc are o mie de căi prin care să aibă grijă de noi, de care noi nu știm nimic.” (Hristos Lumina lumii, p. 302)

Așa cum se întâmplase cu un an în urmă, David a auzit o voce care-i șoptea: *Folosește ce ai.*

Păi, asta e problema. Că nu am! își spunea în gând iritat.

Obișnuit să conversezeze în fiecare zi cu Dumnezeu, a făcut o

pauză, știind că Dumnezeu auzise și va răspunde. Încă așteptând, privirea i-a căzut pe laptop-ul de pe patul de lângă el.

Nu ai primit o ofertă să-ți vinzi computerul pentru 2.000 de dolari? insista vocea din gând.

David își amintea că Pam Nickel, cel mai nou profesor voluntar la școala din Paruima, nu avea un laptop. Îl rugase să-i cumpere unul asemănător cu al lui. Au stabilit să i-l dea pe al lui în ziua plecării. Apoi, David avea să facă rost de un altul imediat ce ajungea în Statele Unite. Pam a fost de acord și i-a dat un cec de 2.000 de dolari.

Dar, Doamne, a început David să protesteze, știi că în ultimii cincisprezece ani tot cumpărând și vânzând laptop-uri am fost atent să păstrez banii pentru a-mi cumpăra altul în loc. Nu pot să mă descurc fără un computer. Îmi folosește pentru email, rapoarte, imagini digitale, lucrul la pagina web, evidențe financiare, totul. Cum să lucrez fără computer?

Din nou, în mintea lui David și-a făcut loc gândul deloc binevenit: *Nu cumva Dumnezeu dezaprobă premisa mea?* Disperat, s-a rugat cu voce tare: *Stai puțin, Doamne. Cunoști, cu siguranță, importanța unui computer în munca mea. Nu poți să-mi sugerezi să folosesc banii de pe computer pentru plata salariilor. Aș fi paralizat, pierdut complet fără un computer. Dacă nu poți să-mi dovedești clar că vrei să fac asta, nu am cum să folosesc aceste „fonduri sacre” pentru altceva, decât pentru achiziționarea unui nou computer.*

Imediat i-a venit un gând: *Cum poți să te aștepți ca alții să facă sacrificii ca să-ți trimită fonduri, din moment ce tu nu ești dispus să faci sacrificii care dor?* Era acesta Duhul Sfânt care-i vorbea?

Pentru ca dilema din mintea sa să fie și mai mare, un șuvoi de făgăduințe, depozitate acolo de-a lungul anilor, îi treceau cu repeziune pe dinainte. „Dați și vi se va da... măsură clătinată, îndesată, care se va vărsa pe deasupra”. „Și Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Iisus Christos.” (Filipeni 4:19) „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.” (1 Tesaloniceni 5:24) „Căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat din sărăcia ei tot ce avea ca să trăiască.” (Luca 21:4) „Căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” (2 Corinteni 9:7)

Câteva momente, lupta din mintea lui David a fost mare. Apoi, a urmat pacea predării. Plecat încă pe genunchi, s-a supus lui Dumnezeu. *Bine, Doamne, m-ai convins. Am să folosesc banii încasați pe computer ca să plătesc facturile. Ajung exact pentru cele mai urgente datorii. Voi avea încredere în Tine pentru cumpărarea altui computer. Dacă vrei să am un computer, vei face Tu rost cumva de unul.*

David se simțea ca Avraam când i s-a poruncit să-și aducă fiul jertfă. Capitulara aceasta făcea ravagii în emoțiile sale. Odată cu hotărârea, a venit și pacea, dar o mică depresie a pus stăpânire pe el la gândul că va trebui să muncească și să trăiască fără un computer.

Imediat, și-a făcut planul să zboare spre Georgetown să-și încaseze cecul cu plata pentru computer. I-a trimis vorbă minerului să vină repede pe pistă. Plin de bucurie, minerul a exclamat:

- Noaptea trecută, m-am rugat lui Dumnezeu pentru prima oară după mult timp. L-am rugat să găsească o cale să ajung în Georgetown să-mi liniștesc soția. Sunt surprins că a răspuns atât de repede.

- Același Dumnezeu m-a făcut să mă răzgândesc azi-dimineață când m-am rugat și m-a trimis înapoi în oraș, cu toate că nu voiam să mă duc.

Când au aterizat în Georgetown, s-au rugat împreună pe aeroport, iar David i-a dat minerului cartea lui Roger Morneau, *Răspunsuri incredibile la rugăciune*. Dumnezeu înlocuise sentimentul de pierdere al lui David cu cel al bucuriei că decizia sa îl făcuse parte a răspunsului lui Dumnezeu la rugăciunea altuia. Poate că Dumnezeu avea să folosească exemplul său pentru a mișca și alte inimi să sacrifice pentru lucrarea Sa.

A încasat cecul la bancă, a luat câteva materiale de construcție și s-a grăbit înapoi la aeroport. Doi pacienți așteptau lângă avion să fie transportați în interior. David a făcut plinul avionului, a instalat pasagerii, după care și-a amintit că nu-și verificase corespondența email.

Cum computerul se afla încă în posesia lui (duminică avea să i-l dea lui Pam), a alergat în birou, s-a conectat la linia telefonică și și-a descărcat corespondența. Cu toate că se grăbea, și-a luat timp

să treacă în revistă titlurile celor optsprezece mesaje primite. Unul de la tatăl său, intitulat „Fonduri”, i-a atras atenția.

L-a citit repede.

Fiule, mama ta și cu mine am fost mișcați de Dumnezeu seara trecută cu privire la urgența lucrării care se face în Guyana. Ne-am simțit îndemnați ca, prin mari sacrificii, să suplimentăm lipsurile cu care se confruntă lucrarea lui Dumnezeu de acolo. Am completat un cec de 4.000 de dolari, care vor fi depozitați imediat în contul tău din Guyana. Tata.

Dumnezeu reușise din nou! Intervenise pentru lucrarea Sa. De data aceasta, nu mai pusese bani în servieta lui David. Dar făcuse o minune și mai mare. A schimbat inima lui David și a mișcat inima părinților săi să pună „totul pe altarul sacrificiului”. David știa că nici ei nu mai aveau acum bani, așa cum nu avusese el să-și cumpere alt computer. Acum, Dumnezeu binecuvântase ambele părți, arătându-le încredere pentru chemarea de a sacrifica. Cumva, binecuvântările lui Dumnezeu fac ca „a da” să ducă la „a primi”, care duce apoi la „a da și mai mult”. Lucrând prin copiii Săi ascultători, Dumnezeu sporește resursele.

În timp ce se îndrepta spre avion, David îl lauda pe Dumnezeu. *Mă simt atât de binecuvântat. Ai avut suficientă încredere în mine că voi da ceea ce-mi trebuia mai mult. Nu încape nici o îndoială că-mi vei da ce am nevoie în stilul Tău, la timpul dorit de Tine. Într-o zi, îmi vei da „ceea ce dorește inima mea”. Îți mulțumesc pentru privilegiul de a lucra doar prin credință. Fie ca fapta aceasta simplă de astăzi să-i încurajeze în toată lumea și pe alții să se predea complet și să-Ți ofere Ție tot. Părintele meu scump, Te iubesc și sunt sigur că poți să ai grijă de ceea ce este al Tău.*

Entuziasmat de modul în care procedase Dumnezeu, David s-a hotărât să investească pe loc întreaga sumă de 4.000 de dolari pentru școală și a dublat numărul celor care munceau la construcție.

Ajungând în Statele Unite, David a petrecut câteva zile fără să aibă un computer. Se simțea pierdut, handicapat, gol, ca o armată

care bate în retragere. Atunci a primit pe computerul tatălui său un email de la președintele Diviziunii Inter-Americane, pastorul Israel Leito.

- Am strâns niște fonduri pentru tine personal. Aș vrea să-ți cumpăr un telefon celular prin satelit. Știu că ți-ar trebui.

Câteva zile mai târziu i-a venit un gând: *Poate președintele m-ar putea autoriza să cumpăr altceva decât un celular.* Președintele nu era la birou, ci în Brazilia, ca să ia parte la Consiliul Anual. Așa că i-a trimis următorul email:

„Apreciez mult inițiativa dumneavoastră amabilă de a-mi oferi un telefon celular. Dar ați fi de acord să-mi cumpăr în locul acestuia un computer?”

Răspunsul a fost: „Dragul meu prieten și sursă de inspirație, banii îți aparțin. Cumpără orice fel de echipament ai nevoie.”

Și David, bucuros, exact așa a făcut. Dumnezeu înlocuise darul pe care I-l făcuse el cu un computer mai bun și mai rapid decât cel pe care-l vânduse. S-a gândit: *De fapt, noi nu sacrificăm niciodată pentru Dumnezeu. Întotdeauna El ne dă în loc ceva mai bun!*

Miracole TV

David își aducea aminte cu exactitate evenimentul din 1993 care-l făcuse interesat de transmisii. Vizita secțiunea TV într-unul dintre magazinele Sears din Chattanooga – Tennessee, când a auzit vocea familiară a lui Dr. Gordon Bietz, pe atunci pastor senior la biserica adventistă Collegedale. I se lua un interviu de către Stephen Ruf, prieten apropiat și fost coleg de școală al lui David. Subiectul se referea la atacurile repetate ale guvernului de atunci împotriva lui David Koresh și a Sectei Davidiene, gruparea care-i purta numele, în Waco, Texas. Cu o zi în urmă, David ascultase pe Postul Național Radio informații false, care susțineau existența unei legături între cult și Biserică. Deși conducerea bisericii a luat repede atitudine pentru a corecta situația, David încă își amintea senzația de neputință pe care o simțise. Vedeă cât de repede i se puteau inocula publicului prejudecăți împotriva unui grup de oameni, printr-o campanie de dezinformare.

Acum îl urmărea fascinat pe Dr. Bietz clarificând neînțelegerea. *Dumnezeu a putut să-l folosească pe Stephen datorită responsabilității de care dăduse dovadă în munca lui în cadrul stației TV, a reflectat David.*

Brusc, i-a încolțit în minte un gând care ar fi putut să-i schimbe viața. *Cel mai eficient mod de a te descurca într-o criză este să fii pregătit mai dinainte. Este prea târziu să începi odată ce criza s-a declanșat. Doamne, dacă vreodată mă vei binecuvânta cu șansa de a pune pe picioare o rețea de transmisie, nu o voi rata, s-a hotărât David în inima lui.*

Bucurându-se de sprijinul Primului Ministru al Guyanei pentru prima stație TV, David s-a hotărât să ceară permisiunea de a construi una în Georgetown. Răspunsul guvernului? „Nu.” Motivul era același: „Nu vrem o astfel de televiziune în acest oraș.”

Din nou, David s-a rugat lui Dumnezeu pentru înțelepciune. Răspunsul a fost din nou: *Folosește ce ai.*

- Am un set de casete NET '98. Dar ca să faci reclamă TV, îți trebuie bani. Te rog, arată-mi drumul pe care să merg.

Curând după aceea, o femeie din Statele Unite a dorit să vorbească cu el la telefon.

- Frate Gates, te rogi pentru o nevoie anume. Dumnezeu m-a inspirat să te sun.

El i-a răspuns:

- Foarte rar împărtășesc subiectele rugăciunilor mele, dar dacă Dumnezeu te-a inspirat, îți voi spune ce-I cerem. Transmitem NET '98 prin satelit din două biserici și până acum a fost bine. Dar Dumnezeu îmi spune că vrea să emitem în întregul Georgetown. Oficialii guvernamentali au refuzat să ne lase să folosim stația noastră TV, așa că aș vrea să transmitem pe canalul pentru reclame.

- Cât costă?

- În Guyana televiziunea este destul de ieftină. În Trinidad ar costa aproape 10.000 de dolari, dar aici costă numai 3.000 de dolari.

- Exact cât am. Măine îți trimit 3.000 de dolari.

David a contactat repede Canalul 13 și a aranjat cu ei să transmită NET '98 trei zile pe săptămână, timp de zece săptămâni, începând din 19 mai 1999. Din moment ce în Statele Unite prelegerile se terminaseră, David a scris la toată lumea întrebând de Biblii, broșuri, semne de carte, plicuri, studii biblice, rezumate,

pliante care rămăseseră. „Trimiteți-le tatălui meu în Anna, Illinois”, scria el, „și el le va trimite mai departe, în Guyana.” David a primit material de aproape 500 kg de peste tot din Statele Unite. Doi paleți cu materiale au trecut de vamă fără nici o taxă. Lucrând îndeaproape cu administrația conferinței, toate bisericile din zona aceea au primit materiale.

Aproape fiecare membru al bisericii s-a implicat în pregătiri. O linie telefonică - de care era responsabilă soția pastorului - răspundea cererilor celor care sunau. Pastorii și prezbiterii au organizat grupe de rugăciune și echipe de întâmpinare a vizitatorilor. Tinerii au împărțit broșuri pe stradă și pe la case. Edițiile ziarelor de duminică ofereau o reclamă generoasă. Pe tot parcursul celor zece săptămâni, Canalul 13 a transmis gratuit spoturi publicitare. Dumnezeu a binecuvântat și reclamele de la radio, care au atras mulți ascultători. Veneau mereu cereri pentru materiale gratuite.

Oameni din toate denomiinațiunile creștine și chiar hinduși și musulmani au spus că au găsit adevăruri pe care le căutau demult. Oameni din birourile guvernamentale și bănci, membri ai clasei de sus și persoane bine instruite din oraș apelau numărul de telefon al liniei continue pentru cărți gratuite și studii biblice. Mulți întrebau: „Cine sponsorizează aceste prelegeri? Ne place stilul lui Dwight Nelson.”

Au auzit răspunsul: „Un grup din Statele Unite.”

Bisericile adventiste de ziua a șaptea erau pregătite când pastorul Nelson a prezentat subiectul Sabatului. Au făcut o primire călduroasă vizitatorilor care au acceptat invitația televizată de a frecventa bisericile locale. Un pastor pentecostal, profund impresionat de ceea ce aflase, a spus: „Sunt pastor de ani de zile și n-am auzit niciodată despre Sabat.” Când a prezentat aceste adevăruri biblice bisericii sale, aceasta a cerut vizita unui adventist evanghelist, fratele Osmond Baptist, care să prezinte subiectul Sabatului. Pastorul, împreună cu o mare parte a congregației sale, au acceptat adevărul despre Sabat.

Programul de evanghelizare NET '98 a avut un impact răsunător în Guyana. Mulți au sunat să-i mulțumească

managerului pentru transmiterea unor programe atât de calitative atât ca și conținut cât și ca prezentare.

Tot atunci, David și Becky au primit un email de la un prieten apropiat din Statele Unite, care i-a șocat și i-a rănit. Era plin de critică și acuzații. Erau oare criticile acestea adevărate? Realizând că atunci când vrea să ajungă la oamenii care au probleme Dumnezeu folosește adesea prieteni apropiați, au ales să accepte aceste critici ca posibil adevărate.

Pe genunchi, cu lacrimi în ochi, David și Becky și-au mărturisit slăbiciunile în fața lui Dumnezeu. David s-a rugat: *Părinte scump, știi că mulți critică proiectele care s-au deschis în această lucrare. De asemenea, noi suntem uimiți de ocaziile pe care ni le-ai pus la dispoziție. Aceasta este lucrarea Ta, nu a noastră. Noi ne deschidem brațele și eliberăm toate proiectele atât de dragi inimii noastre. Nu facem lucrul acesta ca un act de descurajare, ci ca o faptă de credință. Lășăm în seama Ta toată lucrarea din Guyana.*

Da, Doamne, s-a alăturat Becky în rugăciune, știm că Tu Îți poți reînnoi chemarea pentru noi. Iar dacă nu, avem încredere că vei găsi pe altcineva să facă lucrarea. În acești doi ani ne-ai uimit pe măsură ce – cu fiecare lună ce trecea – ne-am asumat riscuri din ce în ce mai mari și am descoperit cât de demn de încredere ești. Ne-am dat seama că nu putem să Te depășim în dăruire, Doamne. Cu cât dăm mai mult altora, cu atât mai mult primim de la Tine.

David a intervenit: *Nu este nevoie să-Ți reamintim, Doamne, că anul acesta ne-am avântat în proiecte lunare de treizeci sau de patruzeci de ori mai mari decât bugetul nostru lunar de început, de acum doi ani. Am experimentat adevărul conform căruia "Puținul care este folosit cu înțelepciune și economie în slujba Domnului cerului, va spori tocmai prin faptul că este împărțit." (Hristos, Lumina lumii, p. 343)*

Becky și-a terminat rugăciunea cu *Te lăudăm și Îți mulțumim, Doamne, pentru că ne înveți să „împărțim din ceea ce avem; și în timp ce dăm, Christos Se va îngriji să ni se dea ce ne lipsește." (Mărturii pentru comunitate vol. 6, p. 347) În orice caz, dacă Tu nu ne arăți în mod clar că nu vrei aceasta, noi ne vom întoarce acasă, în Statele Unite. Luăm această hotărâre dureroasă pentru că nu vrem să ne răzvrătim împotriva voinței Tale. Amin.*

David și Becky au simțit că Duhul Sfânt îi cheamă să-și reînnoiască angajamentul. Mână în mână, s-au rugat ca Dumnezeu să-și confirme chemarea pentru ei în Guyana.

Chiar în noaptea aceea, un pastor adventist, numit Kirk Thomas, l-a sunat pe David.

- Proprietarul clădirii în care locuiesc a cerut să te vadă. Este patronul Canalului 2 de televiziune. Soția sa, doamna Washington, a ales să fie botezată, în mare parte ca rezultat al prelegerilor NET '98. Copil fiind, ea și familia ei au cunoscut mesajul advent, dar au ales să-l părăsească. Ea și soțul ei au fost impresionați pozitiv de adevărurile biblice prezentate de Dwight Nelson și au trimis vorbă că vor să ia legătura cu tine.

David, încântat de invitație, spera că voiau să-i ofere timp de emisie gratuit sau o alternativă cu preț redus pentru viitoare transmisii. Pastorul Thomas a aranjat ca David să-i întâlnească două zile mai târziu.

Familia Washington i-a primit pe pastorul Thomas și pe David în frumoasa lor casă. Stând pe veranda răcoroasă și bând suc de portocale, domnul Washington s-a aplecat puțin în față.

- Am apreciat ceea ce am văzut pe Canalul 13. Soția mea a devenit de curând adventistă. Într-o zi, probabil, o voi urma. Am construit stația TV având în minte scopuri religioase. Numai prin intervenția lui Dumnezeu am obținut această stație. Recent am auzit că lucrezi pentru ADRA și am aflat ce faci cu ajutorul aviației și lucrării medicale și despre implicarea ta în educație în interior. Am înțeles că, de curând, te ocupi și de transmisiuni. Eu și soția mea avem ceva special pe care am vrea să ți-l oferim. Noi credem că Dumnezeu vrea să-ți oferim 50% din acțiunile stației noastre TV.

Rămăs fără cuvinte, David a rememorat în mintea lui întregul an în care eșuase să obțină o autorizație de construire a unei stații TV în Georgetown. Spusese oare Dumnezeu: „Așteaptă-mă pe Mine, David. Când va veni timpul, nu va fi greu pentru Mine să-ți dau o întreagă stație TV funcțională”?

Domnul Washington a continuat:

- Vreau să preiei întreaga administrație a stației TV și s-o

folosești cum crezi că este mai bine ca să-ți duci la îndeplinire misiunea. Eu am să mă implic atât cât să mă asigur că stația nu se confruntă cu probleme legale, politice sau de alt gen. Ținta mea este ca această stație să rămână funcțională și să atingă la potențialul ei maxim.

Domnul și doamna Washington i-au dus pe cei doi la stația TV.

- Poți să folosești clădirea cu două etaje cum crezi că este mai bine și camerele pentru oaspeți ca studio sau centru de producție. Care este strategia ta financiară pentru a menține în funcțiune și a extinde activitatea stației?

- Filozofia noastră este simplă, a susținut David. În tot ce întreprindem, ne bazăm complet pe Dumnezeu pentru funcționare și creșterea capitalului de la lună la lună.

- Sunt liniștit dacă este așa! a spus el cu emfază. Ia stația și condu-o.

David abia aștepta să-i împărtășească lui Becky această veste minunată.

- Dumnezeu a mai făcut o minune. Ți aduci aminte ce ne-am rugat acum două zile. Ei bine, Dumnezeu nu numai că a reconfirmat în mod clar că ne cheamă să-I slujim în această lucrare, ci ne-a confirmat dându-ne o stație TV.

- Nu înțeleg. Cum se poate?

- Dumnezeu i-a îndemnat pe domnul și doamna Washington să ne dea o întreagă stație de transmisie cu toată aparatura de acolo, pentru a termina lucrarea lui Dumnezeu aici. Este clar că Dumnezeu vrea să folosească la maximum timpul pentru a răspândi Evanghelia.

- Dar cine se va ocupa de ea?

- Vom avea nevoie de un număr de voluntari care vor forma echipa și resurse cu mult peste ce am experimentat până acum. Cu adevărat, aceasta este o sarcină pe măsura lui Dumnezeu, pentru al cărei succes numai Dumnezeu poate să ofere credit. Trebuie să renunțăm la tot ce am crezut noi până acum că înseamnă limitele lui Dumnezeu în a face ceva.

- Extraordinar! Simt că mă furnică în tot corpul. Te-ai angajat

să accepți această însărcinare, indiferent de cât de costisitoare sau imposibilă ar putea părea?

- Da, Becky. Trebuie să învățăm prin experiență de prima mână că Dumnezeu căruiia Îi slujim nu are limite. Trebuie să mergem înainte, cu asigurarea că El ne va da ce ne trebuie în zilele grele care ne stau în față. Înainte ca propunerea lor să devină definitivă, vom avea câteva întâlniri cu soții Washington, pentru a discuta probleme legate de funcționare și să ne desfășurăm planurile strategice pentru funcționare și extindere.

- Mă tem că Satana a înnebunit din cauza asta, David. Va face tot posibilul ca această stație să nu fie folosită de Dumnezeu. Pe măsură ce domnul și doamna Washington vor înțelege filozofia noastră de a depinde complet de Dumnezeu, mă tem că Satana își va începe războiul prin îndoieli. Avem nevoie de parteneri de rugăciune peste tot, ca să-L rugăm pe Dumnezeu să înconjure familia Washington cu lumină din cer, care să-i protejeze de planurile răutăcioase ale Satanei.

Fără limite

Veștile bune despre minunile harului lui Dumnezeu în Guyana s-au răspândit în toate țările din Caraibe și America de Sud. Cereri de la liderii și membrii bisericii continuau să vină. „Avem nevoie de ajutor. Vă rugăm, arătați-ne cum să facem și noi ceea ce Dumnezeu realizează deja prin voi.”

- Oare Dumnezeu ne transmite astfel că a sosit timpul să înaintăm ca și cum nu ar exista nici o limită? a întrebat-o David pe Becky.

- Trebuie să ne rugăm pentru înțelepciune. Poate că această chemare a lui Dumnezeu ne anunță că ar trebui să facem un drum în Statele Unite. Îi putem ruga pe părinții noștri să ni se alăture în studiu biblic și rugăciune pentru descoperirea direcției pe care Dumnezeu vrea să o urmăm, a propus ea.

Înapoi în Statele Unite, David a expus situația în fața familiilor lor.

- Așa cum micul nostru avion pentru junglă cu două locuri a deschis drumul pentru lucrarea misionară în vestul Guyanei, pentru a lucra în Caraibe și America de Sud vom avea nevoie de un avion mai rapid și cu mai multe locuri.

Mai multe zile au studiat, s-au rugat și s-au luptat cu o decizie care avea să aibă mari implicații financiare. Această alegere avea să aibă un impact covârșitor asupra muncii și riscurilor pe care și le vor asuma în viitor. Apoi au simțit pace. Dumnezeu i-a îndemnat să investească banii obținuți prin vânzarea unei parcele a fermei din Illinois pe care o deținea familia Gates, pentru a finanța parțial cumpărarea unui mic avion cu două motoare. Părinții lui David, totdeauna gata să ofere sprijin, s-au oferit să mai vândă o bucată de pământ din apropiere, pentru achiziționarea avionului. Aveau nevoie de un avion capabil să transporte repede și în siguranță personal și echipament între regiuni și țări izolate. David a început să caute avionul potrivit pe care avea să-l aleagă Dumnezeu.

A reperat un Piper Twin Comanche cu echipament Robertson STOL și conversie Miller, care permitea depozitarea în partea din față a avionului. Spre surprinderea sa, a descoperit că acesta era avionul cu care zburase el cu mulți ani în urmă spre Kentucky. De mai multe ori în timpul negocierilor, a părut că vânzarea le scapă. La un moment dat, membrii familiei au ingenuncheat și s-au rugat: *Doamne, Tu cunoști viitorul. Dacă nu acesta este avionul pe care l-ai pus deoparte pentru noi, atunci îngăduie ca vânzarea să cadă.*

Peste câteva minute, proprietarul a sunat și le-a spus: „Accept condițiile voastre. Puteți veni deja să inspectați avionul și să faceți un zbor de verificare cu el.”

David, împreună cu tatăl său și Brooks Payne, directorul departamentului de întreținere a avioanelor de la Aerodromul Andrews, au zburat spre San Jose, în California, să verifice avionul. Fiecare problemă tehnică pe care au remarcat-o a fost rezolvată și plătită de cei de la aerodrom.

Decizia de a cumpăra acest avion implica o datorie foarte mare.

- Treceam prin aceeași experiență ca atunci când am cumpărat primul nostru avion, însă acum riscul este mult mai mare, i-a explicat David tatălui său. Trebuie să plătim pentru acest avion 75% și nu am face niciodată pasul acesta dacă eu, Becky, tu și mama nu am experimenta această convingere puternică și liniște deplină.

Cu credință, s-au rugat din nou: *Noi credem că acest risc – pe care ni-l asumăm ca să facem rost de echipamentul de care este nevoie – este aprobat de Tine. Te rugăm să plătești datoria în șase luni de la data împrumutului. Tu știi suma și cum să Te descurci. Doar Tu poți găsi soluția.*

Au zburat cu frumosul aparat pentru șase persoane în Michigan și l-au încărcat cu 225 kilograme de echipament de transmisie pentru stația TV din Kamarang. David a zburat apoi în Guyana cu Dan Peek, care – împreună cu soția sa, Cynthia, și fetița lor, Hanna – veneau ca voluntari în Georgetown să supravegheze partea tehnică a transmisiilor.

Trecuse aproape o lună de la ultima întâlnire cu soții Washington.

După salutări călduroase, David a început discuția.

- Îmi permiteți să reiau filozofia pe care v-am expus-o înainte și asupra căreia am căzut de acord? Funcționarea stației nu va avea la bază interese comerciale. Vom avea încredere în Dumnezeu pentru finanțe.

Datorită anumitor comentarii pe care le-au făcut, David și-a dat repede seama că – între timp – își reconsideraseră poziția privind disponibilitatea lor față de un astfel de acord. Satana fusese la lucru și-i îndreptase spre filozofia lumii – în loc să se concentreze asupra misiunii, aveau în minte profitul. Ascultându-i, David își dădea seama că vor aștepta de la el programe care să aducă profit și care s-ar putea să nu fie în concordanță cu mesajul Evangheliei. Întrevedea probleme legate de salariile angajaților și chiriile care va trebui să fie plătite de voluntari.

- Regret, dar simt că lui Dumnezeu nu-I face plăcere acest contract, a spus David și a părăsit interviul cu inima grea.

Numai Dumnezeu putea să schimbe atitudinea lor și să combată forțele nevăzute care se străduiau din greu ca stația să nu fie folosită pentru slava lui Dumnezeu.

Rugăciunea lui constantă era: *Tată, toate depind de puterea și de harul Tău. Ajută familia Washington să înțeleagă acest mod de gândire, conform căruia Dumnezeu în care avem încredere poate să acopere lipsurile.*

David a pregătit un document de trei pagini expunând filozofia credinței sub care lucra. A explicat de ce toate inițiativele sale de a investi bani în acest proiect au avut ca scop înaintarea lucrării, nu profitul. Apoi l-a sunat pe domnul Washington, să stabilească o întâlnire pentru a doua zi după-amiaza, la 16:30. Toată ziua aceea, David și prietenul său, Winston, s-au rugat împreună și individual, cerându-I lui Dumnezeu să intervină în numele lucrării Sale. David le-a scris prin email colegilor săi de rugăciune privind criza aceea.

S-au întâlnit în casa familiei Washington plini de pace, știind că Dumnezeu conducea încă lucrurile. Totuși, simțeau o anumită tensiune, pentru că-și dădeau seama cât de mare era miza. Experimentau cu adevărat un nou episod al mării lupte dintre Christos și Satana.

În timp ce domnul și doamna Washington citeau documentul de trei pagini, cei doi bărbați continuau să se roage în tăcere. Pe măsură ce citea, domnul Washington sublinia anumite rânduri, aprobând cu capul.

După ce a terminat de citit, soția sa a explicat:

- Joia trecută l-am invitat pe Winston la noi acasă și i-am explicat de ce ne-am hotărât să păstrăm stația TV cu specificul unei companii comerciale. Ar fi însemnat un venit pentru noi și ar fi acoperit cheltuielile pentru chiria voluntarilor care aveau să locuiască aici. Dar, în timp ce Winston ne-a explicat felul în care credința a stat în spatele acțiunilor voastre, am rămas înmărmuriți, ascultând istorisirea minunată a călăuzirii lui Dumnezeu.

Toată ziua de vineri am fost neliniștită din cauza poziției pe care o adoptaserăm. L-am sunat pe soțul meu de la serviciu și i-am explicat îngrijorarea mea. Împreună, am ajuns la concluzia că Dumnezeu era Cel care ne îndemna să renunțăm la interesele noastre comerciale privind stația TV. Ne-a convins să acceptăm filozofia credinței din spatele acestei acțiuni. Ca să fim sinceri, suntem puțin speriați de ideea de a conduce o stație TV numai prin credință. Dar ne-am dat seama că și noi credem că Dumnezeu va avea grijă. Vrem să experimentăm puterea lui Dumnezeu în viața noastră.

Domnul Washington a adăugat:

- Și am decis că puteți să folosiți întreaga clădire fără să plătiți chirie. Veți plăti doar cheltuielile minime de întreținere. Stația TV va funcționa conform unei viziuni a lucrării misionare. Sunt sigur că Dumnezeu nu va avea probleme cu finanțarea. Vom aștepta să vedem cum Se va îngriji de producțiile TV. Avem încredere că El va face ca semnalul să fie mai puternic și - cu ajutorul releelor - să ajungă și în orașele îndepărtate.

În mașină, David și Winston cântau cântece de bucurie.

- Winston, proiectul TV este din nou pe listă, cu un angajament și mai puternic, de data aceasta. Dumnezeu a intervenit în mod minunat. Numai Duhul Sfânt poate schimba inimile și mințile oamenilor. Ah, puterea rugăciunii! Încă o bătălie câștigată pentru Dumnezeu!

La câteva săptămâni după sosirea noului avion în Caraibe, David și Dan Peek au zburat în Grenada, Dominica, Antigua și Tobago, să se întâlnească cu liderii bisericii și cu oficialii guvernamentali ca să facă planuri pentru instalarea stațiilor de transmisie a televiziunii adventiste. Rețeaua de televiziune s-a dezvoltat în ceea ce astăzi se numește Caribbean Family Network (CFN).

Dumnezeu a trimis cu credincioșie suficiente fonduri pentru plata lunară a avionului și a combustibilului. Micul Cessna 150, care a deschis lucrarea în Guyana, a fost vândut, iar cu banii s-a acoperit jumătate din datoria pentru Twin Comanche.

Chiar înainte de al doilea zbor în Guyana cu echipament TV, motorul stâng indica o temperatură ridicată a uleiului. David a aterizat pe cel mai apropiat aeroport, în Tennessee, unde a descoperit că tacheții se uzaseră și împrăștiaseră bucăți de metal în interiorul motorului.

A sunat-o pe Becky:

- Spre dezamăgirea noastră, am întâmpinat o piedică. Motorul trebuie refăcut. Vestea bună, care compensează întârzierea, este că ni s-a întâmplat în Statele Unite, pe un aeroport numai potrivit pentru a face reparațiile. După ce terminăm, motorul va fi mult mai bun decât înainte. Vor verifica și uzura tacheților motorului

din dreapta. Îl vedem pe Dumnezeu controlând lucrurile. Pentru că numai El cunoaște viitorul.

În interiorul Guyanei, amerindienii din partea de Nord a regiunii Mazaruni continuau să răspundă mesajului Evangheliei. Cele cinci video proiectoare funcționau consecutiv în cele cinci sate. În aproape doi ani de folosire continuă și transportate în condițiile zonei tropicale cu canoa sau cărate de oameni mergând pe jos, numai două becuri de la proiectoare a trebuit să fie înlocuite. Trei sate au început construcția unei biserici, iar celelalte două și-au făcut, la rândul lor, planuri de a avea propria biserică.

Guyana este împărțită în nouă regiuni, iar lucrarea cu video-proiectoarele și sprijinul oferit de programul de aviație s-a desfășurat într-o singură regiune – districtul Mazaruni de Nord. Cum rămânea cu nevoile întinselor regiuni adiacente, în care nu se pătrunsese încă? Conducătorii satelor au venit să solicite un program medical de aviație și lucrători biblici în fruntea cruciadelor evanghelice. Fără avion, fără mecanici de aviație calificați și lucrători medicali, cererile au rămas descoperite. Plin de tristețe, David a remarcat: *În cea mai mare parte a vieții mele, începerea unei noi lucrări era dificilă și riscantă din cauza intoleranței religioase. Nu și aici. Este posibil ca ușile deschise astăzi să se închidă în curând? Tată ceresc, răspunde cererilor acestor oameni care vor să Te cunoască.*

Provocarea finanțării stației TV se întrevedea și mai costisitoare decât cheltuielile pentru avion. În mod clar, Dumnezeu Și-a arătat puterea făcând posibilă construirea stației mai mici de televiziune și dăruindu-le o a doua, mult mai mare. Prin ele s-a deschis lucrarea în alte două țări. Providența Sa a făcut disponibil un avion mai eficient și mai sigur pentru a pătrunde în noi regiuni. Dar fiind atât de mulți oameni care încă nu-L cunoșteau pe Dumnezeu, va avea nevoie de ajutor.

Cu încredere deplină, David și echipa sa de voluntari erau pregătiți să coopereze cu binecuvântările pe care Dumnezeu avea să le trimită. Nu știau ce să facă, dar ochii lor rămâneau îndreptați spre El.

Toate aceste programe de dezvoltare, care au făcut ca mii de suflete să-I răspundă lui Iisus, l-au supărat și l-au adus la disperare

pe Satana. Cum eforturile sale de a ataca din exterior eșuaseră, a încercat să dezbine în interior. Cineva cu experiență și influență trebuie să se fi simțit amenințat de succesul acestei lucrări, pentru că în timpul unei întrevederi, persoana aceea a propus ca orice legătură dintre Conferința Adventistă din Guyana și proiectele lui David și Becky să ia sfârșit.

Fiecare criză este o chemare de a cădea pe genunchi înaintea lui Dumnezeu. Iar David și familia sa au făcut exact așa. Administratorii Uniunii și Diviziunii au intervenit imediat, programând o nouă întâlnire, cu scopul de a restabili o relație puternică de colaborare. Dumnezeu, care cârmuia lucrurile, a avut grijă de punctele sensibile. Grupul a discutat și a votat planuri concrete pentru o comunicare și o coordonare mai eficiente pentru fiecare proiect în parte. Au stabilit o dată când liderii proaspăt aleși să viziteze locurile de desfășurare a proiectelor de dezvoltare, din interior. Au avut ocazia să-și formeze o părere la fața locului și să pună întrebări, pentru a cunoaște fiecare etapă a lucrării lui Dumnezeu.

Prin puterea Duhului Sfânt, li s-au deschis ochii și frații și-au dat seama că oamenii lui Dumnezeu nu sunt încă suficient de buni, de activi, de îndrăzneți și nu au încă o viziune completă asupra acestui ceas care reprezintă o ocazie extraordinară.

Leul răcnește

Încărcat de casete video și echipament profesionist donat pentru noua stație TV din Georgetown, David a plecat din Statele Unite spre Guyana. Zburând contra unui front de aer rece, a făcut peste noapte popasuri în Miami, Puerto Rico, Republica Dominicană, Grenada și Trinidad, menținând legătura prin radioul de frecvență înaltă cu tatăl său, în Illinois. Pe drum, David s-a rugat continuu ca Dumnezeu să miște guvernul din Guyana, astfel încât organizația sa G.A.M.A.S. să obțină un permis permanent de zbor, pentru ca avioanele G.A.M.A.S. să funcționeze fără restricții în Guyana.

Când a ajuns, David a aflat de la Winston James:

- Dumnezeu a pregătit sosirea avionului în Guyana. Departamentul Aviației Civile întocmește acum documentele. Multe rugăciuni continuă să fie înălțate, cerându-I lui Dumnezeu să intervină.

Cu adevărat, „când Dumnezeu deschide calea pentru împlinirea unei anumite lucrări și dă asigurarea succesului, instrumentele prin care El alege să lucreze trebuie să facă tot ceea ce

le stă în putere pentru a ajunge la rezultatul promis. Succesul va fi pe măsura entuziasmului și a perseverenței cu care este îndeplinită lucrarea. Dumnezeu poate face minuni pentru poporul Său numai atunci când el își face datoria cu un devotament neobosit.” (Profeți și regi, p. 263)

Cât timp lipsise David din Guyana, dușmanul cel meschin al lui Dumnezeu fusese extrem de activ. „Tatăl minciunii” a angajat oameni care să submineze lucrarea lui Dumnezeu la fiecare nivel al operațiunilor întreprinse.

Mai întâi, Satana a ales pe cineva care făcut tot felul de insinuări, prin care a zugrăvit în negru imaginea lui David. L-a acuzat pe David de comportament fraudulos și răspândirea de doctrine eretice. Apoi a fost publicat un articol într-un ziar, în care apăreau aceste acuzații. După aceea, acuzatorul le-a făcut o vizită soților Washington, proprietarii stației TV, pentru a-i convinge să înceteze să mai sprijine proiectul, din cauza proastei reputații a lui David. Omul și-a exprimat convingerea că stația trebuie să-i fie încredințată lui. Dumnezeu a preluat însă situația, iar domnul și doamna Washington au fost mai convinși ca niciodată că fuseseră călăuziți de Duhul Sfânt.

Dușmanul a planificat subminarea operațiunilor legale privind avionul și stația TV, un mod perfid de a împiedica lucrarea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu, încă la cârmă, are propriile metode de lucru, în ciuda Satanei. Cunoscând puterea rugăciunii, David împreună cu familia și prietenii săi au cerut o protecție specială din partea îngerilor pentru siguranța sa, în timp ce va continua să lucreze pentru Dumnezeu. Sub binecuvântările cerului, David și-a menținut programul care presupunea trei zile de zbor în interiorul Guyanei și o călătorie în Statele Unite pe o linie aeriană comercială.

Zvonurile rele s-au răspândit repede. Când David s-a prezentat la aeroport, un ofițer special s-a postat în fața lui, i-a pus o grămadă de întrebări și i-a percheziționat bagajele. După două ore de interogatoriu, acesta a părut impresionat de proiectele pe care Dumnezeu le începuse în interior sub conducerea lui David. De atunci, David și ofițerul special au devenit prieteni apropiați.

Cum a potolit Dumnezeu leul care răcnea? După cum rămăsese stabilit, David i-a dus pe membrii administrației Conferinței Guyana în fiecare dintre satele din zona Mazaruni de Nord. Aceștia au putut să audă ei înșiși recunoștința exprimată de conducătorii satelor Arau, Kamarang, Phillippi, Kako, Waramadong, Paruima și Kaikan. Au văzut bisericile pline și au aflat despre viețile salvate de G.A.M.A.S. prin faptul că pacienții primiseră medicație gratuită și beneficiaseră de transport, de asemenea gratuit. Oaspeții au participat la serviciile de consacrare a mai multor biserici, a bibliotecii și centrului religios de la Colegiul Industrial al Indienilor Davis din Paruima. Căutând încă moduri de a-l denigra pe David, cineva a întrebat cu voce tare:

- Ale cui sunt aceste biserici și școli care au fost construite prin donații?

Conducătorul unuia dintre sate, un om cu autoritate, i-a dat un răspuns înțelept, care a pus capăt zvonului că David Gates ar fi fost proprietarul lor.

- Când se construiește o clădire, școală sau biserică pentru amerindieni, proprietatea nu este niciodată a celor care au dat banii. Le aparține amerindienilor. Prin urmare, conform legii locale, toate aceste biserici și școli sunt proprietatea amerindienilor.

Acuzațiile au încetat imediat.

Vizitatorii au văzut rezultatele proiecțiilor video ale prelegerilor NET '95 și NET '98. Au văzut ei înșiși că în trei luni se botezaseră mai mulți indieni decât în întregul an care trecuse. Primirea călduroasă și entuziasmul amerindienilor, care erau un indicator al creșterii spirituale, i-au convins că acolo era vorba despre călăuzirea și binecuvântările lui Dumnezeu. Nici o ființă omenească nu ar fi putut realiza atât de mult. Voluntari din părțile locului și cei din străinătate au primit laude bine meritate pentru slujirea lor plină de devotament.

Vizitatorii au auzit solicitarea conducătorilor satelor și liderilor comunității pentru un permis permanent de zbor pentru ca G.A.M.A.S. să poată zbura fără restricții în orice zonă a Guyanei. Astfel, politica îngrijirii medicale gratuite putea fi implementată în toată țara. Nu era de mirare că furia Satanei devenise de temut. Știa

prea bine că acest permis va deschide drumul pentru răspândirea rapidă a Evangheliei în interiorul Guyanei.

Musafirii au fost de acord cu David, care a concluzionat:

- Nu trebuie să ezităm în a merge mai departe. „Până aici Domnul ne-a ajutat.” (1 Samuel 7:12) Dacă se cere ceva făcut pentru Dumnezeu, atunci acel lucru trebuie îndeplinit în acest moment prielnic.

David l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru că până atunci înăbușise răcnetele leului. Dar și-a amintit versetul din 1 Petru 5:8, care-i avertiza pe David și pe voluntarii asociați că, fără îndoială, vor mai avea de-a face cu zvonurile murdare ale celui care-l acuzase.

Este ceva prea greu pentru Domnul?

Într-un Sabat după-amiază, David și Becky se bucurau de una dintre puținele ocazii de a se lăsa împreună pradă amintirilor, stând de vorbă pe veranda casei lor din Kaikan.

- Mă simt atât de liniștită aici, stând lângă tine și privind râul care curge. Becky i-a strâns mâna lui David. Mă bucură atât de mult Sabatele când avem ocazia să ne închinăm împreună în mica noastră biserică din Kaikan. Fețele oamenilor străluceau când îi acompaniai cu trompeta. Dumnezeu a folosit darul tău de a cânta la trompetă pentru a atrage mulți vizitatori.

- Mă simt binecuvântat pentru privilegiul pe care ni l-a dat Dumnezeu de a-L sluji în mijlocul acestor oameni minunați. Din moment ce I-am promis lui Dumnezeu că anul acesta nu vom refuza nici o ocazie de a aduce oameni la Christos, cu siguranță El ne-a pus la încercare angajamentul.

- Așa este. Mă minunez de planurile Lui cu mult mai mari decât am fi visat noi vreodată. În fiecare zi, ne amintește că este datoria noastră să mergem înainte, în timp ce este treaba Lui să ne

deschidă drumul. Și uite câte a făcut, Becky. Colegiul Industrial al Indienilor Davis și Școala pentru Instruirea Lucrătorilor Biblici funcționează de aproape trei ani. Îți amintești ziua când Dumnezeu a deschis drumul pentru școala de instruire?

- O femeie de 35 de ani, mamă a opt copii, a venit la mine și m-a întrebat: „Pot să urmez și eu școala gimnazială?” Am fost atât de tristă că a trebuit să-i spun că nu era loc și

Dr. Sheila Robertson cu Ada și Sebastian Edmund

pentru ea. Dar ea a continuat să mă roage: „Am visat dintotdeauna să pot merge la școală. Acum avem una aici. Vă rog, lăsați-mă să merg la școală să învăț.”

- Și Dumnezeu a folosit-o pe femeia aceea ca să ne sădească în minte ideea de a invita adventiști mai în vârstă să urmeze o școală pentru lucrători biblici voluntari.

Becky a zâmbit.

- Dar nu aveam nici un profesor voluntar calificat care să se ocupe de ei. Mai spune-mi o dată cum s-a ocupat Dumnezeu de aceasta.

- Doamna doctor Sheila Robertson, medic pensionar, trecută de șaptezeci de ani, a sosit cu această cerere: „Du-mă în cel mai izolat sat unde Îl pot servi pe Dumnezeu.” În 20 de minute, am dus-o cu avionul în Phillippi, la o distanță de patru sau cinci zile de mers pe jos, și i-am explicat: „Aveți aici o mică stație radio prin care putem lua legătura o dată sau de mai multe ori pe zi, depinde cum este nevoie.” Am lăsat-o acolo, bucurându-se de fiecare minut pe care l-a petrecut făcând o lucrare extraordinară pentru Dumnezeu. Într-o zi, când am zburat în Phillippi, mi-a împărtășit ideea ei de a deschide o Școală de Instruire a Lucrătorilor Biblici

pentru adulți și vârstnici amerindieni. Datorită faptului că aceștia vorbesc dialectele locale Akawayo și Arcuna și sunt ei înșiși amerindieni, nu au nevoie de o permisiune specială din partea guvernului pentru a pătrunde în sate. I-am mărturisit că și eu visasem la același lucru, dar nu avusesem pe nimeni care să conducă programul.

- Cel mai mult îmi place să lucrez în zone îndepărtate și izolate, mi-a spus ea. Paruima este un sat mare, cu aproape șase sute de locuitori, dar dacă Dumnezeu vrea ca eu să conduc acest program, nu voi spune nu.

- Îmi amintesc entuziasmul care radia de pe fețele celor nouă amerindieni în momentul absolvirii, a adăugat Becky. Plecând sub îndrumarea lucrătorilor biblici experimentați de la conferință, șapte dintre aceștia au început deja o lucrare misionară de pionierat în zone albe. Dumnezeu a lucrat cu siguranță prin Dr. Sheila.

- Fără voluntari, munca noastră aici ar fi imposibilă. În calitate de conducători de echipe și directori, ei ajută lucrarea din fiecare zonă să meargă înainte. Sunt sigur că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre, trimițând anul acesta cel puțin cincisprezece voluntari pe termen lung, majoritatea profesori. Dar și voluntarii pe termen scurt sunt o mare binecuvântare.

- Da, David, a spus Becky cu un zâmbet, ce emoție să-i vedem pe copiii de la Academia Adventistă Laurelbrook din Dakota împreună cu directorul lor. Numai îngerii ar putea să spună cu câtă străduință au lucrat rugându-se cu adulții și jucându-se cu copiii din sate. Mă întreb câte zboruri au fost necesare ca să transportăm jumătate din grup între Kaikan și Arau cu Cessna 206.

- Grupul acela mare de la Academia Laurelbrook a ajutat mult la înaintarea construcției clădirii școlii noi din Kimbia, de pe Râul Barbice.

- Becky, ar fi trebuit să vezi cum prezența pastorului Phillip Follett, vice-președinte general al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste, i-a încurajat pe amerindieni, în timp ce conducea serviciul de dedicare al noului studio de producții video de la Colegiul Industrial al Indienilor Davis. În curând sperăm să producem, în scop educațional și evanghelistic, programe video

în dialect, care să pătrundă în toate regiunile. Am fost emoționat să văd bucuria indienilor când s-au făcut primele săpături pentru noua clădire care avea să fie un centru de sănătate al Colegiului Industrial al Indienilor Davis (D.I.I.C.). La fel s-au bucurat la dedicarea stației locale de televiziune din Kamarang. Deși nu transmite încă, stația este construită și gata să-și înceapă activitatea.

- Da, draga mea, Dumnezeu nu are limită în ceea ce poate să facă. Dacă mă gândesc la noii lucrătorii biblici, ca Sylvester Robertson și colegul său, James Edwin, care au pătruns în satul Isseneru, tresalt de bucurie la gândul că cei două sute de săteni i-au acceptat și au ascultat binevoitori mesajul întregii solii îngerești. De fapt, Sylvester mi-a spus ieri că în fiecare săptămână studiază din Biblie cu pastorul anglican de acolo, care pare să accepte multe dintre adevăruri. Sebastian Edmund și Ray Hastings au deschis lucrarea în Koopenang, iar sătenii s-au îngrijit de nevoile lor pe măsură ce Cuvântul lui Dumnezeu le-a fost descoperit. Cu fiecare lot de lucrători biblici care termină cursurile odată la șase luni, alte sate primesc Evanghelia. Lucruri mari s-au întâmplat din clipa în care Dumnezeu ne-a îndemnat să ne conducem după filozofia conform căreia El poate să Se îngrijească de finanțe. Singura noastră campanie de strângere a fondurilor va fi rugăciunea.

- David, știu că Dumnezeu a prevăzut nevoia ca tu să devii membru al echipei Conferinței ca Director voluntar al ADRA Guyana. Sunt sigură că o mare parte a reușitei acestei lucrări se bazează pe încrederea și colaborarea apropiată cu administratorii bisericii locale. Datorită directorului tău asistent care lucrează în biroul ADRA din Georgetown, ai putut să te întâlnești anul acesta cu lideri din șase țări.

- Cât de adevărată este făgăduința că "Dacă lucrul este de la Dumnezeu, El Însuși va asigura mijloacele necesare pentru aducerea lui la îndeplinire." (Hristos, Lumina lumii, p. 343) Peste câteva zile, când David a zburat spre Georgetown, a aflat că era de vânzare un Cessna 172. Era singurul avion cu un singur motor care se vindea, de când se mutase el în Guyana. Era hotărât să nu piardă această ocazie crucială de a deține un avion înregistrat

local. La aeroport, directorul serviciului de întreținere a avioanelor s-a grăbit spre el și i-a spus:

- Dacă te gândești să cumperi acel Cessna 172 care este de vânzare, trebuie să te miști repede. Încă două persoane s-au întâlnit cu proprietarul și cu directorul de la compania de taxi aerian și s-au oferit să-l cumpere.

- Îți mulțumesc pentru că m-ai avertizat, a strigat David traversând în fugă platforma aeroportului.

Se ruga cu voce tare: *Doamne, nu permite ca avionul acesta înmatriculat local să fie vândut altcuiva. Știi câte sate în care nu s-a putut ajunge au așteptat cu răbdare ani de zile.*

În timp ce alerga, era recunoscător pentru o discuție pe care o avusese recent cu un prieten din Statele Unite, care-i spusese că-i va trimite în contul din bancă niște fonduri pentru urgențe.

I-a telefonat directorului.

- Așa este, Capitán Gates, a confirmat omul. Au mai venit încă două persoane cu oferte pentru avion. Am să-ți fac o programare pentru ora 16:00. Primul venit, primul servit, aceasta este politica mea, a spus el și a închis telefonul.

David s-a uitat la ceas. Avea treizeci de minute să ajungă la bancă înainte să închidă. În timp ce alerga să prindă un taxi, un paragraf din devoționalul de dimineață i-a slujit ca instrucțiune: "Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de oameni care pot să vadă repede și să acționeze imediat, la momentul potrivit și cu putere." (Slujitorii Evangheliei, p. 133)

După cincisprezece minute, a întâlnit un șofer de taxi care a vrut să-l ducă jumătate de drum. Pe drum, se ruga să găsească alt taxi care să-l ducă la timp până la destinație. Avea de gând să intre în biroul directorului cu banii pregătiți.

Vorbind în continuare cu Dumnezeu, s-a rugat: *Doamne, m-ai binecuvântat cu credibilitate financiară peste tot unde am lucrat. Cunosc casierii pe nume. Știi că transferul de bani între două bănci străine poate să dureze foarte mult. Numai Tu poți să faci să primesc un răspuns favorabil din partea casierului când mă voi prezenta să încasez această sumă mare de bani depusă dintr-o bancă străină. Și Îți mulțumesc că Te vei ocupa de aceasta repede.*

În timp ce se îndrepta spre ghișeu, una dintre casierite i-a zâmbit prietenoasă.

- Bună ziua, domnule Gates, cu ce vă pot ajuta?

- Puteți să încasați acest cec acum? Mă grăbesc să ajung la o întâlnire importantă.

Ea s-a uitat repede să vadă despre ce era vorba.

- Merg să obțin semnăturile necesare din partea administrației și mă întorc imediat cu banii.

În doar câteva minute, i-a pus în mână 10.000 de dolari.

- Mulțumesc mult, a spus David și s-a grăbit să prindă alt taxi.

Înapoi la aeroport, i-a șoptit unui prieten, pilotul șef al companiei de taxi aerian:

- Mă voi prezenta cu banii în buzunar. Voi oferi cu 5.000 de dolari mai puțin decât prețul anunțat.

Oricum, datorită celorlalți doi potențiali cumpărători, știa că nu are șanse să ofere mai puțin. Imediat, pilotul șef l-a sunat pe directorul executiv.

- Domnul Gates este aici și are banii la el. Știți că acest avion este valoros pentru lucrarea medicală care se face în interior. Mulți amerindieni sunt astăzi în viață datorită serviciului medical de evacuare. Vă recomand să acceptați oferta sa, chiar dacă este mai mică.

- Spuneți-i domnului Gates să vină pentru un interviu, a răspuns directorul.

David a pășit în biroul lui.

- Domnule, locuitorii din interiorul Guyanei au nevoie de un alt avion. Aveți aici banii pentru Cessna 172. David a pus banii pe biroul său și a continuat. Aveam de gând să vă ofer cu 5.000 de dolari mai puțin decât prețul inițial, dar cu încă doi cumpărători, știu că...

- Accept oferta dumneavoastră, domnule Gates, l-a întrerupt directorul. Voi da ordin chiar acum să fie tăiată factura pentru vânzare. Puteți să-mi transferați mâine prin bancă ceea ce mai rămâne. Vă felicit pentru cât de repede ați acționat. Dacă ați mai fi așteptat chiar numai până mâine, probabil ați fi pierdut avionul.

Directorul i-a strâns mâna lui David.

- Mulțumesc mult pentru aprecierile dumneavoastră, a spus David. Vă asigur că lucrez sub conducerea Tatălui meu din cer, Cel care conduce cu adevărat G.A.M.A.S. David zâmbea recunoscător.

Directorul executiv a răspuns:

- În ultimii patru ani am fost profund interesat de lucrarea pe care ai desfășurat-o în Guyana. Ai valorificat rapid în favoarea amerindienilor ocaziile care s-au ivit. Sunt convins că această vânzare este cea mai bună alegere pentru bunul mers al Guyanei. Atâta timp cât îi vei ajuta pe guyanezi, chiar și pe amerindieni, eu sunt de partea ta.

După ce a părăsit biroul Directorului Executiv, David a poposit într-un loc mai retras, pentru a discuta situația cu Finanțatorul său Divin: *Doamne, Tu știi faptul că atât plata, cât și restul fondurilor, vor necesita o sponsorizare de 100%, lucru care mă împiedică să mă simt în largul meu. Când am împrumutat banii pentru a achiziționa avionul acela, i-am cerut vechiului meu prieten un răgaz de nouăzeci de zile. Știi că nu voi putea efectua această plată decât printr-o intervenție divină directă. Dar cred că datoria mea este de a merge mai departe. Din moment ce acel avion este esențial pentru înaintarea lucrării Tale, mă odihnesc, convins fiind de călăuzirea Ta iubitoare și Îți încredințez Ție finanțele. Îți mulțumesc pentru că mi-ai deschis calea și pentru că mi-ai acordat privilegiul de a lucra împreună cu Tine în această zonă mică din Universul Tău infinit.*

A doua zi dimineața, David a început un program încărcat de zbor cu Cessna 172, program care a durat toată săptămâna. A dus combustibil și provizii studenților misionari. I-a condus pe lucrătorii biblici amerindieni voluntari în satele în care urmau să-și înceapă lucrarea Evangheliei. Cessna 172 a transportat câțiva bolnavi la spital și chiar a adus înapoi în Kamarang trupul neînsuflit al unei femei care murise în Georgetown, pentru a fi îngropat în satul ei natal.

Pacea și bucuria îi inundau mintea, în timp ce zbură deasupra junglilor întinse. Se simțea înviorat de cuvintele pe care le găsea în momentele lui devoționale, prin care Dumnezeu îi dădea curaj.

“Veți întâlni piedici și greutăți la fiecare pas și trebuie să vă propuneți să le depășiți cu hotărâre, sau dacă nu, vă vor depăși ele pe voi... Și dacă se face vreun lucru pentru lucrare, să fie făcut la momentul cel mai potrivit. Cea mai mică înclinare a balanței într-o anumită direcție ar trebui observată și astfel să fie luată o hotărâre imediată.” (Slujitorii Evangheliei, p. 133,134)

Fiind convins că acționase în conformitate cu această îndrumare, acum aștepta cu nerăbdare să vadă răspunsul lui Dumnezeu. David știa că întârzierile prea mari îi obosesc pe îngeri. Era convins că Dumnezeu va respecta termenul.

Aproape zece zile mai târziu, a primit informații de la un sponsor care-l asigura că au fost alocate fonduri pentru a plăti împrumutul și pentru a deschide un nou cont în vederea achiziționării unui nou avion pentru Venezuela.

De ce fusese aleasă tocmai Venezuela? În 1999, tinerii creștini săriseră în ajutor, împărțind ajutoare ADRA în urma dezastruoaselor alunecări de teren din Caracas, care ucisese zeci de mii de oameni. Oficialii guvernamentali remarcaseră onestitatea și grija acestor tineri creștini. Astfel, ușile erau acum deschise, iar comunitățile care aveau nevoie solicitau ajutorul adventiștilor de ziua a șaptea.

Conducătorii bisericii din Venezuela i-au trimis vorbă lui David:

- Te rugăm să participi împreună cu noi la o întâlnire cu conducătorii a 30 de sate, pentru a găsi metode de a oferi îngrijire medicală în zonele îndepărtate din care provin. Amerindienii din Guyana le-au vorbit prietenilor lor de peste râu despre binecuvântările Serviciului Medical Adventist de Aviație din Guyana. Liderii locali ne-au rugat să începem și în Venezuela un astfel de program pentru oamenii lor. Cu un așa sprijin din partea conducătorilor, avem nevoie de ajutorul și sfatul tău.

- Voi fi bucuros să vă ajut cu tot ce pot, le-a răspuns David. Dacă Dumnezeu deschide o nouă ușă să ajungem la amerindieni, trebuie să mergem înainte sub conducerea Sa.

David s-a întâlnit cu directorii ADRA din Canada, Diviziunea Inter-Americană și Uniunea Caraibelor, și i-a îndrumat cum

să acționeze pentru a cumpăra un avion pentru Venezuela. A subliniat, de asemenea, importanța liderilor voluntari. În tot timpul negocierilor, David s-a gândit: *Dumnezeu a folosit mica Guyana ca să ajute Venezuela, țara ei vecină, mult mai mare.*

Când s-a întors în Guyana, tresăltând de bucurie, David abia aștepta să-i povestească lui Becky. A contactat-o prin radioul de frecvență înaltă.

- Dumnezeu Însuși a început să Se îngrijească de binele veșnic al Guyanei și Venezuelei. Mi-aș fi dorit să fii aici să simți entuziasmul celor din serviciul voluntar de la Universitatea Adventistă din Nirgua. Uniunea lucrează acum la un proiect care prevede ca toți absolvenții universităților să fie invitați ca în primul an după absolvire să ajute lucrarea misionară a Bisericii ca voluntari. Ce s-ar întâmpla dacă această idee s-ar răspândi în campusurile colegiilor adventiste din toată lumea?

- Ascultă, dragul meu, i-a răspuns Becky. Nu poate exista nimic mai clar în această problemă decât cuvintele lui Moise: „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-i pară rău. Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Numeri 23:19)

Dumnezeu reușește din nou

Anul 2001 a adus noi provocări, pe care unii le-ar putea numi bariere insurmontabile. Voluntarii din Guyana își făcuseră un obicei din a se întoarce spre Dumnezeu, pentru că știau că are soluții miraculoase. Credeau că Dumnezeu controlează fiecare aspect al lucrării Sale prin făgăduința „ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ieremia 29:11)

Prima provocare s-a ivit în timp ce Dan Peek se lupta singur cu nevoile tehnice pentru construirea unui transmițător, astfel încât stația să funcționeze la capacitate maximă. Se ocupa în același timp de comunicarea prin radio și de administrația stației. Aceasta adăuga culoare locală administrației, permițându-i lui Dan să se concentreze asupra nevoilor tehnice.

Răspunsul lui Dumnezeu a venit repede. Esther Cedeno, o fostă studentă a lui David la Colegiul Uniunii Caraibe din Trinidad, a fost cea care a răspuns. Deținând o diplomă de absolvire de la Universitatea Andrews în managementul afacerilor, ea servise deja aproape un an în satul Arau ca profesor misionar înainte să se întoarcă acasă, în Trinidad. Conștientă de nevoia care apăruse în Georgetown, i-a spus lui David că era sigură că Dumnezeu o

îndeamnă să vină înapoi ca manager. Tactul și competența ei au câștigat repede respectul și sprijinul întregii echipe. Esther a primit suport managerial de la Jacqui și Peter Adams, care conduceau proiectul TV din Trinidad și Tobago. Totdeauna gata să ajute, Jacqui a venit de mai multe ori în Guyana și s-a ocupat temporar de administrație, în perioada în care Esther a lipsit. Dumnezeu răspunsese din nou.

David Hosick instaleaza țevile pentru apă curentă la fiecare clădire din campus

Nici David, nici Dan nu știuseră că Dumnezeu avea pregătit un voluntar care să rezolve o nouă criză la Colegiul Industrial al Indienilor Davis (D.I.I.C.) din Paruima. Într-o vineri dimineața, David a dus pe pistă un pastor pensionar împreună cu soția sa, bibliotecară. Acești voluntari în vârstă veniseră să organizeze prima bibliotecă de la D. I. I. C., să predea și să conducă o Săptămână de Rugăciune. În după-amiaza aceea de vineri, cu puțin înainte de apusul soarelui, cineva a descoperit că sursa de apă din Rain Mountain, folosită din 1950, încetase să mai curgă. Apa din râu avea să fie folosită pentru gătit, băut și spălat.

Dar Dumnezeu prevăzuse această problemă îndemnându-l pe David Hosick, un inginer din Ontario, Canada, care lucra ca voluntar pentru ADRA, să-și ofere serviciile din ianuarie până în martie 2001. Sâmbătă dimineața devreme, după ce apa încetase să mai curgă, Hosick a urcat pe jos jumătate de milă pe un drum prăpăstios, până la o stâncă mare, din care țâșnea izvorul. A descoperit că noroiul și acumulările de pietriș umpluseră bazinul de colectare și obstrucționau conducta care transporta apa din

munte la școală. Cu ajutorul studenților, au curățat bazinul de plastic în care se depozita a apa, l-au scos și apoi au săpat o porțiune de două picioare adâncime pentru a-l așeza mai jos. După aceea, au construit un stăvilar de beton. Pentru ca apa să nu devină stătută, au așezat țeava în așa fel încât bazinul să conțină permanent aproximativ 45 de centimetri de apă.

Hosick și-a dat seama că în anii secetoși izvorul nu va fi suficient pentru școală. Un sătean mai în vârstă i-a spus:

- Pot să-ți arăt o altă sursă de apă cu o cascadă mică, izvorând de sub o stâncă imensă, la 120 de metri deasupra acestui izvor.

Bucuros în fața atâtor posibilități, Hosick - împreună cu studenții - a cărat ciment sus pe munte și au construit un bazin de captare sub cascadă. Au acoperit bazinul cu niște plăci metalice, care să protejeze împotriva depunerilor de pietriș și a animalelor mici, și au atașat o țeavă din plastic negru cu diametrul de $\frac{3}{4}$ țoli. Îndepărtând vegetația abundentă, au construit un canal pentru o cădere de apă aproape verticală până la sursa primară. Apa de la două surse curgea acum printr-o conductă de plastic cu diametrul de 2 țoli până la o cisternă de 3.400 de litri, aflată la piciorul muntelui. Niciodată, de când funcționase școala, această cisternă nu fusese plină, dar acum, odată cu creșterea volumului și a presiunii, în cinci ore s-a umplut și a dat pe deasupra. Studenții au săpat șanțuri ca să direcționeze surplusul spre grădinile școlii. Cu fluxul acesta, fiecare clădire a campusului va avea apă curată. Iisus, Apa Vieții, oferise din abundență copiilor Săi.

Lăudându-L pe Dumnezeu pentru aceste daruri extraordinare, David a trebuit să-și îndrepte atenția asupra altui document important. Primii doi ani pilotase avioanele G.A.M.A.S. pe baza permiselor temporare. A urmat ultimatum-ul: „Gata cu permisele temporare. Avioanele tale vor fi ținute la sol până când guvernul îți va elibera o autorizație definitivă.” David nu mai putea zbura în interior decât dacă închiria un Cessna 206 pentru 250 de dolari pe oră, sau un Islander cu două motoare pentru 350 de dolari pe oră. Fiecare călătorie în interior costa între 850 și 1.200 de dolari.

Împărtășindu-i frământarea sa bunului său prieten, Winston James, David i-a explicat:

- G.A.M.A.S. are nevoie disperată de permisiunea guvernului Guyanei pentru desfășurarea unui program permanent de aviație, recunoscut oficial.

- Știi că vizitele recente ale Primului Ministru în Paruima și cele ale președintelui țării în Kamarang au făcut ca cererea noastră să urce pe lista lor, a răspuns Winston. Nu ai cerut o întâlnire cu Președintele Jagdeo?

- Ba da. Împreună cu administrația bisericii, ne-am întâlnit cu el luni, 2 octombrie, la ora 16:00. Plănuiam să „răscolim” cerul cu cererile noastre. Fiecare biserică din interior a promis să postească și să se roage. La ora 16 au bătut clopotele bisericii, ca fiecare sătean să se oprească din lucrul lui și să se roage ca Dumnezeu să fie prezent în timpul acelei întrevederi.

- Extraordinar! a izbucnit Winston. Știm că „Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor.” (Daniel 4:17) Dumnezeu a auzit aceste rugăciuni. Spune-mi cum a mers interviul.

- Am pregătit un raport scris al ultimilor patru ani, cu imagini, ca să-l prezentăm Președintelui Jagdeo și influentului său director de personal, Dr. Loncheon. I-am făcut cadou un frumos exemplar al cărții lui Ben Carson, *Mâini Înzestrate*, soției președintelui care lucrează cu noi îndeaproape, oferind îngrijiri medicale copiilor din interior. Bisericile din Georgetown s-au rugat, la rândul lor, cerând prezența și puterea lui Dumnezeu. Ochii noștri priveau spre Domnul nostru. Am simțit cu adevărat prezența lui Dumnezeu în timpul interviului, pentru că Duhul Sfânt ne-a ajutat să răspundem la toate întrebările. După ce s-a uitat peste raport, președintele a spus: „Sunt convins că acest serviciu reprezintă un mare beneficiu pentru multe sate izolate din interior. Vom începe imediat formalitățile pentru ca G.A.M.A.S. să primească autorizația de funcționare pentru programul său medical de aviație, în toată țara.” Părăsind interviul, am simțit cu adevărat că „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.”

- Dar, David, a întrerupt Winston, interviul acela a avut loc în octombrie, anul trecut. Ambele tale avioane stau încă pe aeroport. Ce s-a întâmplat?

- Satana a folosit toate metodele sale șirete pentru a contracara

sau întârzia promisiunea președintelui. Birocrația a facilitat planurile Satanei, solicitând autorizație din partea mai multor agenții guvernamentale și ministere. Întâi au spus că nu pot elibera autorizația până nu se face verificarea militară. Cum lucraserăm de multe ori cu armata, am obținut aprobarea lor repede. De la minister ni s-a spus că vom primi autorizația în scurt timp. După aceea, cineva s-a plâns că literele de pe chitanța de vânzare a aparatului Cessna 172 nu erau clare. Am trecut imediat la lucru și am schimbat totul în 24 de ore, ca să-i mulțumim. Săptămânile treceau. Continuau să întârzie, așa că i-am sunat din nou.

A treia obiecție a fost că trebuia clarificată relația de sprijin dintre G.A.M.A.S. și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Le-am reamintit că documentul fusese redactat și figura în dosarul lor. După alte amânări, l-au găsit și au părut mulțumiți. „Întoarceți-vă peste două zile și permisul va fi gata” au promis ei. Am așteptat, neștiind ce barieră va mai ridica Satana în jocul acestor amânări. Ultima veste pe care am primit-o a fost că documentația pentru autorizație fusese terminată și întregul pachet de acte va ajunge la cabinet pentru a fi aprobat. Acum, lucrurile stagnau pentru că Cessna 172 trebuia să fie reînmatriculat pe numele G.A.M.A.S., iar certificatul de zbor trebuia reînnoit. Mulțumim lui Dumnezeu, se văd progrese mici, dar constante.

Deoarece alegerile naționale aveau loc la mijlocul lui martie, David știa că timpul este scurt. Sute de săteni au postit și s-au rugat. Permisul temporar de zbor expirase, iar micul avion roșu încă stătea la sol, așteptând autorizația definitivă.

Cu unsprezece zile înainte de alegeri, pe David l-a cuprins disperarea. Dar atunci, Dumnezeu i-a vorbit în timpul momentelor devoționale de dimineață, prin versetele din Matei 14:24-25. „În timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă. În a patra strajă, Iisus a venit la ei, umblând pe mare.” Pacea a umplut inima lui David. Era convins că Dumnezeu îi transmitea că permisul va fi emis în ultimul moment.

Joi dimineața, pe 8 martie 2001, Directorul Aviației Civile (D.C.A.) l-a întâmpinat pe David cu un zâmbet.

- Cabinetul și-a dat consimțământul ca G.A.M.A.S. să opereze

în Guyana. Răbdarea și perseverența voastră din ultimii cinci ani au fost răsplătite. Iată permisul vostru pentru a zbura oriunde în Guyana.

În Sabatul următor, David a zburat cu micul avion roșu și a aterizat pe pistele din Paruima și apoi în Kaikan. Copiii și adulții din sate, jubilând de bucurie, au format două cercuri în jurul aparatului Cessna 172, pentru o sărbătoare de laudă, rugăciune și cântece. Plin de bucurie, David și-a exprimat mulțumirea față de prietenii săi, indienii Davis, care se rugaseră.

- Deși se părea că ni se pun bariere de netrecut, voi ați continuat să vă rugați, așteptând lucruri mari prin credință, conform făgăduințelor Sale. Sunt sigur că lui Dumnezeu I-a făcut plăcere când I-am prezentat cererile noastre cele mai arzătoare, pentru slava Numelui Său. Mai bine de cinci luni, piedicile și amănările Satanei au făcut astfel încât avionul nostru să nu fie disponibil pentru fapte de caritate în Guyana. Totuși, noi știm că Dumnezeu controlează planurile omenești. Cu toate că nu înțelegem acum motivul atâtor amănări, Îl laudăm pe Dumnezeu pentru că în timpul acestei așteptări îndelungate, prin harul Său, ne-am păstrat ochii ațintiți asupra Sa.

Următoarele trei zile, înainte ca familia Gates să plece într-o călătorie în Statele Unite, David a menținut avionul tot timpul în aer. A dus provizii voluntarilor, a transportat pacienți, vizitatori, medicamente și a grăbit ritmul de construire, ducând noi ferăstraie cu lanț și combustibil în regiunile 7 și 8 ale Guyanei. Sensibil față de nevoia disperată după un suport pastoral, un pastor de la conferință s-a oferit să fie transportat de G.A.M.A.S. în interior și să rămână acolo două zile. Între Paruima și Kaikan, a întărit prezbiteri și a oficiat opt căsătorii. Patru botezuri a trebuit să fie programate pentru că 25 de persoane, auzind că un pastor se afla în zonă, au mers în Kaikan cerând botezul. Membrii bisericii se bucurau pentru că avioanele G.A.M.A.S. puteau aduce în continuare speranță, bucurie și binecuvântare în interior.

Ceva mai târziu, Dan Peek l-a luat pe David de o parte să discute câteva probleme tehnice, prezentându-i o nouă complicație.

- Când domnul și doamna Washington ne-au donat Canalul 2, una dintre cererile lor a fost ca stația să funcționeze la capacitate maximă. Amplificatorul de transmisie a fost construit, dar nu funcționează cum trebuie. Sincer, nu știu care este problema. Dacă nu-l facem repede să meargă, va trebui să luăm în considerare varianta cumpărării unui transmițător, care costă 30.000 de dolari.

Chiar atunci, Dan și-a adus aminte de un prieten foarte priceput în electronica de transmisie și a hotărât să-l contacteze. Pentru că era liber câteva săptămâni, prietenul acela a venit și a lucrat la echipament. Se părea că foarte curând stația va funcționa la capacitate maximă. Specialistul a făcut un drum în Statele Unite ca să ia niște piese și s-a întors să termine treaba. După ce au probat amplificatorul care fusese modificat, i-a prezentat lui David o listă cu ce mai trebuia făcut, incluzând recomandarea de a achiziționa un nou transmițător. Erau înapoi la punctul zero.

După optsprezece luni de la preluarea controlului stației, încă transmiteau la o capacitate minimă. Dan și familia sa au hotărât să se întoarcă în Statele Unite, unde Dan spera să capete ceva experiență privind transmisiunile. Așteptările fuseseră mari și credibilitatea începea să scadă. Criza necesita o soluție divină.

David a împărtășit îngrijorările sale membrilor comitetului de conducere a stației TV.

- Nu mă deranjează să-L rog pe Dumnezeu să ne trimită într-un mod miraculos resurse pentru a cumpăra un nou transmițător. Dar am această încredințare că ne-am concentrat asupra părții tehnice a transmisiunilor și am eșuat în ceea ce privește programele noastre. Tot ce transmitem trebuie să-L onoreze pe Christos și să reflecte clar identitatea noastră.

Cu solemnitate, comitetul a îngenucheat să mărturisească această slăbiciune și să-I ceară lui Dumnezeu binecuvântarea în schimbarea direcției.

Odată cu acest angajament, ambele părți ale marii lupte s-au mobilizat imediat, gata de acțiune. Următoarele două zile cât David a lipsit din țară, forțe din exterior au încercat să scoată stația de sub controlul comitetului de conducere. Folosind informații financiare din interior, acești indivizi susțineau că

numai în momentul preluării stației de către altcineva vor deveni disponibile suficiente fonduri pentru a cumpăra noul transmițător atât de scump. Aparent din întâmplare, David reușea de fiecare dată să fie cu un pas înaintea crizelor.

Cu inima plină de bucurie pentru că mâna lui Dumnezeu stăpâna și împăcat datorită direcției pe care comitetul de conducere o adoptase, David L-a rugat cu credință pe Domnul să trimită fondurile pentru procurarea echipamentului.

Lui David îi suna în urechi făgăduința: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde; înainte ca să isprăvească vorba, îi voi asculta.” (Isaia 65:24)

Înapoiindu-se repede în Guyana, David a început să supravegheze personal operațiunile zilnice ale stației. În mod clar, faptul că Dumnezeu procurase noul transmițător ajutase ca stația să-și recapete credibilitatea. Cu ajutorul domnului Washington, au fost angajați tehnicieni care să instaleze noi echipamente de recepție pentru televiziunile 3ABN (Three Angels Broadcasting Network) și AGCN (Adventist Global Communications Network), urmând să includă în curând și SafeTV. Conform misiunii evanghelice a stației TV, David a format o echipă de lucrători biblici care să se ocupe cu distribuirea de literatură și studii biblice oferite de postul de televiziune. Lucrurile reveniseră la normal pe Canalul 2 de televiziune.

Cu câteva luni în urmă, David i se adresase lui Becky:

- Îți dai seama că atunci când vom primi autorizația de funcționare permanentă pentru G.A.M.A.S. ne vom confrunta cu o altă provocare? Noi binecuvântări înseamnă noi responsabilități. Eu mă împart deja în prea multe locuri. Fără piloți și lideri maturi care să vină aici pe termen lung, progresul în Guyana va avea de întâmpinat mari dificultăți.

- Ai dreptate, David, dar gândește-te la voluntarii pe care i-a trimis Dumnezeu. Ce te-ai fi făcut fără Dan Peek și familia sa care, ca voluntari, s-au ocupat de toată partea tehnică a stației; și Dr. Sheila, care conduce D.I.I.C. din Paruima?

David a întrerupt-o.

- Nu uita nici lucrarea extraordinară pe care o fac voluntarii

locali care predau în școlile din sate. D.I.I.C. nu și-ar putea continua activitatea fără studenții misionari de la Southern Adventist University din Tennessee, care predau toate cursurile. Lor li s-au alăturat voluntari din Canada, Germania, Franța, Slovacia, Trinidad și Tobago, Bolivia și statul Oregon, în total paisprezece voluntari pentru anul școlar. De câtă implicare au dat dovadă! Mai avem apoi o echipă nemaipomenită de mecanici de avioane în Georgetown. Dar acum avem nevoie de piloți de junglă dedicați, care se simt îndemnați să sacrifice timpul, părtașia cu familia, să renunțe la locuința și țara lor și să se alătore echipei G.A.M.A.S.

- Am de gând să pun problema în fața Domnului. Îl voi ruga să aleagă voluntari care Îi vor permite să lucreze prin ei, transformând dificultățile în provocări și amânările în ocazii de a crește în credință și răbdare. El va mișca oameni care se vor supune Lui, astfel încât chiar și eșecurile lor, prin puterea lui Dumnezeu, vor fi victorii pentru slava Numelui Său.

Cu aceasta, Becky și-a luat Biblia și a plecat în dormitor.

Puțin după aceea, a coborât scările în fugă, și-a aruncat brațele în jurul lui David și a exclamat:

- Dumnezeu mi-a dat răspunsul. Îți aduci aminte când Moise se simțea epuizat de prea multă muncă administrativă și Domnul i-a spus să adune șaptezeci de bărbați? Dumnezeu a zis: „Eu Mă voi pogori și-ți voi vorbi acolo; voi lua din duhul care este peste tine și-l voi pune peste ei, ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur.” Este din Numeri 11:17. Sunt convinsă că – exact în momentul acesta – Dumnezeu pregătește piloți dedicați care vor pași în față și se vor oferi să împartă ca voluntari poverile grele ale pilotajului.

Încurajați de încrederea lui Becky, au ingenuncheat și au lăsat povara lor pe umerii Domnului.

Câteva săptămâni mai târziu, David și Becky au mers la Southern Adventist University, unde David fusese programat să vorbească cu ocazia unui week-end dedicat foștilor studenți. Ceea ce nu știa el, era faptul că Universitatea îl alesese “Absolventul Anului”. Programat ca vorbitor-cheie pentru biserica de colegi, David a observat, de asemenea, că în sala de sport erau foarte

mulți pensionari și oameni de vârstă medie. Nu mai exista nici un loc gol. Undeva în mulțime, Orville Donesky și Gary Roberts, amândoi piloți, s-au simțit mișcați de ceea ce spusese David în expunerea sa.

*Orville și Odil, Andrew și Kristena Donesky,
cu Gary Roberts*

Gary crescuse într-o familie de piloți misionari medicali. Acum era el însuși asistent medical, pilot profesionist și mecanic și se ruga de mult ca Dumnezeu să-l conducă spre un program misionar de aviație centrat

pe lucrarea medicală. Duhul Sfânt i-a vorbit: *G.A.M.A.S. este răspunsul pe care-l cauți*. Era prieten cu o fată, și ea asistent medical. I-a împărtășit faptul că simțea că este chemat ca pionier într-o regiune din interiorul Guyanei în care nu se pătrunsese încă.

Cu treisprezece ani în urmă, David zburase în Mexic cu fratele lui Orville Donesky, Conroy. Orville și soția sa, Odil, împreună cu cei doi copii ai lor, Andrew, de șapte ani, și Kristena, de trei, s-au simțit la rândul lor îndemnați de Duhul Sfânt să se alăture programului de aviație din Guyana. Aceasta presupunea vânzarea frumoasei lor locuințe și renunțarea la slujba profitabilă în domeniul cercetării pe care Orville o avea ca inginer mecanic la McKee Baking Company din Collegedale, Tennessee. Deși puțin speriați la gândul unei schimbări atât de drastice în viața lor, au început să pășească înainte prin credință.

Gary, Orville și familia celui din urmă, simțeau o așa mare încredințare, încât și-au plătit singuri drumul pentru a petrece o mare parte a lunii februarie 2001 în Guyana, zburând cu David. La invitația lui Clyde Peters de la baza aeriană din Pucallpa, Peru, au urmat un curs intensiv de supraviețuire în junglă. Orville și Gary

au copilotat cu schimbul avionul Comanche cu două motoare pentru un zbor care a durat toată noaptea deasupra Braziliei. Au aterizat în Bolivia pentru realimentare și câteva ore de odihnă. Când au ajuns în Pucallpa, Peru, nu știau încă nimic despre cum avea Dumnezeu să deschidă o nouă ușă programului misionar de aviație din Guyana.

Alberto Marin, pilotul Proiectului Peru, le-a spus:

- Veniți să vă uitați la „J.J. Aiken”, primul nostru avion explorator Cessna 182. Este în reparații după câteva deteriorări ale echipamentului și va fi mai puternic decât atunci când era nou. Acum zburăm cu un alt avion și ne rugăm să apară un cumpărător interesat care să-l folosească pe J.J. Aiken pentru slava și onoarea lui Dumnezeu.

Orville i-a șoptit lui David:

- Sigur nu știe că eu și Odil vrem să cumpărăm un Cessna 182 pentru Guyana?

David a clătinat din cap.

- Nu are cum să știe, i-a răspuns el în șoaptă. Oare Dumnezeu ascunde ceva în mâneacă?

În câteva zile, prețul fusese stabilit, vânzarea aprobată și ambele părți erau bucuroase că avionul va continua lucrarea lui Dumnezeu în Guyana. Jumătate din sumă fusese plătită, urmând ca restul să fie achitat în câteva luni, odată cu preluarea avionului.

Orville și Gary s-au alăturat echipei de voluntari G.A.M.A.S. în vara anului 2001. David și Becky au vorbit cu ei chiar înainte de îmbarcare ca să se întoarcă în Statele Unite. Orville, cu brațul în jurul lui Odil, și-a deschis inima.

- Nu putem să ne îndoim de făgăduința lui Dumnezeu din Isaia 30:21 „Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!” când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” Pacea lui Dumnezeu ne inundă inima când ne gândim la făgăduințele lui Dumnezeu de a Se îngriji de toate nevoile noastre. Cu genunchii tremurând, am făcut planuri să ne construim o casuță modestă pe malurile râului Kamarang, lângă D.I.I.C. în Paruima, având încredere în mâna lui Dumnezeu călăuzitoare. Suntem privilegiați să facem parte din programul

de aviație și să ajutăm în problemele administrative de la D.I.I.C. Foarte curând, fiecare va trebui să se încreadă complet în Dumnezeu în orice privință. Noi am ales să învățăm de acum și suntem plini de bucurie datorită ocaziilor de a vorbi cu alții despre ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

Gary a aprobat și el.

- Vizita mea în Guyana mi-a întărit convingerea că Dumnezeu mă cheamă să sprijin această lucrare care se desfășoară cu repeziciune în Guyana. Și eu m-am hotărât. Orville va zbura cu noul Cessna 182, pentru a susține lucrarea care are deja loc în Regiunea 7, în timp ce eu voi pilota avionul nostru Cessna 172 cu un nou echipament STOL, ca pionier în Regiunea 8. Amândoi suntem încredințați de sprijinul ceresc.

- În același timp, vom rămâne fideli bisericii și mesajului lui Dumnezeu, lucrând cu frații. Mă entuziasmează posibilitatea de a mă alătura oamenilor lui Dumnezeu pentru a lucra împreună la salvarea valoroșilor indieni care acum nu știu nimic despre puterea și harul lui Dumnezeu.

Curând, David a primit vorbă de la Warren McDaniel II, care însoțise grupul de la Laurelbrook Academy venit să lucreze la noua școală din Kimbia, pe Râul Berbice. Warren și soția sa, Jodi, împreună cu fiica lor, Taylor, de nouă ani, și fiul lor, Warren III, de șase ani, se angajaseră să conducă noua școală din Kimbia, Berbice Adventist Academy.

David i-a strâns mâna lui Becky și i-a șoptit:

- M-a încurajat foarte mult să-i văd pe Orville Donesky și Warren McDaniel întorcând spatele pozițiilor lor privilegiate de mai înainte din companii de succes, ca să-L urmeze pe Dumnezeu în necunoscut ca voluntari împreună cu familiile lor. Să devii misionar profesionist cu normă întregă este ca și cum ai fi ars pe rug. Fascinați de sacrificii radicale, oamenii vin să se uite. Între timp, văd bucuria în Domnul întipărită pe fețele „victimelor” și sunt contaminați de dorința de a împărtăși această experiență.

Prea bucuroasă ca să mai poată vorbi, Becky își ștergea lacrimile care-i cădeau pe obraz.

David a continuat:

- Având o echipă bună în Guyana, am putut să-mi îndrept atenția asupra nevoilor crescânde ale Rețelei Carribean Family din insule. Și am uitat să-ți spun că bunul nostru prieten, colaboratorul nostru denominațional pe termen lung din St. Lucia, Gilbert Jn-Francois, lucrează ca secretar al rețelei CFN. Dumnezeu Și-a împlinit făgăduințele față de noi. Ne-a trimis ajutorul de care aveam nevoie disperată. Noi nu suntem decât instrumente în mâna lui Dumnezeu, voluntari bucuroși în serviciul Domnului, având încredere că Dumnezeu ne va transforma în binecuvântări.

Plecându-și capul cu reverență, David s-a rugat cu voce tare: *Părinte drag, ochii noștri sunt ațintiți spre Tine. Numai Tu, care cunoști inimile și motivațiile, poți continua să miști lucrători devotați să se ofere ca voluntari. Tu știi inimi care vor fi bucuroase să sacrifice confortul acestei vieți, chiar și viața, pentru a merge „acolo unde Christos nu fusese vestit.” (Romani 15:20) Mă bucur de minunile harului Tău pe care le-ai făcut cu avioanele, stațiile de televiziune, școlile și lucrarea misionară medicală. Amerindienii aceștia prețioși sunt copiii Tăi, la fel ca milioanele din oraș la care a ajuns televiziunea. Îți mulțumim pentru asigurarea că vei duce la capăt ce ai început. Ca Iosua, ne bazăm pe făgăduința Ta: „Întărește-te și îmbărbătează-te; nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1:9) Îți laudăm Numele sfânt. Amin.*

Un interviu cu David Gates

- David, ce ai nevoie pentru a fi misionar?

- Componenta cea mai importantă a unei slujiri misionare de succes este o relație apropiată cu Dumnezeu, însoțită de convingerea că Dumnezeu te conduce în slujirea misionară. Când în lucrarea cuiva apar dificultățile, cred că este esențial să ai acel „simț al chemării”, care te face să arunci îngrijorările tale asupra lui Dumnezeu, care te-a chemat în slujba Sa, și să-L rogi să rezolve problema. Unele persoane simt chemarea din tinerețe, în timp ce altele primesc îndemnul în urma unei experiențe de viață sau vizitând un câmp străin.

- Este nevoie de un anumit tip de personalitate sau înzestrări speciale?

- Fiecare se naște cu o combinație diferită de interese, aptitudini, cu un anumit temperament și cu o anumită personalitate. Acestea sunt materiile prime care vor fi îmbunătățite și pe care se va construi prin auto-disciplină și educație. Dumnezeu are un loc

pentru fiecare capacitate, talent, înzestrare și tip de personalitate în lucrarea Sa. Înțelegerea și acceptarea acestui principiu este vitală pentru a fi capabil să-i accepți pe ceilalți și să formezi o echipă cu ei.

Suntem învățați, prin minunea cu cele cinci pâini și doi pești din Matei 14 și Marcu 6, că avem o poruncă directă de la Domnul: „Dați-le voi să mănânce.” (Matei 14:16) Ar trebui să facem inventarul a ceea ce avem și să punem totul în mâna Domnului. El va lua ce I-am dat și va înmulți suficient cât să putem să îndeplinim mai departe poruncile Lui. Învățătura explicită din Matei 25 întărește acest principiu. Folosim talanții sau îi pierdem.

Să presupunem că te fascinează Japonia și cultura ei. Pornind de la premisa că interesul tău este un dar de la Domnul și trebuie dezvoltat, Îi mulțumești pentru aceasta și-I predai voința ta, rugându-L să intervină oricând va avea un alt plan pentru tine. Nu uitați, obstacolele nu sunt întotdeauna dovezi că Dumnezeu dezaprobă. Ele trebuie depășite. Între timp, citești tot ce poți despre cultura respectivă și te apuci de învățat japoneză. Poate îți planifici o scurtă vizită în această țară sau te duci să lucrezi un an ca voluntar acolo. În timp ce mergi înainte, vei descoperi că ți se vor deschide ușile pentru nenumărate ocazii. Continuă să pășești prin aceste uși, amintindu-ți totdeauna să-ți predai zilnic voința Tatălui tău din Cer. În cele din urmă, s-ar putea să devii misionar cu normă întreagă sau profesionist în Japonia. Sau s-ar putea să ajungi în Alaska, dacă acolo te vrea Dumnezeu.

Cum te-a călăuzit Dumnezeu? Datorită principiului pe care ți l-a dat – acela de a folosi și îmbunătăți talentele pe care le ai, pentru Domnul tău. După ce te obișnuiești să-ți predai zilnic voința în mâna Lui și să studiezi Cuvântul Său, nu trebuie să te îngrijorezi continuu, întrebându-te dacă chiar urmezi voia lui Dumnezeu. El este cu siguranță capabil și dornic să intervină dacă este necesar. Atâta timp cât vrei să-L urmezi, poți să mergi înainte și să dormi liniștit noaptea, încrezător în călăuzirea Sa.

- Ce sugestii ai pentru pregătirea educațională?

- Mai întâi trebuie să spun că o organizație trebuie să aibă cât

mai puține straturi administrative, ceea ce-i va conferi flexibilitate și promptitudine în acțiune. Principiul nu se aplică numai în afaceri, ci și în lucrarea lui Dumnezeu.

Sfatul meu este acela de a identifica înzestrările și înclinațiile naturale, după care trebuie găsit un program de educație în domeniul care-ți place și pentru care ai aptitudini. Apoi trebuie discutat cu cineva din domeniul respectiv care poate oferi sfaturi.

Un alt lucru pe care vreau să-l subliniez legat de slujirea misionară este că trebuie să fii capabil să faci mai multe lucruri diferite. În loc să te specializezi într-un singur domeniu, sugestia mea este să-ți diversifici instruirea și să urmărești calificarea în mai multe domenii, pentru a întâmpina cât mai multe dintre nevoile lucrării. Fiind bun la toate, vei lucra eficient în linia întâi. Specializarea este bună pentru o carieră universitară, pentru un om de știință cărui îi trebuie doctoratul într-un domeniu unde este nevoie de un specialist. Dar pentru cel care lucrează în linia întâi este mai important să fie instruit în mai multe domenii.

Cunoașterea culturii și limbii locale este absolut vitală pentru comunicarea cu cei la care vrei să ajungi. Odată ce știi care este țara în care vei lucra, Dumnezeu a deschis ușile și ești încredințat că acolo trebuie să mergi, adoptă țara aceea ca și cum ar fi a ta. Obișnuiește-ți mintea să gândească și vorbește ca și cum ai fi de acolo, încearcă să adopți accentul. Nu contează dacă vii din America de Nord sau dintr-o altă țară, când adopți o țară vorbește ca un localnic. De exemplu, când sunt în Guyana, spun: „Noi, guyanezii suntem mândri de țara noastră atât de frumoasă.” Fac asta intenționat. Nu sunt guyanez, dar am adoptat această țară și când sunt acolo vorbesc despre ea ca și cum ar fi țara mea. Și este o onoare ca localnicii să te considere unul de-al lor, când spun: „Ești de-al nostru.” Lucrul acesta îți dă un alt statut să ajungi la ei și să-ți exerciți influența.

Mai ales în domeniul aviației, piloții trebuie să dețină cel puțin un permis comercial cu specificarea aparatului de zbor și o experiență de zbor de minimum 500 de ore. Este recomandată o experiență de 1.200 de ore de zbor, însă 500 de ore este minimum necesar. Cunoștințele de întreținerea avioanelor sunt, iarăși,

foarte importante. Mulți piloți va trebui să-și îngrijească singuri avioanele. Nu fiecare țară pretinde lucrul acesta și, de fapt, în Guyana se cere ca altcineva să se ocupe de aceasta. Dar fiind și mecanic, vei putea să ai mai multă grijă de avionul tău.

Piloții nu sunt doar șoferi de taxi. După mine, ei sunt în primul rând misionari. Avionul este doar mijlocul de transport. Ar trebui să ia în calcul și o pregătire în domeniul medical ca asistenți sau tehnicieni medicali pentru urgențe. Apoi o educație în consiliere, domenii industriale, evanghelizare – toate acestea sunt importante pentru un pilot. Odată ce au aterizat într-un loc, vor avea de-a face cu problemele de acolo.

- Cum îți alegi câmpul misionar în care să lucrezi?

- Există o mulțime de posibilități din care poți să alegi. Sunt unii ca Pavel, căruia Dumnezeu i-a spus clar să se ducă în Macedonia, deși el nu se gândise să se ducă acolo. Așadar, unii oameni primesc o chemare specifică pentru o anumită zonă. Dar, de cele mai multe ori, nu se întâmplă așa.

Cred că Dumnezeu stărnește interesul. Unii visează să meagă în China. Le place limba, iar lucrul acesta le mărește pasiunea pentru China. Alții vor să meargă în America de Sud sau Africa. Oricare ar fi dorința și pasiunea care se dezvoltă în tine, eu cred că este de la Domnul. Aceasta va fi prima zonă pe care o vei lua în calcul pentru slujirea ta misionară – ce zonă te interesează? Dă-ți seama care este continentul, regiunea sau țara care te interesează. Familiarizează-te cu istoria, geografia, cultura și limba țării respective. Fă o călătorie acolo. Stabilește și dezvoltă legături cu conducerea bisericii locale, pentru că vei lucra sub umbrela lor. A lucra un an ca voluntar este un mod plăcut și puternic de a cunoaște și a dezvolta legături. Cunoașterea administrației bisericii, a pastorului, a liderilor comunității și a membrilor va fi baza de la care vei pleca pentru a lua decizia respectivă. Dacă vei fi responsabil și de folos, aducând o contribuție valoroasă la lucrarea locală, vei putea fi aproape sigur că se va găsi acolo un loc în care să slujești.

- Cum îți alegi mijloacele de sprijin financiar?

- Nu există o rețetă pentru nevoile financiare când lucrezi ca misionar. Unele persoane se simt bine când toate datele financiare au fost deja bine definite. O altă categorie o reprezintă cei foarte flexibili și dornici să înceapă cu fonduri minime sau chiar fără garanția unor fonduri. Cei mai mulți se încadrează undeva la mijloc.

Dumnezeu are tot felul de planuri. Dar trebuie să fii conștient că, de obicei, El te scoate din zona de confort, ca să înveți să ai încredere în El atunci când pășești în necunoscut. Slujirea misionară este totdeauna plină de surprize pe care trebuie să le predai în mâna lui Dumnezeu în timp ce înaintezi. Și, desigur, nu trebuie să uităm că într-o zi, poporului lui Dumnezeu i se va suprima orice fel de sprijin omenesc. Am să enumăr câteva metode folosite de misionarii străini ca să-și acopere nevoile personale.

Lucrând ca angajați ai denominațiunii. Unele persoane au profesii sau cunoștințe care sunt cuprinse în bugetul pentru străini. Aceste posturi salarizate sunt coordonate de Secretariatele Conferinței Generale și ale Diviziunii. Cele câteva posturi care există sunt, de obicei, pentru specialiști.

Organizații pentru sprijin personal. Aceste organizații care se ocupă de sponsorizări au, de obicei, un salariu fix pentru misionarul candidat. Unele oferă sprijin candidatului după ce acesta a început să lucreze. Acest tip de organizații au de obicei nevoi, de la plantarea de biserici, până la cele tehnice și profesionale.

Autofinanțarea. Unii misionari dețin fonduri suficiente pentru a-și acoperi cheltuielile lucrând în străinătate. Alții se bazează pe cunoștințele și capacitățile lor de a obține o slujbă ca să-și plătească drumul (ca apostolul Pavel, care făcea corturi ca să aibă cu ce trăi). Fonduri pot veni de la familie, prieteni, membrii bisericii pentru a acoperi o sumă fixă în fiecare lună. De multe ori, o comunitate alege să sponsorizeze pe cineva care lucrează cu normă întregă ca misionar sau voluntar.

Sprijinul divin. Această metodă radicală, dar emoționantă, se referă la încrederea totală în Dumnezeu pentru acoperirea

necesităților noastre. Reprezintă, de altfel, tema acestei cărți – capacitatea și dorința lui Dumnezeu de a Se îngriji de *toate* lipsurile noastre în timp ce noi ne concentrăm asupra lucrării Sale. Această metodă biblică este expusă în Marcu 6:7-13 și Luca 10:1-11, când Iisus Își trimite ucenicii, doi câte doi, cu mâinile goale. A trebuit să meargă să lucreze, având încredere că Dumnezeu va purta de grijă. Când s-au întors, Iisus i-a întrebat – în Luca 22:35 – dacă le-a lipsit ceva, iar ei au răspuns cu bucurie că nu le-a lipsit nimic.

Oameni ca George Müller și Hudson Taylor sunt astăzi faimoși pentru încrederea lor în capacitatea lui Dumnezeu de a da. Cu sacrificii, au mers înainte încredători, iar Dumnezeu a făcut *exact* așa cum promisese. S-a îngrijit de toate nevoile lor, potrivit bogăției și slavei Sale. „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.” (1 Tesaloniceni 5:24)

Un adevăr cât se poate de fascinant este că toți copiii lui Dumnezeu, indiferent de strategia financiară pe care și-au ales-o, într-o zi vor fi forțați să adopte metoda sprijinului divin, când orice suport omenesc va înceta. N-am nici o îndoială că – pentru cei mai mulți – aceasta va fi o încercare cât se poate de dură și că mulți nu vor trece testul.

Cei care aleg să trăiască după acest principiu extraordinar vor vedea mâna lui Dumnezeu care lucrează în favoarea lor. Vor face față evenimentelor viitoare cu încredere și vor fi o mare încurajare pentru cei care vor fi forțați să experimenteze atunci, pentru prima dată, lucrul acesta.

Dacă te simți chemat să lucrezi ca misionar, sper că această carte te va încuraja să experimentezi principiul suportului divin cât timp lucrul acesta este, încă, o alegere. Vei descoperi că „mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă.” (Isaia 59:1)

- Ai vreun sfat pentru cooperarea cu liderii bisericii locale și cu oficialitățile guvernamentale?

- Mai întâi, trebuie să cunoști responsabilitatea liderilor bisericii locale de a conduce și a oferi siguranța lucrării bisericii în regiunea respectivă. Coordonează-ți planurile cu ei pe cât posibil

și fii flexibil. Dezvoltă relații strânse de lucru cu administrația bisericii din zona în care lucrezi. Fă o vizită personală celor care se ocupă de administrație, ca să stabilești ce trebuie să faci să împlinești cel mai bine planurile *lor* de misiune. Să te cunoască personal, nu doar după nume. Și admite că diferențele culturale pot fi frustrante atât pentru misionari, cât și pentru administrația locală. Este important să identifici membri laici localnici maturi spiritual care să vrea să-ți fie mentori.

Și ca o precauție: S-ar putea să întâlnești lideri care încearcă să controleze totul, inclusiv chemarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu. Acest stil de conducere este un factor de stres. În asemenea ocazii, adu cazul tău în fața Domnului și cere sfatul celor în care ai încredere.

Finanțele reprezintă partea critică și cât se poate de importantă în administrație. Ai responsabilitatea de a-i informa permanent pe cei care fac donații. Informațiile financiare privind un proiect pe care-l ai trebuie să ajungă doar la cei care te sprijină financiar. Rezistă presiunii de a furniza informații financiare și de a face cunoscute sursele confidențiale de venit celor care nu fac parte dintre finanțatorii tăi. Este bine să permiți din când în când o revizie contabilă din partea forurilor mai înalte, deoarece acest lucru va ajuta la păstrarea încrederii.

În ceea ce privește guvernele, unele țări îi primesc pe misionari cu brațele deschise, în timp ce altele îi tratează cu suspiciune și ostilitate. Află cât poți de mult de la cei de acolo și de la alți misionari despre atitudinea și valorile lor. Tratează-i întotdeauna pe oficiali cu cel mai mare respect. Ca principiu general, oferă-le acestor oficiali doar informațiile pe care le cer, fără a le furniza nimic mai mult decât este strict necesar. Aceasta se aplică inclusiv la oficialitățile ambasadei sau consulatului tău. Și – atât cât stă în puterea ta și în conformitate cu voința lui Dumnezeu – supune-te tuturor legilor și regulamentelor.

Este important să n-ai legături cu mișcările sau partidele politice. Nu-ți exprima nici măcar opinia în favoarea unei părți sau a alteia. Ca misionari străini, politica nu ne privește.

- Cum se păstrează legătura cu familia și cu cei care oferă sprijin, care au rămas acasă?

- Dacă ai familia în biserică sau un grup care se roagă pentru tine acasă și probabil îți oferă și suport financiar, ține-i la curent cu provocările și progresele pe care le faci. Fii cinstit în legătură cu dificultățile și descurajările, dar nu te concentra asupra laturii negative. Fii optimist. Dacă îți menționezi problemele, concentrează-te asupra faptului că, dacă-L rogi, Dumnezeu are putere să le rezolve. Dacă deja a rezolvat dificultatea, scrie un raport prin care Îi aduci laudă.

Nu uita că ceea ce scrii poate ajunge în câmpul misionar unde lucrezi, așa că ai grijă ce spui și ce atitudine ai în raport. Influența asupra celor de acasă poate fi chiar mai mare decât asupra celor cu care lucrezi. Când Domnul intervine în numele tău, lasă-i pe ceilalți să-L vadă pe Dumnezeu la lucru.

Folosește cât poți avantajele tehnologiei. Computerele și corespondența email vor înlesni comunicarea. Camerele digitale pot fi folosite pentru a trimite prin email fotografii finanțatorilor și liderilor bisericii locale. Amintește-ți să trimiți mesaje de mulțumire celor care te sprijină financiar. Localnicii care te ajută împreună cu voluntarii au nevoie să audă un cuvânt de recunoștință de la tine.

În sfârșit, acceptă cât mai multe ocazii de a vorbi în public. Pe măsură ce-i vei inspira pe alții împărtășind binecuvântările lui Dumnezeu pentru tine, vei fi, la rândul tău, binecuvântat.

- Cum măsoară succesul în lucrarea lui Dumnezeu?

- Domnul a ales oameni care să-I fie parteneri în lucrarea Sa pe pământ. Ar trebui să predăm personalitățile, culturile, limbile, capacitățile și resursele noastre în mâna Lui, ca să fie folosite sub conducerea Sa. Succesul lucrării nu depinde numai de Dumnezeu, ci, într-o mare măsură și de alegerile noastre. Fiți atenți la acest paragraf din *Profeți și Regi*, p. 236: "Când Dumnezeu deschide calea pentru împlinirea unei anumite lucrări și dă asigurarea succesului, instrumentele prin care El alege să lucreze trebuie să facă tot ceea ce le stă în putere pentru a ajunge la rezultatul promis. Succesul va fi pe măsura entuziasmului și a perseverenței cu care este îndeplinită

lucrarea. Dumnezeu poate face minuni pentru poporul Său numai atunci când el își face datoria cu un devotament neobosit.”

Dumnezeu nu preia conducerea unei lucrări unde există o administrație defectuoasă, fonduri întrebunțate greșit, lipsă de viziune, egoism, neglijență, lene, lipsa dispoziției de a sacrifica, un regim exagerat de supraveghere și lipsă de dragoste. Multe proiecte eșuează nu pentru că așa a prevăzut Dumnezeu, ci din cauza greșelilor noastre și a inflexibilității de care dăm dovadă. Cât de mare este, deci, responsabilitatea noastră de a ne mărturisi slăbiciunile și de a urma indicațiile Sale! Încă un citat, de data aceasta din *Christos, Lumina lumii*, p. 340: “Dacă facem planuri după ideile noastre, Domnul ne va lăsa în greșelile noastre.” Sunt multe standarde după care se măsoară succesul. Dar în lucrarea lui Dumnezeu nu nouă ne revine responsabilitatea de a cuantifica succesul. Responsabilitatea noastră este să fim găsiți credincioși chemării lui Dumnezeu de a reflecta dragostea Sa unei lumi care piere și să-i pregătim pe alții pentru venirea Sa. Nimic altceva nu contează! Instituțiile, clădirile, avioanele, echipamentul, bunurile, bunăstarea, influența, școlile sau bisericile. Deși oamenii folosesc toate acestea pentru a măsura succesul, trebuie să ne dăm seama că ele nu sunt decât mijloace folosite pentru încheierea lucrării.

În timp ce facem planuri pentru lucrarea lui Dumnezeu, ținta noastră ar trebui să fie ceea ce Iisus a făcut și învățat. “Numai exemplul lui Christos ne va asigura adevăratul succes în lucrarea cu oamenii.” (*Divina Vindecare*, p. 143) Evanghelia lui Matei include următoarele: predicați mesajul, vindecați-i pe cei bolnavi, înviați-i pe cei morți, scoateți demoni, dați-le să mănânce celor flămânzi, dați-le apă celor însetați, primiți-l pe cel străin, îmbrăcați-l pe cel gol, vizitați-i pe cei bolnavi și pe cei din temniță, faceți ucenici din toate neamurile, botezați-i și învățați-i să păzească tot ce a poruncit Christos (vezi Matei 10:6-8; 25:35,36; 28:19-20).

Dumnezeu i-a lăsat Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea un mesaj special pentru acest timp al sfârșitului. Mesajul li se adresează tuturor, dar mai ales copiilor Săi, care-L cunosc pe El, dar nu înțeleg marea miză care este în joc. În timp ce Satana se străduiește să atace caracterul iubitor și plin de dreptate al lui

Dumnezeu revelat în Iisus, suntem chemați să arătăm prin viața noastră adevărul despre Dumnezeu, legea și caracterul Său și despre cum să ne pregătim pentru apropiata venire a lui Iisus.

- Spune-ne câteva gânduri finale despre a fi misionar.

- Lucrarea cuiva poate să fie mai mare acasă decât într-o țară străină. Acasă sunt aceia care au nevoie disperată să audă că Dumnezeu este viu, că poate și dorește să aibă grijă de copiii Lui. Una dintre cele mai mari responsabilități este să le spui celorlalți ce a făcut Dumnezeu *pentru tine*.

A fi un ispravnic credincios este o condiție esențială pentru ca Dumnezeu să te binecuvânteze în continuare. A avea o misiune care cere credință nu este o scuză pentru o administrare defectuoasă a banilor.

Când o biserică se hotărăște să se implice direct în sponsorizarea unui misionar sau a unui proiect din străinătate, de obicei aceasta are drept rezultat o creștere a numărului celor care oferă în biserica respectivă. O biserică îndreptată spre lucrarea misionară va crește. Un pastor înțelept își va încuraja membrii să adopte proiecte misionare.

Mergi prin încredințarea că Dumnezeu te-a chemat, nu doar în căutarea aventurii.

Crede literal făgăduințele lui Dumnezeu și acționează în consecință. Și amintește-ți întotdeauna că Dumnezeu „va îngriji de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă”. (Filipeni 4:19) “Tatăl nostru ceresc are o mie de căi prin care ne poate veni în ajutor și despre care nu știm nimic.” (Hristos, Lumina lumii, p. 302)

Dezvoltă-ți disponibilitatea de a-ți asuma riscuri mergând înainte în necunoscut; aceasta poate presupune și o lipsă de resurse. Este normal să simți teamă când avansezi fără fonduri. Dar, în asemenea situații, cazi pe genunchi, adu-I aminte lui Dumnezeu de făgăduințele pe care le-a făcut și cere împlinirea fiecăreia în parte. Când pacea Sa te-a umplut, mergi mai departe.

Amintește-ți că proiectul nu trebuie să dureze la nesfârșit pentru a avea succes. Unele proiecte trec printr-o perioadă de

succes, iar apoi continuarea lor devine imposibilă. Stoparea unui proiect nu înseamnă neapărat eșec. Nu-ți fie teamă de eșec. Mai degrabă să-ți fie teamă de a nu fi încercat ceva.

Lucrează cu ce ai. Dacă aștepți condiții ideale, s-ar putea să nu mai acționezi deloc. Mergi înainte ascultând de Dumnezeu, oricât de dificilă ar părea situația. Amintește-ți că ucenicilor li s-a cerut să hrănească o mulțime cu cinci pâini și doi pești. Ar fi putut să susțină că ascultarea este imposibilă pentru că resursele păreau insuficiente ca ei să poată duce la îndeplinire însărcinarea. Ascultând, au demonstrat că *„trebuie să împărțim din ceea ce avem; și în timp ce dăm, Christos Se va îngriji să ni se dea ce ne lipsește.”* (Mărturii pentru comunitate vol. 6, p. 347)

Oamenii sunt mai importanți decât lucrurile. Cel mai valoros capital al unei organizații îl reprezintă oamenii ei. Ai grijă de oamenii tăi și ei vor avea grijă de lucruri.

Dumnezeu ne mai întreabă și astăzi: „Ce ai în mână?” (Exodul 4:2) Folosește ce ai!